

NOVINY

Volume 2 Issue 50¹⁶¹⁾

ČTRNÁCTIDENÍK SPOLEČNOSTI SLUŠNÝCH KRAJANŮ

19.IX. – 3.X. 2005

PP 255003/04496

MUSÍME SI POMÁHAT

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 5. září

V Indonésii se zřítíl boeing, celkem zahynulo víc než 140 lidí
MF daň z pohonných hmot nesníží, silniční dopravci zvýší ceny
Žalobce obvinil Jana Špitálského, velitele zásahu v Krejčířově vile
Paroubek řekl, že bude podporovat pozdější přijetí eura v roce 2010
Poslankyně Dostálová z ODS oznámila, že už nebude znovu kandidovat
ČSSD bude sestavovat volební program podle průzkumu veřejného mínění
I přes informace tisku popírá úřad vlády jakoukoli spolupráci s Piksou
Počasí v Praze: pěkné, teplé, takřka bezmračné
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Já se s ním nelíbám“, povídá jedna slečna druhé a pak dodá po chvílce: "to on se pořád se mnou líbá". Stačí, když jen takhle přimhouřím oči a našpulím pusu a už mne začne sám líbat. A jak jsme tak poslouchali, uvědomili jsme si, jak lze v tomto duchu pokračovat dále. "Já s ním nespím (to on spí pořád se mnou)". "Já mu nic nedovolím (on to všechno dělá bez mého dovození), a když si dovolí, tak mu řeknu NE (a on se jen směje a pokračuje dál). Já se ho ani nedotknu (to on se mne pořád dotýká)". Na některé hlášky lze najít i více odpovědí, třeba když řekne: "já mu do postele nelezu", (může znamenat: on postel nemá, my spíme na gauči, nebo, on mne do té postele nosí či dokonce my to děláme všude, jen v posteli jsme to ještě nezkusili). "Já ho nemiluju (já jsem do něho úplně zblázněná)", nebo naopak "Vás já mám ráda" (může také znamenat pravý opak, stačí si doplnit "jako osinu někde..". A teď se v tom má jeden vyznat, že?

Musíme si pomáhat.

Úplně poslední případ poručíka Borůvky (literární detektivka)

Ross Hedvíček

Od malička jsem byl knihomol a prolézání knihkupectví patří k mé rutině, kamkoliv cestuji. Při své první návštěvě Česka v roce 1995 tomu nebylo jinak. Procházel jsem starou přerovskou pasáží a všechno bylo

jinak, než jsem si pamatoval. Tady vlevo byl obchod s hudebními nástroji a je tam butik, tady v právo byl bufet, kam jsem každé ráno chodil na kakao a na dva rohlíky a teď je tam taky butik. Vedle byla obrazová galerie a je tam taky butik! Tady přece někde musí být knihkupectví!

Bylo vlevo za rohem, směrem k náměstí naproti bývalé budově KSČ. Vešel jsem a dál se do prohlížení regálů. Prodavačka se na mne nešklebila, jak je v Česku zvykem, protože jí bylo okamžitě jasné, že přišel někdo, kdo si odnese hromadu knih - což jí došlo, když jsem před ní začal skládat knížky se slovy "tohle si koupím, nechte mi to tu na pultu, jdu vybrat dál". Asi třetí knížka byla Jenom ne strach od Oty Rambouska - vyprávění Ctirada Mašína. Otevřu ji, a dívám se, kdo to vydal, že by v Česku prodávali už i Škvoreckého knížky? A ono ne, knížku vydalo jakési Nezávislé tiskové středisko v Praze, v roce 1990, vydavatelský kód 233, ISBN 80-85196-02-6.

Proč to nevydal Škvorecký, stále mi leželo v hlavě, vydal přece Rambouskovi jeho paměti pod názvem Krochnu s sebou v roce 1973, mám ji doma v knihovně.

Po návratu domů, za moře, jsem se na tuhle záhadu, proč Škvorecký nevydal Rambouskovu knížku o Mašínech, zeptal známého, téměř děda Vševěda, a dostalo se mi překvapivé odpovědi: "Protože to Škvorecký dostal zakázáno od Havla, který má vůči Mašinům jakési předsudky. Však si to vypátrej sám!" A tak jsem začal pátrat.

Takže vám teď mohu předložit velmi smutný příběh o tom, jak velikán a legenda české literatury udělal kompromis se svým svědomím a morálními a charakterovými vlastnostmi vydavatele, spisovatele i člověka - jen proto, aby si to nerozházel s posvátnou krávou tehdejší doby, Václavem Havlem. Pro jednodušší čtenáře, kteří nechápu vznosná slova předchozí věty: bylo to

výhrady proti některým jeho polohám, které bych tu nerad teď nějak stručně charakterizoval, protože bych je tím asi simplifikoval. Snad jen to bych mohl, že mi přecházel mráz po zádech, když se na stránkách Západu můj dávný spolužák z Poděbrad kasal tím, kolik lidí zabil". Zabítí lidé byli komunističtí zločinci a dnes již kromě pár úplně zabeđených jedinců z české kotliny každý ví, že nejlepším přítelem komunistů byl právě Václav Havel.

V tu chvíli Josef Škvorecký zařadil zpátečku. Po pár letech za svou poslušnost dostane od Havla Řád rudého lva se srpem a kladivem (tak nějak by se měl příhodně jmenovat). Je až fascinující sledovat, jaký vliv měl Václav Havel na své okolí i v době, kdy ani on sám nemohl čekat, že bude prezidentem.

V té době přijeli do Toronta Ctirad Mašin s Otou Rambouskem k „pohovoru" - o negativním Havlově stanovisku nic netušili, o tom věděl jen Škvorecký a jeho blízcí.

Začaly průtahy a zdržování. Knížka prý nemůže mít víc než 150 stran, jinak na tom nakladatelství prodělá, ale hlavní starosti Škvoreckého bylo (dle vzpomínky Ctirada Mašína): "Co tomu řekne Praha?!?!?" Od kdy emigranty zajímalo, co k čemukoliv řekne Praha? Na což mu Ota Rambousek odvětil: "To víš, Josefe, to není kecání o dámských přirozeních" - a v jednom z následujících dopisů mu to zopakoval i písemně.

Jako první zdržovací taktika bylo předání rukopisu Věře Rollerové, která (podle Oty Rambouska) "vyloženými podrazy držela rukopis měsíce a drží snad dodnes".

Mimo téma tohoto článku by si autor rád přisadil poznámkou, že Věra Rollerová byla až do nedávná šéfredaktorkou torontských novin Nový domov. Novému domovu jsem během posledních let poslal několik stovek článků k možnému zveřejnění - nebyl zveřejněn ani jediný. Mohu si za to ale sám, protože se mé články nikdy nevyznačovaly devótní, psí oddaností k Václavu Havlovi a polistopadovému režimu v ČSFR (ČR), což byl základní předpoklad zveřejnitelnosti.

Naštěstí další emigrantské zahraniční noviny a časopisy tímto fundamentalistickým přesvědčením netrpěly, a tak si na nedostatek publikování nemohu stěžovat a Nový domov tak zůstává i po desítkách let jediným časopisem, kde jsem si nikdy ani neškrtl (a už asi ani neškrtnu). Právě naopak - výše uvedené nezabránilo Novému domovu, aby v minulosti neuveřejnil dva články, kde jsem byl různě haněn a zesměšňován, protože prý nechci chápat, jaká je teď v ČR bezvadná svoboda a demokracie.

Nebylo uvedeno moje jméno, ale byl jsem popsán tak dobře, že mne dost lidí poznalo a poslalo mi kopii článku se slovy: "Co to o Tobě Nový domov zase píše?".

Vzal jsem to úsměvem. Články napsal - nebudu ho jmenovat, aby to bylo fair :) - malý obtloustlý chlap s původně zrzavými, teď už asi šedivými vousy, co učil na univerzitě ve Waterloo něco o nervových systémech.

Druhým úžasným počinem bylo vytvoření kádrovací komise. Komisi předsedal Josef Škvorecký - seděla komise v celé místnosti

za dlouhým stolem potaženým červeným sukнем a měli nad hlavami přišpendlený nápis z pěnového polystyrenu "Se Sovětským svazem na věčně časy!""? Pili u toho minerálku ze zelených lahví? Nevíme to jistě, ale na mysl mi to přišlo. Přisedícími soudci z lidu a kádrováky byli Vilém Hejl, Lumír Salivar a Ota Ulč. A teď si ti čtyři zasloužili vejtlupkové, jejichž pocit vlastní důležitosti očividně zcela zatemnil jejich lidskou soudnost a důstojnost, začali mezi sebou vyměňovat mnohostránkové psané posudky k Rambouskově knize a o Mašínech vůbec. Tyto kádrové posudky si pak vzájemně kopírovali a posílali a ty se tak zachovaly na věčnou památku jako důkazy o marnosti jejich snažení. Děs a hrůza! Posudky byly jasně psané s dopředu domluveným závěrem - zamítnout. I použité výrazy si byly podobné!

Lumír Salivar (bratr Škvoreckého manželky) vytvořil dvoustránkový kádrový posudek, který je zajímavý už jen tím, že se snaží (s cílem ospravedlnit zamítnutí vydání Rambouskova rukopisu) zpochybnit historické události v Mašinově rodině, ať už v případě Mašína-otce nebo Mašinů-synů. Podle Salivara je "hrdinství Mašína-otce diskutabilní". Auvajs! Případá mu závažné, že matka bratu Mašinů byla krátce po válce v KSČ. Diví se, že se tam nepíše o jejich sestře Zdeně, která se mnoho let poté vdala za komunistu.

To jsme se rozběhli s tím kádrováním, co? V dalším odstavci Lumír Salivar pochybuje o činnosti Ctirada Mašína, v době jeho věznění v jáchymovských dolech tím, že vysvětluje principy fungování geiger-müllerova čítače. Není nad to být věcným českým odborníkem! V závěru Salivarovy sekyrářské slohové úlohy autor zpochybňuje i úmysl utéci za hranice a kroutí hlavou nad útekem prostorem východního Německa - "jiná svědecká výpověď" chybí" - jako by nebyl přesvědčen, že se to vůbec stalo! Celkově jeho posudek působí dojmem, jako když dnešní američtí Demokraté používají "talking point" s navrnutými body a dokonce slovy, která mají v televizi použít. I Salivar si bere poučení z Havlova dopisu a na závěr běduje nad podřezaným estébákem a zbytečným zabitím řidiče auta. Dokonce navrhuje, že by Ctirad měl říci, kde udělali chybu. Že by se snad Mašinové měli omluvit? Je to prý "syrový materiál, který by dodal příliš mnoho munice Praze". Ó, ta Praha, ta našim kádrovákům tak velmi ležela na srdci! Jen si sednout a plakat!

Dalším soudcem je Ota Ulč, který vyprodukoval čtyři a půl strany invektiv a sarkasmů s ohrnutým horním rtem - a dokonce to sám nazývá "souhrnný soud". I on jako by pochyboval o tom, co všechno prožil otec Mašin i o tom co prožili jeho synové. Proč? Shodnost věcí, které kritizují Salivar a Ulč je úplně zarážející - asi seděli v jedné lavici a jeden od druhého opisovali - dovedete si představit jinou možnost? I Ulčovi se nelíbí historie otce Mašína, tak jak se Salivar zabýval geiger-müllerovým čítačem, tak se Ulč pro změnu rozvášnil nad "tehdy ještě neexistujícím magnetofonem" a snaží se zesměšnit různé scény z vyprávění přirovnáním k inspektorovi Clouseau, případně obratem: "až k neuvěření." **Dokončení na straně 2.**

Úterý 6. září

OECD tvrdí, že současný ropný šok zdaleka není překonán
Klaus podpořil zahájení přístupových jednání EU s Chorvatskem
Paroubek se postavil za Emmerovou ve sporu se zdravotními pojišťovnami
Koaliční lídři se shodli na obrysech návrhu státního rozpočtu s deficitem 76,4 GKč
Odhad škody po vajíčkách a rozbitých oknech na budově MV zvýšen na 300 kKč
Ministr Němec podal kárnou žalobu na nejvyšší státní zástupkyni Benešovou
Ministři US-DEU couvli od návrhu na snížení spotřební daně u benzínu

Středa 7. září

Vědci našli důkaz, že písečné duny na Marsu ukrývají vodu
Vláda uspokojila odboráře, platy státních zaměstnanců vzrostou o 4,5%
Návrh státního rozpočtu na rok 2006 se schodkem 76,4 GKč byl vládou schválen
Kromě situace na D5 byl podle vlády zásah na CzechTeku bez jakékoli chybičky
Na Bublanovu zprávu o CzechTeku rozpačitě reagují lidovci a odmítá ji ODS
Rath vyzval VZP, aby platila lékařům včas, jinak jí prý hrozí nucená správa
Nejvyšší soud odmítl dovolání F.O. Kinského ve sporu o palác Kinských

Čtvrtek 8. září

Ukrajinský prezident Juščenko odvolal vládu premiérky Tymošenkové
ÚOHS bude žádat od distributorů vysvětlení prudkého růstu cen benzínu
Nejvyšší soud rozhodl o odvolání soudkyně Huškové pro průtahy v kauzách
Úřad vlády zeštíhlí až o stovku pracovníků - jejich přesunem na ministerstva
Míra nezaměstnanosti v srpnu opět stoupla a zvýšila se na 8,9 procenta
Krejčířův majetek zabavený u Berouna v kamionu mífil na Seychely
Státní zástupkyně žádá soud o přísnější trest pro Barkovou
Počasí v Praze: slunečné, teploty kolem 25 stupňů

Pátek 9. září

Kandidátka NPD náhle zemřela, regulérnost voleb v Německu je ohrožena
Paroubek se setkal s Cabanissem, Česko zatím do USA pomoc posílat nebude
Kvůli novele zákona zakazující transformaci nemocnic chystají kraje ústavní stížnost
Interpol vypátral, že uprchlý Krejčíř je i se svou ženou a synem v pohodě na Seychelách
Šéf ÚOHS Pecina potvrdil, že vzestup cen benzínu nebyl na základě kartelové dohody
Setuza se důrazně ohradila proti "neuváženým výrokům" předsedy ČSSD Grosse
Z psychiatrické léčebny Kosmonosy opět utekli nebezpeční pacienti

Víkend 10. – 11. září

11. září - čtyři roky od zločinů arabských teroristů v USA
ODS a ČSSD představily lídry krajských kandidátek do voleb 2006
Ministr Němec trvdí, že personální audit na NSZ prokázal chyby Benešové
Nejvyšší státní zástupkyně Benešová označila výroky ministra Němce za lži
Dva policisté pojedou na Seychely poptat se po zdraví uprchlého Krejčíře
Klaus na konferenci společnosti PepsiCo přirovnal NGO ke komunistům
Odletěla první část české humanitární pomoci obětem hurikánu Katrina

Pondělí 12. září

Izraelští vojáci opustili Gazu, Palestinci začali rabovat a vypalovat
Klaus vetoval novelu zakazující převod nemocnic na obchodní společnosti
Bývalý ministr Palas byl podle Respektu tím, kdo Nově řekl o Spyrovi a Doleželovi
Prezident stomatologické komory Pekárek informoval Paroubka o úbytku zubařů
Proti odvolání nejvyšší státní zástupkyně Benešové se postavilo vedení KDU-ČSL
Kvůli odklonu od stalinistického programu prý odchází Grebeníček z čela KSČM
Při požáru domu v Jablonci zemřel malý chlapec, u matky nalezeny stopy drog

Úterý 13. září

Ruské ministerstvo zahraničí protestuje proti vývozu munice z ČR do Gruzie
Paroubek prý s koalicí ČSSD a KSČM v případě vítězství své strany nepočítá
Předseda poslanců ČSSD Michal Kraus naopak spolupráci s komunisty připouští
Po ústavní stížnosti památkářů rozhodl rychnovský soud, že zámek v Opočně patří státu

Komunisté z krajų většinou nehodlají Grebeníčka přemlouvat, aby zůstal v čele strany
Na louku v Mlýnci na Tachovsku svolali na víkend technaři legální akci ParoubTek
Míl považuje nový zákoník práce za systémově špatný, plný chyb a neopravitelný
Počasí v Praze: zataženo, chladno

Středa 14. září

Série výbuchů v Bagdádu stála život více než 150 lidí
Bruntálská ČSSD vyzvala Grosse k odstoupení z čela strany
Premiér Paroubek a ministr Sobotka se prou kvůli arbitráži s Nomurou
Zástupci koaličních stran se nedohodli na změnách návrhu zákoníku práce
Gross prohlásil, že ČSSD přesto nový zákoník prosadí - za pomoci komunistů
Cena pohonných hmot začala na čerpacích stanicích pozvolna klesat
Postřelený muž, který se zastal mladé ženy, včera v noci zemřel

Čtvrtek .15. září

NASA vynaloží 100 miliard USD, aby do r. 2018 znovu vyslala člověka na Měsíc
Kavan se bez omluvy nedostavil k soudu a dostal pokutu 30 tisíc korun
Jednání tripartity skončilo předčasně, odešli zástupců zaměstnavatelů a odborů
Paroubek tvrdí, že kvůli protigrossovské výzvě z Bruntálu by Palas neměl kandidovat
Senát navrhl usnadnění cesty k předčasným volbám do Poslanecké sněmovny
Díky senátorům možná budeme mít svátek i v pátek (Velký)
Matka, která při požáru nezachránila dítě, je ve vazbě

Pátek 16. září

Summit OSN zástupců 160 zemí skončil bez valného úspěchu
Karásek požádal Klause, aby vyznamenal zavražděného střihače Novy
ODS navrhuje zrušit minimální mzdu, Škromach naopak usiluje o její zvýšení
ÚOHS možná zahájí správní řízení s RWE Transgas kvůli cenám zemního plynu
Za 2. čtvrtletí stoupl dluh ČR o 25,4 miliardy korun na celkových 644 miliard
U některých čerpacích stanic už klesla cena benzínu pod 30 Kč/litr
Uprchlý Krejčíř už patrně 9 let není občanem České republiky

Víkend 17. září – 18. září

Volby v Německu zřejmě těsně vyhrála opoziční CDU/CSU
Grebeníček v projevu na slavnosti Haló novin vyzval ke stranické čistce
Projekt internetové zdravotní knížky je mezi pěti prvními v soutěži World Summit Award
Ministr Sobotka nepodpoří návrh na snížení spotřební daně z pohonných hmot
Krejčíř se odmítá vrátit zpět, s českými soudy prý ale chce spolupracovat
Kolem 500 skinheadů uspořádalo ve Křtětících koncert
Ceny za dabing získali Menšíková a Postránecký
Počasí v Praze: velmi chladno, bez srážek

dokončení z první strany

Ve vzácném duetu se Salivarem pokládá Ulč identické otázky, zda Mašínové byli ve Vietnamu, matka ve straně, atd. a téměř identickými slovy jako Salivar Ulč tvrdí, že vydáním knihy by si Škvorecký uškodil, "nahrál režimu na smec", "poskytl režimu příležitost zdiskreditovat 68 Publishers, ale i exil jako takový".

Šmarjápano - snad proto se autor těchto řádku sám nikdy nepovažoval za exulanta, ale vždy jen za emigranta. (Exulant odešel, aby se vrátil - emigrant odešel, aby se nevrátil a měl Prahu navždy na háku.) Výrazu "co tomu řekne Praha?" Ulč ve svém pamfletu nepoužil.

Všeobecný Ulčův závěr je, že "rukopis pokládá za naprosto nevydatelný". I on doporučuje (na to museli dostat nějaký vzor - podobností je příliš mnoho) vyjádřit "pochybnosti" - o čem pořád chtějí pochybovat? Ulč se bojí, že nylvému českému čtenáři by v knize vadila "ne immoralita, ale spíš amoralita" - hmmmmm! I on se nezapomene zmínit o odsouzeníhodném podřezání estébáka ("třeba to byl slušný člověk, táta od dětí" - panenkomarijaskočická!) a o střelbě do účetního Rosického - vždyť i Havlovi se to nelíbilo, že ano?

Celé zasedání téhle komise je korunováno dopisem Josefa Škvoreckého Otovi Rambouskovi ze dne 3. února 1989, kde mu sděluje, že komise rozhodla knížku nevydat - "tenhle dopis jsem odkládal, protože se mi do něj nechtělo" a odvolává se na Hejlovo "naprosto odmítavé stanovisko". Vilém Hejl byl v té době už po smrti - proč to nesvést na něj, že?

Knížka nakonec vyšla v Praze v roce 1990, v nákladů 50 tisíc výtisků – v nákladu, o kterém si 68 Publishers mohli nechat jen zdát.

V témže roce 1990 dostává Josef Škvorecký od prezidenta ČSFR Václava Havla Řád bílého lva III. třídy (to je jen

takový malý lev, lev třetí třídy), bez řetězu. Pouze Řád bílého lva I. třídy je s řetězem. To aby bylo jasno. Stejně vyznamenání III. třídy dostala i Zdena Salivarová-Škvorecká.

Angličtina má úsloví "give them enough rope" ve smyslu "dejte jim dostatek provazu, oni už se oběsí sami". Napadá mne to v téhle souvislosti proto, že nevím, zda to měl Josef Škvorecký, legenda české literatury, zapotřebí se tahle historicky znemožnit podlézáním Václavu Havlovi.

Ctirad Mašin se o tom vyjádřil takto: "Naskýtá se otázka, kdo měl větší prospěch ze Škvoreckého činnosti, padlá totalita a nebo dlouhodobé zájmy národa?"

Rozhodněte sami. Komisi k tomu svolávat nepotřebujete.

Zdroje:

Dopis Václava Havla Josefu Škvoreckému, datovaný 16/12/1987
Posudek Lumíra Salivara ke knize Jenom ne strach
Posudek Oty Ulče ke knize Oty Rambouska Jenom ne strach
Dopis Josefa Škvoreckého Otovi Rambouskovi, 03/02/1989
Odpověď Oty Rambouska Josefu Škvoreckému, 22/02/1989
Dopis Ctirada Mašina Václavu Havlovi, 25/08/1996
Rambousek, Ota: Krochnu s sebou, 68 Publishers, Toronto 1973
Rambousek, Ota: Jenom ne strach, Nezávislé tiskové středisko v Praze, Praha 1990
E-mailová korespondence mezi Lumírem Salivarem, Martinem Vadasem a MFDnes, 27/06/2005

Stanovisko pana Oty Ulče

At 09:36 AM 9/8/2005, Hana Catalanova wrote

Vyjadreni prof. pana Ulce...
Hanka

To je mile. Muzes na ta stejná místa poslat i mou reakci?
Rosta

Ulč: Pratele,z nekolika stran soucasne jsem obdrzel dlouhe sdeleni Rostislava Hedvicka s zadosti o vysvetleni. Rad vyhovim, ale udelam to takto kolektivne, neosobne: stal se mi totiz maler, malem jsem si zlomil zapesti prave ruky, je to bolave, spatne se mi pise. Tedy: s Rostislavem Hedvickem jsem se setkal jen jednou - pred par lety na Floride. Je to velky, mohutny muz, asi tak padesatnik, velmi energicky, povolanim jakysi inzenyr v tech novych technologiich, pilny publicista s literarnimi ambicemi, zaprisahly antikomunista, ktery z nacichnuti komunismem podezira snad kazdeho. Pri setkani, driv nez jsem vubec promluvil, mel jsem dojem, ze mi chce dat pres hubu.

Hedvíček: Potvrzuji v temer plnem rozsahu co pan Ulc pise. Setkali jsme se sice vickrat, i predtim, ale tohle posledni setkani bylo nejzajimavejsi. Pan Ota Ulc je prijemny spolecnik a rad na nej vzpomnam. Netrpim vuci nemu zadnou zasti a omlouvam se znovu (zminil se o tom uz tehdy), pokud jsem pusobil dojemem, ze mu chci dat pres hubu. O nikoliv, jsem prilis civilizovan. Vyras v mem obliceji, ktery se panu Ulcovi zdal hrozivy, byl zpusoben plastickou operaci na me tvari, coby nasledek motocyklove nehody pred vice nez triceti lety.

Ulč: Nacez za rok ci tak jsem dostal zpravu z Prahy od PEN klubu, ze Hedvicek chce stat jeho clenem a doporučil me, abych ho doporučil. Coz jsem neucinil a podrobne vysvetlil. Nacez PEN me vysvetleni Hedvickovi poslal.

Hedvíček: I zde mohu v plnem rozsahu potvrdit co pan Ulc pise. Puvodne mne sice negativni odsudek me osoby ze strany pana Ulce zarazil, ale pozdeji jsem ocenil jeho proziravost a dnes jsem mu za jeho odmitnuti primo vdecny. Priznavam sebekriticky, ze prihlasit se do ceskeho PEN klubu byl jeden z nejpitomejsich napadu, ktere jsem kdy mel. Nemel jsem v te dobe ani poneti (coz mi bylo objasneno pozdeji), ze je to spolecnost byvalych komunistu a prominentu Husakova rezimu, vedena nastrcenym polepsenym politickym veznem. Kdyz si uvedomim, ze jsem dnes mohl byt clenem, tak bych si asi musel sam sobe nafackovat. Nemohu tedy jinak, nez dnes znovu vyjadrit sve podekovani panu Ulcovi za jeho prozretelny zasah.

Ulč: Ted k rukopisu Rambouskovy knihy: Hedvicek pise, jak skupina (Salivarova, Salivar, Hejl a ja) spolu rokovali, rozhodovali o osudu textu, atd. Jenze ja se s Hejlem v zivote nesesel, nikdy jsem ho nevidel.

Hedvíček: Nic takoveho jsem nenapsal.

Rambouskuv rukopis jsem k vydani nedoporučil - nejen kvuli nekterym formalnim nedostatku, ale zejména proto, zde vydanim by 68 Publishers nahralo tehdy stale vladnoucim komunistum za smec, ze oni by na nas ukazali prstem, jak my, zradna emigrace, schvalujeme vrazdy mirumilovnych obcanu. A k nekolika zabitim se Masinove priznavaji a autor se s tim vporadava ve smyslu, ze on ten odpraveny jiste byl zarty ky komunistu,tak co. (Kniha tedy v Torontu nevysla. Po sametu vysla v Praze, s poupravenym textem tykajicim se onech smrtelnych potycek. A v pozdejsi knize Jana Novaka tytez strety vypadaji jeste jinak.)

Hedvíček: Znovu dekuji panu Ulcovi za potvrzeni toho, co jsem napsal - ci snad za nenapsani niceho co by bylo v rozporu s tim, co jsem napsal ja.

Ulč: Dobre se mejte, kynu Vam chorobu rukou.
Ota
Hedvíček: Preji brzke uzdraveni.

Banky ožobračujú občanov

Európska komisia (EK) bude zisťovať, či občania v členských krajinách únie neplatia neoprávnene vysoké ceny za bankové služby. Experti EK totiž zistili, že banky si najmä v nových členských krajinách začali účtovať za svoje služby neprimerane vysoké poplatky. Komisárka pre hospodársku súťaž Neelie Kroesová vyhlásila, že ak sa zistí porušenie európskej legislatívy ohľadom hospodárskej súťaže, komisia tvrdo zakročí. Podľa štúdie spoločnosti Capgemini Slováci dnes platia bankám za služby v priemere 1 percento z priemerného ročného platu, čo je okolo 1 700 korún. Pri pohľade na pomer medzi výškou bankových poplatkov a výškou reálnych miezd tak patríme z celosvetového hľadiska na nelichotivé piate miesto. Výška poplatkov v Českej republike sa podľa štúdie priblížila k úrovni 3 000 korún za rok a pri prerátaní na priemernú mzdu v ČR je táto suma percentuálne porovnateľná so Slovenskom. Diametrálne odlišná je situácia napríklad vo Švédsku, kde klienti bánk zaplatia ročne na poplatkoch 0,2 percenta zo svojich príjmov, alebo v Holandsku, kde je to len 0,1 percenta.

Za riekou Moravou vyvolala vzniknutá situácia „vojnu“ minimálne medzi ministerstvom financií a bankami. Minister Bohuslav Sobotka sa postavil na stranu spotrebiteľov a povedal, že banky nemôžu vylepšovať svoje zisky neustálym zvyšovaním poplatkov. „Banky musia služby zlepšovať na úkor vlastných nákladov, nie na úkor občanov.“ Na Slovensku však vláda zvolila pštroziu politiku a občanov sa nemá kto zastať. Mlčí nielen ministerstvo financií, ale i Národná banka Slovenska či Protimonopolný úrad, a z opozície sa spotrebiteľov zastal len Smer. Celkový zisk bánk na Slovensku za posledné štyri roky narástol o takmer 40 percent. V roku 2000 mali banky len z poplatkov a provízií zisk takmer 5 miliárd korún, v roku 2004 to už bolo dvojnásobne viac a v tomto roku sa ich zisk odhaduje až vo výške 13 miliárd korún. Pri porovnaní výšky úrokovej sadzby NBS s komerčnými bankami je tiež možné vidieť výrazné rozdiely. Kým NBS znížila v posledných desiatich rokoch úrokové sadzby štvornásobne (z približne 12 percent na 3 percentá), komerčné banky sa posunuli z približne 15 percent na úroveň 6 percent (ide len o 2,5-násobok).

Z hľadiska fungovania bankového sektora nesmieme zabúdať aj na skutočnosť, že predchádzajúca vláda použila vyše 10 miliárd korún na oddĺženie komerčných bánk a Fond na ochranu vkladov musel za skrachované bankové domy zaplatiť klientom sumu blížiacu sa 15 miliárdam korún. Nehovoriac o tom, že nielen súkromné, ale i štátne inštitúcie nútia svojich zamestnancov, aby si zriadňovali účty v bankách, na ktoré im budú posielat’ mzdu. Pritom na peniaze, ktoré má občan uložené v banke, dostane dnes maximálny úrok na úrovni 1,5 percenta, ale ak si požičia, zaplatí banke v priemere 8,5-percentný úrok. Takáto politika nakoniec vynáša banke takmer 7-percentnú bezstarostnú maržu. Banky bez výčitiek ožobračujú chudobných občanov. Každý chápe, že im ide o dosiahnutie čo najväčšieho zisku. Je však nemorálne, aby sa vláda len prizerala na ošklbávanie ľudí, ktorí žijú z päťtisícového dôchodku či šesťtisícovej minimálnej mzdy. Životaschopnosť a ziskovosť bánk nemôže ísť na úkor životaschopnosti celej spoločnosti či znižovania životnej úrovne najslabších občanov.

Slovo
O MINULOSTI / Branislav Choma

Ako vznikala slovenská hymna

Zmysel dnešnej diskusie o vzniku slovenskej hymny je v tom, či bolo správne v našej národnej hymne uprednostniť jej historicky prvý písomný text, autorom nepodpísaný, ale znejúci aktuálne aj pre dnešné povedomie. Alebo či zdôrazniť jej vycibrený a historicky kodifikovaný text používaný ako slovenská súčasť československej hymny. Do takejto diskusie nás vedie objav prvotného znenia, ku ktorému dospel literárny historik Pavol Vongrej v šesťdesiatych rokoch minulého storočia.

Lenže už o pár rokov, v januárovom čísle Slovenských pohľadov v roku 1971, ďalší liptovský literárny historik Rudo Brtáň uverejnil tri texty tejto hymny, teda pôvodného znenia štúrovskej básne Janka Matušku z revolučných štyridsiatych rokov 19. storočia. Tieto tri texty sa dosť líšia slovom i rozsahom, autorským postojom i zacielením zmyslu. Ani tieto tri texty však neboli jedinými podobami Matuškovho nepodpísaného textu. V roku 1851 lichardovská Domová pokladnica uverejnila ďalší, tentoraz už štvrtý nepodpísaný text, ktorý sa líšil od prvých troch textov. Všetky vyjadrovali nielen autorský, ale aj kolektívny dobový pocit modifikovaný v ťažkej dobovej situácii maďarizácie a neskôr aj revolúcie.

Prvý autentický text

Zrejme prvým textom bol zápis V. Paulinyho Tótha, ktorý si zaznačil do svojho zápisníčka hneď po odznení a zaspievaní Matuškovej básne 4. či 5. marca 1844, keď sa dvadsaťdva Štúrových poslucháčov – asi zo šesťdesiatich – rozhodlo opustiť bratislavské lýceum a odísť študovať do Levoče. Bolo to po silvestrovskom vyšetrovaní L. Štúra a jeho študentov v roku 1843 a po jeho konventnom potvrdení rozhodnutia vo februári 1844, že Štúr už nemá prednášať na lýceu. Medzi týmito dvoma dátumami študenti napísali listy významnejším slovenským osobnostiam tých čias, v ktorých ich informovali o silvestrovskom rozhodnutí a prosili o morálnu aj finančnú podporu.

Tá postupne prichádzala a do určitej miery umožnila Štúrovi venovať sa príprave vydávania Slovenských národných novín i písaniu dvoch spisov o kodifikácii slovenčiny, utvrdenej už v Hlbokom 14. februára 1843. Z rozličných príčin, pre zákazy a obavy rodičov odišlo z Bratislavy len osemnásť študentov. A v

Levoči sa ich na štúdium prihlásilo len trinásť.

Viliam Pauliny Tóth, ktorý neodišiel do Levoče, ale ostal v Bratislave, si zrejme na pamiatku zapísal Matuškovu rozlúčkovú báseň takto:

Prešporskí Slováci, budaucj Lewočané
Po nad Tatrou blýská hromi diwo bigau
Zastawme jch bratia
Wet’ sa oni stratia
Slowaci ožgau

To Slowensko naše posjal tvrdo spalo
Ale blesky hromu
Zbudzugú ho k tomu
Aby sa prebralo.

To Slowensko naše posjal roztracené
Wrahowja šturmuğu
Slowakou spogugu
W miesto založené.

Už Slowensko stává lúško zanechává
Hoi Rodinko milá
Hoď’ina odbyla
Sčasná matka Sláwa.

Nech si kdo chce hwjizdá nech spjewá ak muože
Mi sa držme spolu
Spolu w tomto kolu
Nik nás nepremuože.

Ešte duby rastú na Krywanskég strane
Kdo gak Slowák chodí
Nech knihy zahodj
A mezi nás stane.

Janko Matuška

Štúr text zmiernil

Tento paulinyovský text je zrejme autentický, vyjadrujúci študentské pocity lyceistov, aj s ich zahrnutím učebných, iste maďarských textov, no hlavne ich pocity proti maďarským a maďarónskym sudcom ich milovaného učiteľa. Je to zároveň akoby národné precítenie a prijatie Štúrových prednášateľských téz o Slovákoch a o slovanstve, ako ich počúvali od roku 1836, a najmä po hallskej prestávke v rokoch 1838 – 1840. Počas týchto rokov si L. Štúr veľa naštudoval, obohatili ho myšlienky Herdera a Hegela, a pritom získaval aj slovanských priateľov od Lužičanov až po Rusa Sreznevského. Študenti si ho vysoko vážili, Janko Matuška ho už v septembri 1843 nazval „náš vodca“ či „faktor“ na slovenskej plti. A tak sa Matušкова báseň dostala do rúk Štúrovi, ktorý – podľa svedectva J. M. Hurbana – „korigoval dopodrobna česko-slovenské práce študentov, čiarku za čiarkou“, lebo „zavčasu priučil sa byť veľmi opatrným, ... aby nezavdal príčiny k upodozrievaniu a hateniam činnosti jeho pedagogickej“. A tak i Matuškovu pieseň búrlivého vzdoru pre svojho mladšieho brata Janka, lyceálneho študenta a neskôr aj pomocníka v redakcii Slovenských národných novín (a ten ju venoval svojej sestre Karolíne, starajúcej sa o svojich bratov v bratskom lýceu) zrejme upravil takto:

Ponad Tatrú blíská, hromi diwo bijú!:::
Postawme sa Brat’ja!
Wed’ sa oñi strat’ja!
Slowáci ožijú!:::

To Slowensko naše posjal tvrdo splo!:::
Ale bleski hromu
Zbuzujú ho k tomu,
Aby sa prebralo!:::

To Slowensko naše posjal roztraťenwo!:::
Wrahowja šturmuğj,
Slowákow spojuğj,
W mesto uloženwo!:::

Už Slowensko stává, lúško zaňechává!:::
Hoj rod’inko milá
Hoď’ina odbila
Šťastná matka Sláwa!:::

Ñech si kdo chce hwizdá, ñech zpjewá ak muože:::
Len sa držme spolu,
Swor’ne w tomto kolu
Ñik nás nepremuože!:::

Ešte dubi rastú na Kriwanskėj strane:::
Kdo jak Slowák cití,
Ñech šabličku chytí
A mezi nás stañe!

Janko Matuška, též tedi

Pod týmto oznámením mena tvorcu napísal Janko Štúr svoje venovanie celej zbierky veršov sestre Karolíne takto: Pesne Slowenské a Slowanské obetuje Sestre svojej Brat Janko. 1844.

Tretia verzia

Toto znenie, skôr variant pôvodnej Matuškovej piesne, je charakteristické uplatnením Štúrovej predstavy o kodifikovanej slovenčine (použitie liptovských tvarov „roztraťenwo“, „uloženwo“, kontrakcia tvaru „Po nad“ na „Ponad“, zmena „Wet“ na „Wed“) a tiež jeho obozretným upravením myšlienkového ostria proti maďarónskym sudcom („Zastawme jch bratia“) na povzbudzujúce oslovenie vlastných radov („Postawme sa Brat’ja“) a na výmenu študentského vzdoru („Nach knihy zahodí“) na smelšiu bojovú pripravenosť („Ñech šabličku chytí“). Aj tento variant je poznačený vznikom v roku 1844 a nájdený bol v matičnom zborníčku č. 390 omnoho neskôr dr. Jánom Vilikovským.

V. P. Tóth bol po lyceálnom štúdiu vychovávateľom doma aj vo Vojvodine, až sa v jeseni 1847 stal profesorom v Kremnici. Tam až do septembra 1848 pôsobil a zrejme sa nadchýnal marcovými premenami aj revolúciou. A tak „v prvý sviatok veľkonočný 1848“ napísal politický spis Vek slobody a premeny najnovšie. Vydal ho u Macholda v Banskej Bystrici. Ale u toho istého vydavateľa toho roku vyšiel aj ďalší variant Matuškovej piesne pod názvom „Dobrovoľnícka“. Báseň bola bez podpisu, skrátaná o dve strofy. Možno ju textovo pripravil práve Paulíny Tóth, lebo bola zjavným textovým návratom k jeho študentskému zápisu z lýcea. Janko Matuška bol v tom čase, po levočskom štúdiu, vychovávateľom v Oravskom Podzámku a spolu so Ct. Zochom a S. Novákom sa zúčastnil na revolučnom hnutí v Orave, kde sa pred maďarskou gerilou aj skrýval, a tak sa asi nedostal do Banskej Bystrice. Preto tretí zverejnený variant je zrejme z pera Paulinyho-Tótha, ako ho publikoval v spomínanom príspevku Rudo Brtáň:

Dobrovoľnícka
Nad Tatrou sa blíska hromi diwo bijú:::
Zastawme jich brat’ja, ved’ sa oni strat’ja
Slowáci ožijú:::

To Slowensko naše dosjal tvrdo spalo:::
Ale bleski hromu zbuzujú ho k tomu
Abi sa prebralo:::

Ešte jedle rastú na kriváňskej strañe:::
Kdo Slowenski cití, ñech sa šable chití
A medzi nás stañe:::

Už Slowensko stáva, puta si strháva:::
Hej rodina mila, hoďina odbila
Žije matka Sláva:::

Porevolučná zmena

Tento tretí variant, najmä syntagmou „Zastavme jich“ a využitím Štúrovej opravy na „ñech sa šable chití“, bol charakteristický práve pre revolučnú situáciu na jar 1848, a tak sa jej Pauliny Tóth premyslene a bojovne chytil na potreby revolučného dobrovoľníctva. Aj pravopis menil, priblížil ho stredoslovenčine a zjavne využil výskumy zo Štúrových spisov. Možno povedať, že tento variant vyjadruje najbojovnejšiu slovenskú náladu meruôsmych rokov a oprávnene k nemu prihliada aj dnešná slovenská hymna.

Ale aj tento variant zažil o tri roky v spomínanom Lichardovom kalendári ďalšiu porevolučnú zmenu. Jeho slovenčina bola starostlivejšia (napr. zo „stáva“ je „vstáva“, „bleski“ sú teraz „blesky“), ale čo je najpodstatnejšie, z nepriateľa je urobený prírodný jav, a to len zámenou mäkkého „i“ na tvrdé „y“). Text tohto variantu je zapísaný takto:

Dobrovoľnícka
Nad Tatrou sa blíska, hromy diwo bijú:::
Zastavme jich brat’ja, ved’ sa ony strat’ja
Slováci ožijú:::

To Slovensko naše dosjal tvrdo spalo:::
Ale blesky hromu zbuzujú ho k tomu,
Aby sa prebralo:::

Ešte jedle rastú na kriváňskej strañe:::
Kdo slovensky cití, ñech sa šable chití
A medzi nás stañe:::

Už Slovensko vstáva, puta si strháva:::
Hej, rod’ina milá, hoďina odbila
Žije matka Sláva:::

(V B. Bistrici)

Mnohí iba sľúbili, že pôjdu s nami

Tento text prijal v roku 1864 i Ján Levoslav Bella a zhudobnil ho do Slovenských štvorspevov a zároveň pri ňom zverejnil aj Matuškovu meno – čo sa vlastne stalo po prvý raz zo štyroch zápisov. Možno naň dal súhlas i Janko Matuška, ktorý na Orave ešte žil až do roku 1877. Nevieme, kedy nastala v piesni zmena, keď sa stala hymnou a prijala kompromisnú syntagmu v druhom verši prvej strofy na „Zastavme sa“, zrejme vyjadrujúc pôvodnú podobu „Postavme sa“, čo koniec koncov malo ten istý zmysel i význam. No výraz „zastavme ich“ so zjavným bojovým charakterom v roku 1848 (lebo v roku 1844 mal iný význam) sa zanechal, „odbojovníčil“ a v lichardovskom znení zacielil už len proti hromom. Tieto premeny piesne zachytávajú aj historický beh nášho národa po Štúrovi a neskôr po neúspešnej revolúcii 1848/49. „Zastavme ich“ vyjadrovalo najsmelšie pobúrenie štúrovskej mládeže a dobrovoľníckych revolucionárov, ale v oboch prípadoch to nadšenie opadávalo a regulovalo sa do uváženejšieho života. Už Janko Král’ videl lyceálne ovzdušie v zime 1844 kriticky aj v známej Dume bratislavskej:

Povedali mnohí, že pôjdu za nami,
a teraz po kútoch nôta so svrčkami.
Keď nôta, nech nôta – bodaj vynótili,
by tí páni zedli, čosi navrili,
by tí páni znali, dobre pamätali,
keď chlapci slovenskí Prešporok nechali!

Dnešná verzia našej hymny je matuškovská, bojovná, ale vyjadruje iba krátkodobé vzplanutie, nevyjadruje stálejší a uvážlivejší cit Štúrovho razenia. V dnešnej životnej situácii by sme zjavne potrebovali takýto cit aj takúto spomienku. Čo bolo výrazom radikálneho myslenia i citu, sa čoskoro ustaľovalo do mäkkích foriem.

Autor je publicista

NEKROLOG

Ve věku 82 let zemřel v Plzni bývalý disident a politický vězeň František Pitor. V politickém procesu v roce 1949 byl odsouzen na doživotí. Spolu s ním byla odsouzena i jeho žena, matka devítiměsíčního syna. Paní Pitorová byla až po sedmi letech těžkého žaláře propuštěna na amnestii pro matky s dětmi. Její manžel strávil v komunistických koncentračních táborech jedenáct let. Vrátil se po amnestii v roce 1960 a tehdy poprvé uviděl svého jedenáctiletého syna. Později v letech 1977 - 80 byl vězněn další tři roky za rozšiřování textu Charty 77. Chartu nepodepsal, protože nechtěl, aby jeho podpis byl vedle podpisů lidí, kteří jen díky KSČ v 50. letech udělali kariéry a svých komunistických názorů se nikdy nezbavili. František Pitor byl prostý člověk, který jako jeden z mála již před rokem 1948 vystupoval proti komunistické lůze, a to v době, kdy většina včetně značné části elit s nadšením aplaudovala budování socialistických zitřků. Na rozdíl od mnoha intelektuálů, kteří tak rádi dávají najevo svůj kritický naturel, si uchoval zdravý rozum a podle toho jednal. Jako jediný z politických vězňů 50. let byl po roce 1968 odsouzen v politickém procesu. Zůstával až do konce života antikomunistou a velmi těžce nesl, že bývalí komunisté si udrželi po pádu totality silné pozice v politice a ve všech sférách veřejného života.

Zemřel podobně jako mnoho jiných politických vězňů zcela osamocen za naprostého nezájmu médií a veřejnosti. Možná proto, že nám ostatním, kteří jsme nikdy nenašli odvahu se otevřeně postavit proti komunistickému režimu, příliš připomínal naše vlastní selhání.

Lidové noviny, , 05. 09. 2005, Jiří Kubík; Jiří Kubík, Plzeň

Uplne posledni pripad porucika Boruvky (literarni detektivka)

Ross Hedvicek

Od malicka jsem byl knihomol a prolezani knihkupectvi patri k me rutine, kamkoliv cestuji. Pri sve prvni navsteve Ceska v roce 1995 tomu nebylo jinak. Prochazel jsem starou prerovskou pasazi a vsechno bylo jinak, nez jsem si pamatoval. Tady vlevo byl obchod s hudebnimi nástroji a je tam butik, tady v pravo byl bufet, kam jsem kazde rano chodil na kakao a dva rohliky a ted je tam taky butik. Vedle byla obrazova galerie a je tam taky butik! Tady prece nekde musi byt knihkupectvi!

Bylo vlevo za rohem, smerem k namesti naproti byvale budove KSC. Vesel jsem a dal se do prohlizeni regalu. Prodavacka se na mne nesklebila, jak je v Cesku zvykem, protoze okamzite pochopila, ze prisel nekdo, kdo si odnese hromadu knih - coz ji bylo jasne, kdyz jsem pred ni zacal skladat knizky se slovy "tohle si koupim, nechte mi to tu na pultu, ja jdu vybrat dal". Asi treti knizka byla Jenom ne strach od Oty Rambouska - vypraveni Ctirada Masina. Otevru ji, a divam se kdo to vydal, ze by v Cesku prodavali uz i Skvoreckeho knizky? A ono ne, knizku vydalo jakesi Nezavisle tiskove stredisko v Praze, v roce 1990, vydavatelsky kod 233, ISBN 80-85196-02-6. A proc to nevydal Skvorecky, stale mi lezelo v hlave, vydal prece Rambouskovi jeho pameti pod nazvem Krochnu s sebou v roce 1978, mam ji doma v knihovne.

Po navratu domu, za more, jsem se na tuhle zahadu, proc Skvorecky nevydal Rambouskovu knizku o Masinech, zeptal znameho, temer deda Vseveda, a dostalo se mi prekvapive odpovedi: "Protoze to Skvorecky dostal zakazano od Havla, ktery ma vuci Masinum jakesi predsudky. Vsak si to vypatrej sam!" A tak jsem zacal patrat.

Takze vam ted mohu predlozit velmi smutny pribeh o tom, jak velikan a legenda ceske literatury udelal kompromis se svym svedomim a moralnimi a charakterovymi vlastnostmi vydavatele, spisovatele i cloveka - jen proto, aby si to nerozhazel s posvatnou kravou tehdejsi doby, Vaclavem Havlem. Pro jednodussi ctenare, kteří nechapou vznosna slova predchozi vety: bylo to svinstvo!

Ota Rambousek zacal pracovat na knizce Jenom ne strach v roce 1986, rukopis byl dokoncen a predan Skvoreckemu na jare 1987. Puvodne mel Josef Skvorecky zajem to vydat, jenze ukazky z knihy byly otisteny v casopise Zapad (dubnovе cисlo 1987), ktery byl poslan Vaclavu Havlovi. Havel poslal Skvoreckemu 16. prosince 1987 dopis, kde uvadi sve vyhrady vuci Masinum (i kdyz okolo toho dela piruety a tanecky). Dopis konci takto: "Mam vyhrady proti nekterym jeho poloham, ktere bych tu nerad ted nejak strucne charakterizoval, protoze bych je tim asi simplifikoval. Snad jen to bych mohl, ze mi prechazel mraz po zadech, kdyz se na strankach Zapadu muj davny spoluzak z Podebrad kasal tim, kolik lidi zabil". Zabiti lidé byli komunisticti zlocinci a dnes jiz krome par uplne zabednenych jedincu z ceske kotliny kazdy vi, ze nejlepsim pritelem komunistu byl prave Vaclav Havel.

V tu chvili Josef Skvorecky zaradil zpatecku. Po par letech za svou poslusnost dostane od Havla Rad rudeho lva se srpem a kladivem (tak nejak by se mel prihodne jmenovat). Je az fascinujici sledovat, jaky vliv mel Vaclav Havel na sve okoli i v dobe, kdy ani on sam nemohl cekat, ze bude prezidentem. I kdyz i to je sporne. Mozna to cekal. Nekdy v te dobe zacal Tigrid se Milanem Schultzem a Lidou Rakusanovou udajne dumat, kdo na Hrad po prevratu. A v te dobe prijeli do Toronta Ctirad Masin s Otou Rambouskem "k pohovoru" - o negativnim Havlove stanovisku nevedeli, o tom vedel jen Skvorecky a jeho blizci.

Takze zacaly prutahy a zdrzovani. Knizka pry nemuze mit vic nez 150 stran, jinak na tom nakladatelstvi prodela, ale hlavni starosti Skvoreckeho bylo (dle vzpominky Ctirada Masina): "Co tomu rekne Praha?!?!?!" Od kdy emigranty zajimalo, co k cemukoliv rekne Praha? Na coz mu Ota Rambousek rekl: "To vis, Josefe, to neni kecani o damskych prirozenich" - a v jednom z nasledujicich dopisu mu to zopakoval i pisemne.

Jako prvni zdrzovaci taktika bylo predani rukopisu Vere Rollerove, ktera (podle Oty Rambouska) "vylozenymi podrazy drzela rukopis mesice a drzi snad dodnes". Mimo tema tohoto clanku by si autor rad prisadil poznamkou, ze Vera Rollerova byla az do nedavna sefredaktorkou torontskych novin Novy domov. Novemu domovu jsem behem poslednich let poslal nekolik stovek clanku k moznemu zverejneni - nebyl zverejnen ani jediny. Mohu si za to ale sam, protoze me clanky se nikdy nevyznacovaly devotni psi oddanosti k Vaclavu Havlovi a polistopadovemu rezimu v CSFR (CR), coz byl zakladni predpoklad zverejnitelnosti. Nastesti dalsi emigrantske zahranični noviny a casopisy timto fundamentalistickym presvedcenim netrpely, a tak si na nedostatek publikovanosti nemohu stezovat a Novy domov tak zustava i po desitkach let jedinyimi novinami, kde jsem si nikdy ani neskrtl (a uz asi ani neskrtnu). Prave naopak - vyse uvedene nezabranilo Novemu domovu, aby v minulosti neuverejnil dva clanky, kde jsem byl ruzne hanen a zesmesnovan, protoze pry nechci chapat, jaka je ted v CR bezvadna svoboda a demokracie. Nebylo uvedeno moje jmeno, ale byl jsem popsan tak dobre, ze mne dost lidi poznalo (a poslalo mi kopii clanku se slovy: "Co to o tobe Novy domov zase pise?"). Vzal jsem to usmevem. Clanky napsal (nebudu ho jmenovat, aby to bylo fair :-)) maly obtloustly chlap s puvodne zrзavymi, ted uz asi sedivymi vousy, co ucil na univerzite ve Waterloo neco o nervovych systemech.

Druhym uzasnym trikem bylo vytvoreni kadrovaci komise. Komisi predsedal Josef Skvorecky - sedela komise v cele mistnosti za dlouhym stolem potazenym červenym sukнем a meli nad hlavami prispendleny napis z penoveho polystyrenu "Se Sovetskym svazem na vecne easy!"" Pili u toho mineralku ze zelenych lahvi? Nevime to jiste, ale na mysl mi to prislo. Prisedicimi soudci z lidu a kadrovaky byli Vilem Hejl, Lumir Salivar a Ota Ulc. A ted si ti ctyni zaslouzili vejtlupkove, jejichz pocit vlastni dulezitosti ocividne zcela zatemnil jejich lidskou soudnost a dustojnost, zacali mezi sebou vymenovat mnohostrankove psane posudky k Rambouskove knize a o Masinech vubec. Tyto kadrove posudky si pak vzajemne kopirovali a posilali a ty se tak zachovaly na vecnou pamatku jako dukazy o marnosti veskereho snazeni. Des a hruza! Posudky byly jasne psany s dopredu domluvenym zaverem - zamitnout. I pouzite vyrazy si byly podobne!

Lumir Salivar (bratr Skvoreckeho manzelky) vytvoril dvoustrankovy kadrovy posudek, ktery je zajimavy uz jen tim, ze se snazi (s cilem ospravedlnit zamitnuti vydani Rambouskova rukopisu) zpochybnit historicke udalosti v Masinove rodine, at uz v pripade Masina-otce nebo Masinu-synu. Podle Salivara je "hrdinstvi Masina-otce diskutabilni". Auvajs! Pripada mu zavazne, ze matka bratu Masinu byla kratce po valce v KSC. Divi se, ze se tam nepise o jejich sestre Zdene, ktera se mnoho let pote vdala za komunistu. To jsme se rozbegli s tim kadrovanim, co? V dalsim odstavci Lumir Salivar pochybuje o cinnosti Ctirada Masina, v dobe jeho vezneni v jachymovskych dolech, tim ze vysvetluje principy fungovani geiger-muellerova citace. Neni nad to byt vecnym ceskym odbornikem!

V zaveru Salivarovy sekyrarske slohove ulohy autor zpochybnuje i umysl uteci za hranice a krouti hlavou nad utekem prostorem vychodniho Nemecka - "jina svedecka vypoved chybi" - jako by nebyl presvedcen, ze se to vubec stalo! Celkove jeho posudek pusobi dojmem, jako kdyz dnesni americti Demokraté pouzivaji "talking point" s navrhnutymi body a dokonce slovy, ktera maji v televizi pouzit. Takze i Salivar si bere pouceni z Havlova dopisu a na zaver beduje nad podrezanym estebakem a zbytecnym zabitim ridice auta. Dokonce navrhuje, ze by Ctirad mel rici, kde udelali chybu. Ze by se snad Masinove meli omluvit? Je to pry "syrovy material, ktery by dodal prilis mnoho munice Praze". Ooo, ta Praha, ta nasim kadrovakum tak velmi lezela na srdci! Jen si sednout a plakat!

Dalsim soudcem je Ota Ulc, ktery vyprodukoval ctyni a pul strany invektiv a sarkasmu s ohrnutym hornim rtem - a dokonce to sam nazyva "souhrnny soud". I on jako by pochyboval o tom, co vsechno prozil otec Masin i o tom co

prozili jeho synove. Proc? Shodnost veci, ktere kritizuji Salivar a Ulc je uplne zarazejici - asi sedeli v jedne lavici a jeden od druhého opisovali - dovedete si predstavit jinou moznost? I Ulcovi se nelibi historie otce Masina, tak jak se Salivar zabyval geiger-muellerovym citacem, tak se Ulc pro zmenu rozvasni nad "tehdy jeste neexistujicim magnetofonem" a snazi se zesmesnit ruzne sceny z vypraveni prirovnani k inspektorovi Clouseau, pripadne vetou: "Az k neuvereni." Ve vzacnem duetu se Salivarem poklada Ulc identicke otazky, zda Masinove byli ve Vietnamu, matka ve strane, atd. a temer identickymi slovy jako Salivar Ulc tvrdi, ze vydanim knihy by si Skvorecky uskodil, "nahral rezimu na smec", "poskytl rezimu prilezitost zdiskreditovat 68 Publishers, ale i exil jako takovy". Smarjapano - snad proto se autor techto radku sam nikdy nepovazoval za exulanta, ale vzdy jen za emigranta. (Exulant odesel, aby se vratil - emigrant odesel, aby se nevratil a mel Prahu navzdy na haku.) Vyrazu "co tomu rekne Praha?" Ulc ve svem pamfletu nepouzil.

Vsobecny Ulcuv zaver je, ze "rukopis poklada za naprosto nevydatelny". I on doporučuje (na to museli dostat nejaky vzor - podobnosti je prilis mnoho) vyjadrit "pochybnosti" - o cem porad chteji pochybovat? Ulc se boji, ze nyvemu ceskemu ctenari by v knize vadila "ne immoralita, ale spis amoralita" - hmmmmm! I on se nezapomene zminit o odsouzenihodnem podrezani estebaka ("treba to byl slusny clovek, tata od deti" - panenkomarijaskocicka!) a o strelbe do ucetniho Rosickeho - vzdyt i Havlovi se to nelibilo, ze ano?

Cele zasedani tehle komise je korunovano dopisem Josefa Skvoreckeho Otovi Rambouskovi ze dne 3. unora 1989, kde mu sdeluje, ze komise rozhodla knizku nevydat - "tenhle dopis jsem odkladal, protoze se mi do nej nechtele" a odvolava se na Hejlovo "naprosto odmitave stanovisko". Vilem Hejl byl v te dobe uz po smrti - proc to nesvest na nej, ze?

Knizka nakonec vysla v Praze v roce 1990, v nakladu 50 tisic vytisku - nakladu, o kterem si 68 Publishers mohli nechat jen zdat.

V temze roce 1990 dostava Josef Skvorecky od prezidenta CSFR Vaclava Havla Rad bileho lva III. tridy (to je jen takovy maly lev, lev treti tridy), bez retezů. Pouze Rad bileho lva I. tridy je s retezem. To aby bylo jasno. Stejne vyznamenani III. tridy dostala i Zdena Salivarova-Skvorecka. A bylo hned jasne "co tomu rekla Praha".

Anglictina ma uslovi "give them enough rope" ve smyslu "dejte jim dostatek provazu, oni uz se obesi sami". Napada mne to v tehle souvislosti proto, ze nevim, zda to mel Josef Skvorecky, legenda ceske literatury, zapotrebi se tahle historicky znemoznit podlezanim Vaclavu Havlovi. Ctirad Masin se o tom vyjadril takto: "Naskyta se otazka, kdo mel vetsi prospech ze Skvoreckeho cinnosti, padla totalita a nebo dlouhodore zajmy naroda?"

Rozhodnete sami. Triclennou komisi kvuli tomu tvorit nemusite.

Zdroje: Dopis Vaclava Havla Josefu Skvoreckemu, 16/12/87
Posudek Lumira Salivara na knihu "Jenom ne strach"
Posudek Oty Ulce - Rambousek: Jenom ne strach
Dopis Josefa Skvoreckeho Otovi Rambouskovi, 03/02/1989
Odpoved Oty Rambouska Josefu Skvoreckemu, 22/02/1989
Dopis Ctirada Masina Vaclavu Havlovi, 25/08/1996
Krochnu s sebou, Ota Rambousek, 68Publishers - 1978
Jenom ne strach, Ota Rambousek, Nezavisle Tiskove Stredisko v Praze,1990
email korespondence mezi Lumirem Salivarem, Martinem Vadasem a MFDnes, 27/06/2005

Patrani: Jsem si vedom, ze me clanky cestuji na zcela nepredpokladana mista a jsou nejen preposilany, ale i tisteny a posilany dal v papirove forme. Chtel bych tedy poprosit sve laskave ctenare o pomoc v mem patrani po dvou fotografiich. Prvni je fotografie Vaclava Havla pri jeho pamatnem projevu na IV. sjezdu ceskoslovenskych spisovatelu v roce 1967. Je to cernobila fotka, mlady Vaclav Havel stojí za recnickym pultem a mluvi, a z predni strany recnickeho pultu je videt srp a kladivo (me zdroje a Mlynarova kniha tvrdi, ze v te dobe byl Havel clenem KSC), vedle Havla sedi Jiri Hendrych, tehdejsi ideologicky tajemnik UV KSC. Fotka existuje, drzel jsem ji v ruce, jenze tehdy Havel nebyl prezidentem, nikdo ho neznal a me to taky nepripadalo prilis zajimave. Tehdy. Ovsem dneska bych ji chtel :-) Pokud ji nekde najdete, oscanujte ji a poslete mi ji, prosim. Treba anonymne - nepotrebuji vedet kdo a co. Dekuji.

Druha fotografie pro ktere patram, je casto zminovana fotka, na ktere je Reinhard Heydrich se zhruba petiletym Vaclavem Havlem na kolenou. I kdyz v tom pripade neni moznо z niceho obvinovat Vaclava Havla, prinejmenism to vypovida o jeho rodine a je to zajimava kuriozita. Za poslani taktez dekuji.

Autor timto souhlasí s volnou redistribuci, preposilanim a publikovanim tohoto clanku, za predpokladu, ze bude v nezmenene forme. Autorske honorare prosim posilejte charitativni organizaci vasi volby v miste vaseho bydliste.

Vážený pane vydavateli,
Tentokráte sedám ku svému obstarožnímu počítači, abych Vám poděkovala za otištění „odpovědi“ vážené paní Jahodové, která mě nejen potěšila, ale i pobavila.
Tedy, „odpovědi“? paní Jahodová ji sice takto nazvala, ale vlastně mi na nic neopověděla. Zato mi ale dala důvod k nostalgickému „výletu“ do mého vysokoškolského mládí, kdy jsem se před únorovým pučem potýkala se svými marxistickými spolužáky, kteří v debatách uplatňovali dialektický materialismus: „Já o voze a oni o koze.“
Pravda, paní Jahodová mi laskavě vysvětlila, že „Povídka je literární útvar, kde spisovatel vypráví příběh“. A dodává, že snad i bývalá členka výboru může psát povídky. To je přece samozřejmé, že může. Je moje chyba, že jsem nepochopila, kdy spisovatelka paní Jahodová píše podle své fantazie a kdy podle skutečnosti. A zato se omlouvám. Já ovšem nejsem spisovatelka jako paní Jahodová. Jako čtenářka ale vím, že v povídkách vyprávěč spojuje skutečnosti s fantazií a je tedy těžko rozpoznat co je co. Budu tedy považovat povídku paní Jahodové za výplod její fantazie. Jen nevím, proč ji vlastně napsala. Ani zdaleka nemíním paní Jahodovou poučovat, jen si dovolím malou radu. Možná, že paní Jahodová by si měla trochu prostudovat literární teorii, povídka se nestane povídkou jen tím, když ji autor „povídkou“ pojmenuje. V Melbourne žije, doufám ještě stále, vynikající češtinářka sestra Šustková, vynikající sokolka, bývalá cvičitelka a náčelnice. Jsem si jistá, že sestra Šustková ji velice ráda poradí, vždy byla velice ochotná laskavě pomoci a pomáhala komukoliv. Možná, že se mylím, když předpokládám, že paní Jahodová je jedním z mluvčích tzn. „Support Group“. Mohu to jen předpokládat, protože prý nikde nebylo uvedeno, kdo vlastně je ve vedení, kdo jsou členové. Také prý nikde nebyla uvedena jména 200 (kdo ví kolik jich tedy vlastně je) podepisovatelů petice, což je u peticích zcela běžné. A tak tedy nevím.
Dočetla jsem se ale, že pod stížnostmi posílanými různým australským úřadům je i podpis paní Jahodové. Na ten nelaskavý citát „co můžeš urvi, co nemůžeš“, jsem si vzpoměla právě nad touto činností. Nebo paní Jahodová spolu s ostatními odesílateli stížností je tak naivní, že si myslí, že zmíněné úřady snad přijdou řešit vnitřní spory nějaké organizace? Maximálně to odloží do “to hard basket” a dotace odeberou a již je nikdo nedostane zpět. Zejména teď, když je multiculturalism pod útokem.
Na nic z toho (o stacking ani nemluvě) spisovatelka paní Jahodová nereaguje. Zato ve stylu „já o voze a ona o koze“ mi klade dvě otázky. Nač se prý dotace používá a kde jsou finance zapsány.
Již skoro dvacet let nežiji v Melbourne. Paní Jahodová to ví (psala jsem o sobě posledně) a položila tedy otázky, na které odemne odpověď neočekává. A to mě upřímně rozesmálo. Vždyť to jsou otázky, na které by měla znát odpověď sama paní Jahodová. Jsou-li moje informace správné, paní Jahodová byla členkou výboru od roku 1995. Vznáší stížnosti na údajné „nepravosti“ (to necituji, tímto laskavým slovem pojmenovávám to, o čem ona píše) ve vedení Sokola, tedy organizace, v jejímž výboru byla a kterou měla řídit. Nebo se ty údajné „nepravosti“ začly dít až potom, co přestala být členkou výboru? Jak vykonávala svoji funkci, když by o údajných „nepravostech“ nic nevěděla?
Tak trochu pod vlivem článků pana Nebeského o historii Sokola Melbourne (pan Nebeský nikdy k podporovatelům Sokola nepatřil, nikdy o jeho činnost neměl zájem a nikdy nepomohl, což sám mnohokrát přiznal, a najednou takový zájem!, že by také patřil k oné Support group?), jsem si začla prohlížet neúplnou sbírku časopisů, které tu mám schovány. A ejhle, v říjnovém Kvartu z roku 1996 je uveřejněna zpráva tehdejšího výboru (jehož členkou paní Jahodová byla), který projednával jakési stížnosti na nesrovnalosti v účetnictví Sokola jakéhosi pana B. Kubeše. Je zajímavé, že od okamžiku, kdy Sokol začal prosperovat, o Sokol vzniknul velký zájem. Ve zprávě je napsáno, že pan Kubeš ještě s několika nejmenovanými přáteli byl na schůzi výboru pozván a po předložení účtů přijali vysvětlení výboru a že pan Kubeš na uveřejnění svých stížností v Kvartu netrval.
Hned na začátku spisovatelka paní Jahodová píše, že členkou výboru byla a že “k tomu nenám, co dál psát”. Měla by, za řízení Sokola je před členy i před zákonem odpovědný celý výbor. Jak paní Jahodová a někteří další členové výboru vykonávali své funkce když připustili údajné „nepravosti“? Nebo všechny ty údajné „nepravosti“ (jako v roce 1996) jsou jen neprokázané dojmy?
U.B.Semerádová Srpen 05

Novomanželé na svatební cestě. On v hotelu objednává pokoj na týden. Recepcní se nakloní k novomanželce a povídá:

"Vy se mu musíte pořádně líbit. Obyčejně u nás objednává pokoj jen na jednu noc."

příspěvek od p. Jaroslava Šimka: Bouře a modlitba

Bod dokonalé stálosti a pokoje

(*Antonyj Surožskij*)

Jakmile jste se naučili nebýt nervózní, pak můžete dělat cokoli, jakoukoliv rychlostí, s jakoukoliv mírou pozornosti a ráznosti, aniž byste měli pocit, že vám čas utíká nebo vás honí. Je to jako pocit, který míváme na začátku dovolené, kdy čas nevnímáme, děláme to, co děláme, a nemáme žádný cíl. Pak poznáte, že jste schopni se modlit za každé životní situace, že neexistuje situace, která by vám v tom mohla zabránit. Co vám může bránit v modlitbě je to, že dovolíte sami sobě žít v bouři nebo dovolíte bouři, aby do vás vstoupila, místo toho, aby zuřila kolem vás.

Možná si vzpomenete na příběh z evangelia o bouři na Genezaretském jezeře: Kristus spal na zádi lodi a kolem zuřila bouře. Apoštolové se nejprve pokoušeli o záchranu sami. Ale v určitém okamžiku ztratili odvahu a bouřka, která byla venku, začala zuřit i uvnitř - v jejich nitru. Úzkost a smrt už nekroužily kolem, vstoupily do nich.

A pak se obrátili ke Kristu a udělali to, co i my často s Bohem děláme: hledíme k němu jenom v okamžicích nepokojů a tragédií a rozhořčujeme se, že zůstává tak klidný.

Příběh z evangelia tento jeho klid zdůrazňuje, když říká, že Kristus spal na podušce - to byla pro apoštoly vrcholná urážka. Oni tady hynou a on si v pohodlí spí! Přesně toto často cítíme k Bohu. Jak se opovažuje být tak šťastný, jak se opovažuje být v takovém pohodlí, když já jsem v tak těžké situaci! A učedníci udělali přesně to, co my také tak často děláme. Místo toho, aby se obrátili k Bohu a řekli: "Ty jsi Pokoj, ty jsi Pán, řekni slovo a můj služebník bude uzdraven, řekni jen slovo a všechno bude zase v pořádku," tak jej probudili a vyčítali mu: "Tobě je jedno, že zahyneme?" (Mk 4,38). Jinými slovy: "Když už nemůžeš nic udělat, aspoň nespí. Když už nemůžeš udělat nic lepšího, pak aspoň zemři s námi ve stejné úzkosti."

Kristus vstal a řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?" (Mk 4,40), a odstrčil je, obrátil se proti bouři a přenášeje na ni svůj vnitřní klid, harmonii a pokoj zvolal: "Zmlkni, utiš se!" (Mk 4,39), a nastalo ticho.

I my jsme něčeho takového schopni, musíme se to však nejprve naučit. Vyžaduje to promyšlené systematické cvičení, podobně jako když cvičíme jiné schopnosti. Naučme se ovládat svůj čas a budeme schopni - ať budeme dělat cokoli, v jakémkoliv napětí, bouři, tragédií nebo jenom ve zmatku, v němž stále žijeme - tiše, nehybně setrvávat v přítomnosti, tváří v tvář Bohu, mlčky či v rozhovoru.

Budete-li s Bohem mluvit, pak mu můžete vyličit všechno, co se děje kolem vás, celou bouři. Budete-li tiší, můžete odpočívat v "oku" uragánu nebo hurikánu, kde panuje klid, i když bouře kolem zuří, protože prodléváte-li s Bohem, jste v bodě dokonalé stálosti a pokoje. Ale není to bod, kde se nic neděje. Je to bod, kde se všechna soupeřící napětí sejdou, vzájemně se vyváží, a Bůh je všechna drží ve své mocné ruce.

"Paní učitelko, co je to. Má to šest nohou a je to chlupaté."

"Nevím Pepíčku."

"Já taky ne, ale sedí vám to na hlavě."

Recept No.161

další z receptů Lůdi Němce:

Těstovinová omeleta

na osobu asi 570 kcal

pro 4 osoby

200 g špaget
sůl, čerstvé umletý pepř
200 g ementálu
6 vajec
6 lžic mléka
4 masitá rajčata
1 svazek pažitky
4 lžíce másla

- Špagety uvaříme podle návodu na obalu. Slijeme vodu a necháme důkladně okapat.
- Sýr nastrouháme nahrubo. Vejce s mlékem rozšleháme, přidáme pepř a sůl. Rajčata nakrájíme na větší kostky, pažitku nadrobno. Rajčata smícháme s pažitkou, osolíme a opepříme.
- Na každou omeletu rozehrějeme na pánvi jednu lžici másla, vložíme čtvrtinu špaget, zalijeme čtvrtinou vaječné směsi a posypeme čtvrtinou sýra. Smažíme 5 minut při střední teplotě. Usmažené omelety uchováváme až do podávání v teple. Na všechny omelety rozdělíme rajčatovou směs, srolujeme a okamžitě podáváme.

PŘEDSTAVENÍ ČESKÉ REPUBLIKY V AUSTRÁLII

Dovolujeme si Vás pozvat na výstavu "Malá Velká Země, na níž se australské veřejnosti poprvé v Sydney představí Česká republika jako perspektivní obchodní partner s bohatou kulturní historií.

Výstava "Česká Republika - Malá Velká Země", která se uskuteční v říjnu 2005, je jedinečnou příležitostí seznámit se s možnostmi rozvoje obchodních vztahů mezi českými a australskými partnery. Mezi dvacítkou vystavovatelů se představí mimo jiné výrobci skla a porcelánu, zemědělské, důlní a zpracovatelské techniky, ultralehkých letadel, zdravotnické technologie, minerálních vod, piva a vína.

Kromě informací o obchodu a podnikání se zájemci mohou seznámit s českou kulturou, a to prostřednictvím výstavy obrazů moderních českých umělců Michaela Rittsteina, Borise Jirků a Vladimíra Kokolii. Součástí výstavy bude rovněž expozice informačních panelů s fotografiemi kulturních památek České republiky zapsaných v seznamu UNESCO. V propagačním stánku hlavního města Prahy se dále mohou návštěvníci vydat na virtuální procházku historickou Prahou. K dovršení atmosféry přispějí i živě hrané klavírní skladby z díla Bedřicha Smetany, Leoše Janáčka a Antonína Dvořáka. V prostorách výstavy budou podávány tradiční česká jídla a nápoje.

Akce: Výstava Česká Republika - Malá Velká Země, Sydney 2005
Kdy: 19.- 22. října 2005, denně 10 - 17 hod.
Kde: Overseas Passenger Terminal, Circular Quay, Sydney

Vstup zdarma

Jak Silberstein potkal Synkowitze

Milan Hulík

PREMIÉR NEBOJSA

Bylo by již škoda věnovat stránky politikovi, který je stále menší a který zanedlouho bude ve své straně tak maličký, že pokud z ní nezmizí, bude pro média takřka neviditelný. Zaznamenáváme-li ještě osud Stanislava Grosse, není to proto, že je dosud předsedou ČSSD, ale pro „originálnost“ vysvětlení svého pádu, které nám při svém odchodu zanechává. Ani to by nestálo za zmínku, kdyby se nestalo takovým svědectvím stupidity, literárního braku a kanálního čtiva, protože jinak se kniha Rostislava Yichaka Roda Odstřelte premiéra označit nedá. Se „skandálním románem o lásce a nenávisti“, má tento podtitul společně jen slova „skandální“ a „nenávist“.

Za motiv vzniku této knihy si můžeme vybrat z několika hypotéz. Byla tisková mluvčí předsedy Grosse pověřena sepsat něco na obranu svého šéfa, jak tomu napovídá její předmluva? Tím skutečným nepřítelem politika Stanislava Grosse totiž podle ní byli sudetští Němci, kteří jati obavou z jeho nevšedních politických schopností doprovázených navíc Grossovou „znalostí“ němčiny (ano, pan předseda během svého studia složil na PF UK zkoušku z tohoto jazyka) zjistili, že v něm mají takového odpůrce jejich majetkových požadavků, že nezbylo nic jiného, než důsledného obhájce českých národních zájmů zlikvidovat pomocí vykonstruované bytové aféry.

Tomu odpovídá další předmluva - poslankyně Evropského parlamentu Jany Bobošíkové, která za viníka Grossova pádu považuje tajemnou mafii – HYDRU, která vládne v české zemi. Sníme nebo bdíme? Poslankyně Jana Bobošíková za nás ale bdí v Evropském parlamentu, odkud sleduje rejdy bavorských křesťanských demokratů, zejména předsedy Sudetoněmeckého Landsmannschaftu Berndta Posselta a také nového papeže, bývalého člena Hitlerjugend, Benedikta XVI. Ovšem tato HYDRA měla významného pomocníka. Jím se ukázal, jak se v knize docela vážně tvrdí, nedostatečně vyvinutý penis hlavního Grossova nepřítele - Ing. Miroslava Kalouska, resp. z toho plynoucí komplexy předsedy KDU- ČSL vůči jeho mnohem mužnějšímu rivalu, nebojácnému premiérovi ČR Standovi Grossovi. Otřeme slzu dojetí a pojďme se pobavit a žasnout, jak může také obhajoba českého premiéra vypadat.

ŠMÁ IZRAEL. BARUCH ATA ADONAJ

Kniha začíná úvodem autora. Hned v první větě je lež. „....půjčil jsem rodinnému známému peníze“. Jaký je rodinný vztah autora ke Stanislavu Grossovi nebo k jeho strýci Františku Víkovi se nedozvíme nic. Jen to, že jedna z manželek Františka Vika učila na základní škole pana Yichaka Roda, střídavě žijícího v Izraeli a ČR, jemuž se dostalo vysokého judaistického vzdělání v Izraeli, jak nás informuje na obalu svého skandálního románu. Po jedné lži následuje hned druhá - autor informuje o svém rozhovoru s ďáblem v pozadí – Berndtem Posseltem. „Fy jste jen méněcenná česká ksindl, z kterého je na bliti.“ Na Berndta Posselta, tak jako na jeho landsmanchaft je možno mít různý názor; jedno je jisté, kdo s ním kdy mluvil, ví, že takto by se nikdy nevyjádřil, už proto, že neumí česky a tak nemůže vyslovovat: „...Coše, to mi naznačila, že faše schopnost jsou, že vás zastafí nějaka židak. Takofa untermanch?“

Je to pokus zabubnovat na nejnížší šovinistické pudy české nacionalistické ultrapravice nebo slovník dementa v kulichu? Tak média v době Grossovy aféry označila na scéně se objevivšího věřitele strýce Vika, jinak ošetřovatele kraviček. Nebo jde o osobní mstu pana Yichaka, který se k tomuto označení stále vrací a zjevně se chce pomstít všem, kdo o něm jako o dementu psali?

Pan Yichak přejmenoval i ostatní účastníky aféry Ladislava Krále (Stanislava Grosse). Ing. Horymír Vyklouz je Miroslav Kalousek, Milivoj Synkowitz je Michal Simkanič, Kurt Reznicek je Berndt Posselt, Viktor Kolos je Václav Klaus a deník Mladá fronta DNES je deník Jasný rozhled, atd. Autor sám, zřejmě díky svému judaistickému zasvěcení, je Rafael Silberstein. Chybí pouze pánové Kohn a Roubíček. To však nevadí, protože klíčovým partnerem aféry je vedle Silbersteina i Synkowitz.

Kdo si myslí, že hojnost židovských jmen je antisemitským záměrem, tak se mylí. Přesvědčej jej o tom i slova hebrejské

NOVINY – z českého tisku

modlitby, které pan spisovatel Yichak používá. Šmá Izrael. Baruch ata Adonaj. Z toho můžeme vyvodit, že tentokráte jsou Židé z toho venku. HYDRU asi Mossad neřídí. Zato v ní vedle českých pravicových stran a jejích politiků včetně zrádných europoslanců za ODS, KDU-ČSL, ED figurují přední české noviny Mladá fronta DNES (Jasný rozhled), Lidové noviny (Chytré noviny), Respekt (Despekt), katolická církev, němečtí vydavatelé českého tisku, podplacení policisté, státní zástupci, soudci a samozřejmě zkorumpovaní a prodejní novináři. Co všechno HYDRA umí? Zničit předsedu vlády je pro ni hračka.

„...Shrbené, poslušné a výkonné patolízaly HYDRA dobře platí. Vzpurným tvrdě hrozí. Když nepošpíniš, nezalžeš, nezmanipuluješ, neprodáš své svědomí a neposlechneš, přijdeš o místo, vliv a peníze. Přijdeš o zvrácené potěšení beztrestně lhát kdykoliv o komkoliv. Přijdeš o slast z chvilkové moci nad těmi, o kterých píšeš, i nad těmi pro které píšeš. O nic přece nejde – křik o svobodě slova Tě spolehlivě ochrání. Pokud náhodou ne, vždy seženeme přátele, kteří Ti dají u nás nebo venku nějakou tu novinářskou cenu. A my Tě očistíme. Ve jménu pravdy a lásky. To jsou pravidla hry.“ To píše v předmluvě Jana Bobošíková, před poslankyní Evropského parlamentu moderátorka televize a tvůrce slavné „Bobovize“. V knize bohužel není uvedeno v jaké organizační formě HYDRA působí, kdo ji řediteluje a kde má sídlo. Asi na stejné adrese jako „světové židovstvo.“

PRO SVOU PRAVDU BUDEME I LHÁT

Ani ten, kdo by s HYDROU chtěl zatočit, se o ní více nedozví. Ani o financování Grossova bytu. Přesto není marné si knihu přečíst. Jedno se z ní dozvíme určitě. Kým byl mladý premiér obklopen, jaké osobnosti a jakého formátu stály vedle něj. Nebyly to osobnosti, neměly formát. Kdyby jen to – nebyli to ani průměrní radilové; byly to figurky panoptikálního ražení. Nejmladší a nejnevzdělanější premiér je pryč. Není ale nezajímavé vědět, jak tento „kolotůk“, jak mu přezdívací v parlamentě, mohl udělat takovou politickou kariéru a která strana mu to dovolila. A kteří známí politici, dokonce i ti, co jsou obecně uznávani, jako nedávno zemřelý Pavel Dostál, ho v této kariéře podporovali a co víc – zvolili jej předsedou strany rudé růže, když už bylo jasné, že jej do politiky přivedl jen arivismus a touha po zbohatnutí.

Yichak Rod se nezapomene pochlubit, že absolvoval výcvik v izraelské armádě - jednoduše se zbavil sledovačky, jen párkrát zakličkoval a zbavil se tak svých pronásledovatelů, kteří chtěli dementa v kulichu blíže identifikovat. Ten kulich a vizáž chlapce od krav, byly však jen image vášnivého bojovníka za pravdu a očistu veřejného a politického života; také slogan „My pro svou pravdu budeme i lhát“, je tím nejčastějším cílem, do kterého se autor strefuje. Reprezentuje mu ten minulý režim, který lež nazýval pravdou; to mu však nebrání, aby si na tento režim v dobrém nezavzpomínal.

„Pravda“ v pojetí tohoto normalizačního a demokratického novináře, izraelského vojáka, judaistického myslitele a ošetřovatele krav v jedné osobě, je stejně tak proměnlivá veličina, jako informace, které šíří média. Není důležité, co šíří, dokonce ani ne věrohodnost toho, ale nejdůležitější je, kdo má z toho prospěch. A dynamického, mladého a čestného, veřejností tak milovaného premiéra mohli chtít odstranit jen odvěcí nepřátelé českého národa – Němčouři, černoprdelníci a šlechtici. Aby to „dokázal“, autor neváhá psát své kapitoly v „ich“ formě, když představuje jednotlivé postavy svého děje, zná jejich pocity a myšlenky a neváhá sáhnout i do jejich erotického života. Zaštiťuje se dokonce i Karlem Čapkem – copak jeho mloci nechtěli ztotočit lidi stejně, jako novináři z HYDRY?

Jenže čas, který trhá oponou, nepotřebuje ani moc času na to, aby se za oponou zjevila pravda v plné nahotě.

„...Václav zjistil, že ta jejich pojišťovna zacvakala nějaký prachy Stárkový (Barkové) Jako za povodně. Tak z toho

udělá exemplární pojišťovací podvod. Sice to u soudu asi projedou, ale o to nejde. Podstatný je, že máme zaděláno na humbuk, jelikož Stárková, rodinná přítelkyně premiéra, má na krku trestní stíhání. Znáte to: my pro svou pravdu budeme i lhát.“ Takto Silberstein cituje Pavla Pravdu (Pavla Šafra – šéfredaktora Mladé fronty DNES) a jeho difamační žurnalistiku.

Jenže ouha, den před napsáním tohoto článku byla Libuše Barková odsouzena Městským soudem v Praze pro trestný čin podvodu k trestu odnětí svobody v délce 5 let, když neoprávněně a podvodně vylákala z pojišťovny 8 milionů korun za škody, které jí údajně měla způsobit povodeň a které, jak bylo svědky prokázáno, jí způsobeny nebyly. Ano, my pro svou pravdu budeme i lhát, coby ne, když to vynese nějaké melouny, se kterými Stárková chtěla podnikat s Lucií Královou (Šárkou Grossovou).

Tady se ještě Rostislav Yichak Rod pohybuje ve sféře jakési reality, i když obrácené naruby. Ale ubohým pokusem o jakousi politickou grotesku je každé jeho líčení Ing. Horymíra Vyklouze, jeho zřejmě smrtelného nepřítele. „Na arcibiskupství mají nápis: Vyslovíte-li jméno Vyklouz, vykloktejte si svěcenou vodou“. Na kterém arcibiskupství, olomouckém nebo pražském, se již nedozvíme. Reznicek mluví o „odporná česka hofado“, duchovní zase kloktají při vyslovení jména předsedy Strany sakrální morálky (KDU-ČSL).

Je to síla, ta Rodova kniha. Snese srovnání jen

s protizidovským vtípkováním části arijského „tisku“ za protektorátu (...šel Khon kholem khoncentráku...) nebo s psaním těch nejrudějších komunoredaktarů za totality (...a tak, když sovětsští vojáci přišli, tak chlapi otevřeli něco ostrého a ženský postavily na stůl pekáče s teplými buchtami...). Jen o jeho intimním životě se nezmiňuje. Asi proto, že žádný není. Prosím Vás, s takovým mrňavým penisem!

Tak tento skandální román o lásce a nenávisti je obhajobou Stanislava Grosse, který, donucen HYDROU, čestně odstoupil ze své funkce ministerského předsedy. Největší komunistický propagandista Julius Fučík psal ve svých reportážích z SSSR nesmysly, ale mnozí jim

věřili, protože uměl psát. Rostislavu Yichaku Rodovi však může „uvěřit“ jen Stanislav Gross a jeho tisková mluvčí, protože i přes izraelskou image své knihy, je totiž urážkou všech, třeba jen v Praze narozených, nebo kdysi žijících slavných židovských spisovatelů.

V knize, tak jako ve skutečnosti potkal Silberstein Synkowitze. Zní to jako známý židovský vtíp, když se Silberstein ptá: „Poslechnou, Synkowitz, prý mají od toho jejich premiéra Grosse nějakou směnku? Proč mi říkaj, že mají pravou směnku, abych si myslel, že mají směnku jen falešnou , když já vím, že mají určitě směnku pravou? Tak proč mi lžou?“

Nu ano, nelžete i Vy, pane Silbersteine?

Nová naděje pro nemocné. "Céčko" se musí píchnout do žil

Rakovinu rozdrťí vitamín C!

Nová šance pro nemocné rakovinou: obyčejný vitamín C!

Podle nejnovějších výzkumů totiž ve vysokých dávkách dokáže kyselina askorbová, kterou obsahuje, ničit zhoubné nádory. "Céčko" by mělo být vysoce koncentrované a vstříknout se musí přímo do žíly.

Výzkum probíhal v americké Bethesdě, kde lékaři zkoumali účinky kyseliny askorbové na zdravé i rakovinové buňky. Vitamín C nemocné buňky ničil, zdravé ignoroval! Vědci zjistili, že smrt rakovinových buněk přivodil peroxid vodíku, který se vytvářel při podání velkých koncentrací kyseliny askorbové do žíly.

Zajímavé je, že se peroxid tvořil jen v okolí buněk a ne v krvi. "Krev je tedy bezpečným přepravním prostředkem, jak dostat kyselinu askorbovou k nejrůznějším tkáním," uvedli američtí vědci.

Čeští lékaři jsou ale zatím v optimismu opatrní. "Už to tady bylo a pozdější výzkumy takovou souvislost neprokázaly," sdělil Jiří Vorlíček, předseda České onkologické společnosti.

V léčebné účinky vitamínu C věřil i nositel Nobelovy ceny za chemii Linus Pauling a denně "céčko" užíval. Přesto rakovinou onemocněl, ale až v 87 letech!

"Jsem přesvědčen, že objektivní výsledky mohou přinést pouze velké klinické studie s řádově stovkami pacientů," dodal Vorlíček. int, vtk

O co jde?

Doufal jsem, že ta situace se Sokolem v Melbourne se zmírní.

Protože je to naopak, musím se ozvat, když není možná klidná debata, jiným způsobem. Začalo to tím, že několik členů nebyli spokojeni s vedením spolku, hlavně se starostou P.Pospíchalem.

Kdyby ti "křiklouni", jak je zdvořile nazívám, byli jenom trochu rozvázní, nemuselo by to dojíti tak daleko jako se stalo. Jejich Buletin na internetu obsahuje nyní vyložené lži, nepravdy a urážky, namířené nejenom na Pavla Pospíchala a Výbor Sokola, ale nyní si vzali na mušku i Honorary Konsula České Republiky ve Victorii, Dr. Milana Kantora, významného a velmi váženého člena české a australské společnosti. Každý si to může vytáhnout.

Již se to táhne příliš dlouho. Nejde o to, co pošlou Editorovi Novin a co on otiskne. Jde o to že nezúčastnění lidé, kteří nemají možnost si ověřiti co jest pravda a co ne, mohou dostat naprosto mylný obraz o událostem v Melbourne. Nestálo by to za reakci, ale již to zachází tak daleko, že se to stalo podvodem široké veřej- nosti a žalovatelnými urážkami. Jediné dobro, co z toho vychází je, že se tím odhalili a ukazali nejenom jak hluboko klesli, ale také úroveň jejich charakteru.

Dr.Kantor jest obviňován v jejich Buletinu z mnoha přečinů, jako jest vytvoření několika firem se jménem Sokol, které "nějak napojil na Sokol Melbourne Incorporated Assoc". A že tím si při- vlastnil, podle nich, budovu známou jako Sokolský Národní Dům, vlastněnou Sokolem, a tím také nový a nákladný Dům Důchodců, o kterém se domnívají že jest na 100% vlastněný Sokolem.

Z toho důvodu, a proto že Dr. Kantor se nepostavil na jejich stranu, a že neodsoudil Výbor Sokola a starostu Pavla Pospíchala, vyžadují aby vláda České Republiky ho odvolala a zbavila jeho čestné, neplacené funkce Konsula, sloužícího české společnosti ve Victorii. Dověřili to tím, že jej přirovnali ke dřive známému, americkému gangsterovi, Al Capone. Představte si tu sprostotu.

Obávám se, že Dr. Kantor mně nepoděkuje za to, že o něm píší. Vím ale, že by bylo pod jeho důstojností se bránit takovým lživým a nízkým obviněním, a pokládám za mojí povinnost to objasnit nevědomé české veřejnosti, a tak odhalit ty, kteří vědomě všem lžou a je podvádějí.

Nemohu děle mlčet: co je moc, to je moc.

Mohu se mýlit, pozoruji to na dálku, ale mám dojem, že to vše vyplavalo na veřejnost nespokojeností několika lidí, kteří začali akci proti vedení krajských organizací mluvením a psaním o "vytune- lování", (pojem který jsme zde neznali), namířené na Sokol, Šumavu a také na Dům důchodců, a hlavně na jejich vedení. Vyvrcholilo to minulý rok nemaskovaným pokusem zmocnití se vedení Sokola, tím také kontrolu Národního Sokolského Domu, a soudě podle jejich propagandy, také Domova Důchodců, o kterém si myslí že patří Sokolu. Šumava je vlastněná církví, a tak mimo jejich dosah.

Nemám v úmyslu předstírat, že Sokol je vyjímkou mezi všemi organizacemi a spolky, a že vše je 100% dokonalé. Trpí, tak jako všechny dobrovolné organizace lidskou nedokonalostí, nedostatkem jak vytrvalých pracovníků, tak uznání jejich tiché práce. Vždy je dostatek kritiky a moudrých hlav, které vědí na schůzi jak co dělat, ale když přijde na uklízení místnosti a záchodů, jsou již na cestě domu.

Pamatuji si, jak Sokolská budova vypadala, když byla zakoupená. Dnes je k nepoznání, ale to stálo hodně práce a hodně peněz. Pokud vím, nejsou žádné dluhy, a budova je neustále zlepšovaná a udržovaná, s dosti velkým nákladem. Je to výsledek práce a úsilí mnohých nejmenovaných lidí, Výboru a Starosty. Pochybuji, že by jiní dokázali tolik a tak dobře, jako bylo dokázané dosud. A přes to, Starosta je obviňován z finanční nepoctivosti. Jestli, po krytí všech výloh s údržbou, stálým zlepšováním a s dobrou bankovní balancí Starosta ještě bohatnul, tak je genius a měl by se stát alespoň Premier Státu. Takových bychom potřebovali více.

Vraťme se ale k těm nespokojeným "křiklounům".

Otevřenou válku rozjeli koncem minulého roku, když Výbor odmítl přijmouti jimi organisovanou hromadnou žádost, okolo 120 lidí, o členství, což byl otevřený pokus o převzetí vedení Sokola. Náhodou, byli jsme přítomni při členské chůzi a byli jsme svědci když hlučná skupina zamítnutých žadatelů, vedená několika nespokojenými členy, se násilně domáhala vstupu s tvrzením, že podáním přihlášky se stali automaticky členy.

Nyní jsou velmi dobře organisovaní. Vydávají pracně připravený Buletin na Internetu, kde útočí hlava nehlava. Neustále mluví o tom, jak hodně bylo ublíženo všem, kterým bylo odmítnuto členství. A že to je proti předepsaným pravidlům, Model Rules, které přesně

vymezují vedení všech asociací, jako je Sokol. Když jsem napsal, že asi nečetli Rules, a když je četli, tak že tomu nerozumí, bylo mně odpověděno, že Rules byly změněné a že já nemám pravdu.

To mně na chvíli zarazilo, ačkoliv jsem pochyboval, že tak velká změna by byla povolena příslušným úřadem, a tak jsem hledal poslední znění vládních příkazů, Model Rules platné pro Sokol. Našel jsem to na jejich (těch křiklounů) internetové stránce, kde si to každý může přečíst sám, v plném znění. Děkuji za to.

Tím odsoudili sami sebe, a jejich lži. Krátce: přijímání nových členů je závislé na 1) podání přihlášky jednateli, který to předá výboru, k rozhodnutí zda žadatele přijmou a nebo ne. 2) Pakliže Výbor nerozhodne do 90 dnů, žadatel se stává členem automaticky. To také znamená, že Výbor má 90 dnu na rozhodnutí. Je přirozené, že Výbor může požadovat, aby se žadatel představil, protože přihláška může být pro nežádoucí, či neexistující osobu.

3) Když Výbor přijme žadatele za člena, Jednatel musí jeho jméno zanést do seznamu členů. Pokud se tak nestane, žadatel není členem, a nemá členská práva. Jedním z nich je právo zúčastnit se všech schůzí, kde se hlasuje.

Proto přístup na takové schůze je kontrolovaný proti členskému seznamu, s požadavkem podpisu, jako identifikace. To je také pro kontrolu počtu hlasů. Děje se tak správně, ve všech organizacích. Pro nečlena je nezákonné, domáhati se vstupu, při takové příležitosti.

To dokazuje, že podklad a hlavní důvod všech požadavků skupiny Sokol Support Group, celá jejich propaganda křik a obviňování, jsou nepodložené a I nezákonné. Je také zřejmé, že jim jde hlavně o kontrolu majetku Sokola, a ne o službu naší komunitě, jak předstírají. Tvrdí opak toho, co mají ve svém Buletinu. A to není vše.

Pamatuji si, jak již počátkem 1990s' jsme mluvili ve Výboru o možnosti vybudovat útulek pro staré členy naší společnosti. Byl to hlavně Pavel Pospíchal a několik těch mladých. Dokonce jsme měli na mysli pozemek Scoresby way, a připravovali plány. Ovšem, nebylo to uskutečitelné v té době, bylo to z cesty a hlavně, nebyly finance. Zůstalo to ale Pavlovým snem, po dalších 10 roků.

Přišel den, kdy Pavel mně s pýchou ukazoval dům s pozemkem, ob jeden dům od Sokola, o který vyjednávali s úmyslem předělat to na útulek, tak jak jsme chtěli před lety. Mluvili jsme, jak by to bylo možné udělat, o plánech, atd. Nebyla řeč o tom, kolik to bude stát, ale pokud si pamatuji, byla zmínka o pomoci od Milana Kantora.

Na Vánoce 2004 jsme přijeli dříve do Melbourne, abychom se mohli zúčastnit slavnostního otevření Domova důchodců. Byla to velká sláva. Podle pana velvyslance je to nejlepší budova české spo- lečnosti v zahraničí. Byla také objasněná právní struktura vlastnictví Domova.

Zase stručně, Dům patří české společnosti, pro kterou je určený. Tu reprezentuje, a pro ní to vlastní Sokol Special Accomodation Fund. Domov byl vybudovaný a jest řízený skrze Sokol Funds Management Pty.Ltd., který jest Trustee (důvěřovaný správce) toho Special Fundu. Directoři Sokol Funds Management, kteří to vše řídí jako Trustees, vybraní členové české společnosti, nesmí míti jakýkoliv užitek z jejich funkcí, pracují zdarma, a byli vybráni pro jejich poctivost a obětavost. Pokud je mně známe, obydlení Domova jest zdržené dokončováním dalších prací, vyžádaných Správou města.

Jméno Sokol se do toho ve skutečnosti dostalo náhodně, protože to bylo podporované hlavně členy a nebo příznivci Sokola, ale hlavně Pavlem Pospíchalem. Jinak to právně nemá nic společného se Sokolem, až na to, že je to hned vedle, a členové Sokola o to také pečují.

Jestli se někdy na nějakých dokumentech objevilo jméno M.Kantor, bude to asi proto že jeho kancelář vybavovala všechnu legální práci spojenou se založením Fundu a Trustee Company, zdarma. Bylo toho hodně, ale Milan Kantor nevlastní ani jednu cihlu Domova, opak toho co "křiklouni" tvrdí. Zároveň, jejich obvinění že o tomto projektu již mluvil 2002 v ČR zapomíná, že vše již bylo v běhu, a pro něho to byla běžná věc.

A tím jsem se dostal k otazce, kdo za to platil. Ti "křiklouni". kteří byli členy Sokola a nebo jsou, se hlásí také o zásluhu, a část ve vlastnictví, následkem skromného uznání P.Pospíchalem o účasti České společnosti na vytvoření Domova. Ano, mají také nárok.

Sokol Melbourne, to je podíl České společnosti v Melbourne, přispěl na vznik Domova něco přes 10,000 dolarů. Zbytek celko- vého nákladu, který byl více jak \$4,250.000, (čtyři a čtvrt milionů dolarů), byl hrazený nadací Dr.Milana Kantora, Honorary Konsula ČR, a jeho rodiny, jako osobní dar naší komunitě.

Doufám že mně odpustí, že jsem uveřejnil tímto způsobem jeho privátní záležitost, kterou nechtěl sám uveřejniti.

Také, pochybuji že Dr.Kantorovi záleží na tom, aby odpovídal na otázky ohledně jeho různých činností, uveřejněné v Buletinu č.8. Mohu toho pána ujistit že Dr.Kantor dělal to, co řekl, ale nikdy se tím nechlubil a slávu nehledal. Raději zůstal v pozadí, tak jako nyní. Kdo chce tomu věřit, může. Kdo nechce, nemusí.

Tyto všechny informace byly a jsou k dostání každému, kdo o to má zájem. Já nemán speciální výhody. Proto je více odsouzení hodné chování těch "křiklounů", kteří útočí bezhlavě na každého, kdo je jim v cestě. Jsem zvědavý, jak budou reagovat na důkazy jejich mylného chování a obviňování. Doufám že to také umožní jejich slušným členům, kteří se nechali nachytat na lži a pomluvy, aby si udělali správný obraz celé skutečnosti, a uvážili zda chtějí býtí část těch, skoro kriminálních útoků. Jsem si jistý, že v budoucnosti lze naléztí cestu ke spolup- ráci všech rozdílných skupin, pokud jsou připraveni to řešit a se spolu vzájemně chovat slušným způsobem.

Přez všechny útoky, pomluvy a lži, starosta a Výbor Sokola, se všemi jejich chybami a vadami, spolu s obětavě pracujícími členy, udělali během minulých let úžasnou a dobrou práci, které dokladem je velmi dobře vybavená a upravená budova, a zdravý finanční stav spolku.

Jsem si vědom, že na každém z nás je možné naléztí chyby, a že I sobě to neradi přiznáme. Na druhé straně, měli bychom uznati dobrý úmysl a snahu I druhým, kteří nedělají vše tak dobře, jak by jsme rádi viděli.

To je vše, co jsem dnes chtěl říci. Miloslav Hájek

To snad ne! Jakeš se zase objevil!

Milouš Jakeš (83) se opět objevil!

Bývalý generální tajemník KSČ včera přišel na pražské Výstaviště na slavnosti novin, které vydává KSČM. A hned se k němu všichni měli! Možná si Jakeš připadal jako před Sametovou revolucí. Sledovali ho obdivné pohledy přítomných řadových komunistů. Pár slov s ním prohodil i místopředseda KSČM Václav Exner.

Na slavnosti bylo opravdu veselo. Ze "staré gardy" se dostavil kromě Jakeše také Karel Hoffman (81), který byl odsouzený za to, že v srpnu 1968 nařídil vypnutí vysílání Českého rozhlasu. Kvůli špatnému zdravotnímu stavu byl však propuštěn.

Hlavní slovo měl ale včera na Výstavišti současný šéf komunistů Miroslav Grebeníček. "Musíme táhnout za jeden provaz," ujišťoval přítomné. O svém chystaném odchodu z čela strany neřekl ani slovo.

"Nemůžu se chovat jako nedorostlý chlapec," řekl pak médiím. "O tom, kdy odejdu, rozhodne stranický ústřední výbor." "Já si myslím, že je to spíš ukázání směru než jakákoliv kritika," komentoval projev předsedy místopředseda Jiří Dolejš, který patří vedle europoslance Miloslava Ransdorfa k častým Grebeníčkovým oponentům.

(kop)

Fidelovy doutníky

Prodáno! Za 41 000

Vyřezávaná krabice se stovkou doutníků, kterou v 70. letech minulého století věnoval kubánský prezident Fidel Castro svému českému protějšku Gustávu Husákovi, se stala kuriozitou včerejší aukce v pražském hotelu InterContinental.

"Vyvolávací cena byla deset tisíc korun. Novým majitelem doutníků je muž, který nakonec nabídl 41 tisíc," řekl zástupce aukční síně Meissner-Neumann Jiří Zeman.

(jad) (18. 9. 2005)

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

Jídlo a Restaurace

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe Reservace Tel: 933 100 22
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Po-Čt 18-24 hod, Pá-So 12-24 hod, Ne 12-23 hod.
Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vrabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička, utopenci, nakládaný hermelín, jahodové knedlíky atd. K pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Břežňák, Zlatopramen, slovensky Topvar a točené pivo Krušovice. Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. . 31/XII/05

Restaurace PRAGUE
42 Kellet Street, Potts Point NSW 2011
phone: 02-9368 0898 fax: 02-9282 9936
Po-Pa od 17pm do 00 am, So-Ne od 11am do 00 am
Česká kuchyně, točené pivo Gambrinus a Krušovice. 03/X/05

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
otevřeno Po - Pá: od 10.00 do 17.00 hod.
navštivte Járu a Marii i na dobré posezení u vynikající kávy se zákuskem. 1/II/06

CAFE BOHEMIA GALLERY Ph. 9665 6259
260 Coogee Bay Rd., , otevrene 8⁰⁰ - 17⁰⁰
Prijemne posedenie *in* s kuskom umenia ale aj *out* na priestrannej zahrade, Kvalitna kava s rozmanitým vyberom aj domácich zákuskov. Ponuka z ceskej a slovenskej kuchyne. Krocik od plaze a v lete detsky kutik. Moznost oslav: narodeniny, svadby, rozlucky...az do rana... 21/VII/06

Kde koupíte čajovku či camembert sýr za pouhých 4?

V Lahůdkářství u Cyrila!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
Karlovarské oplatky, vynikající párky, paštiky, hořčice, pečivo, zelí, znojemské okurky, kostkový cukr, ryby v láku atd. 17/VII/05

Heart Of Europe 02 9387 1677 0404 847 460
Chléb a rohlíky. Výborné domácí zákusky, koláče a jiné zákusky si můžete zakúpiť od pondelka do patku od 9 – 5 hodín, sobota 9-3, **prodejna** 114 Bronte Rd., Bondi Jn. 24.III.2006

Česká minerálka – Hanácká Kyselka
V Austrálii k dostání pod jménem MOSTINI
Přírodní, pomerančová a citronová příchut’,
Nízké velkoobchodní ceny I pro maloodběratele .
Množstevní slevy a možnost dovozu ZDARMA
Sydney - 02 9786 5666, 0421 699 5128
Melbourne - 03 9570 2576, 0403 566 840
20/VI/05

ČESKÉ LIHOVINY: Becherovka, Tuzemský Rum, Slivovice a další.
Zasíláme z Adelaide do celé Austrálie
Více informací Bacchus Cellarius
Telefon Rosta: **(08) 8278 8435**
Email: bacchus@absinth.com.au . .16.VI.2005

Různé AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
Dodáváme a deláme servis na filtry pro pitnou vodu, vcetne R.O. Filtracní systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/05

Bolí Vás záda či hlava? jste vystresovaní?
Nemůžete spát? Life harmony je tu pro Vás: masáže, terapie, kinesiologie, body-psychotherapie...0415 416334
Veronika Horáková, ph.“ 02 93417388, 18 Maxwell Rd, Pagewood (Maroubra) 12.VI2006

Přírodní kosmetika z NZ
Krémy čistící, denní, noční tělové a na ruce, tonizační vody, šampony a aromatické oleje.
Jemná a zdravá pleť s vynikajícími výsledky bez používání škodlivé chemie.
Pro informace volejte Yvette (02) 4878 9268 nebo reggi@hinet.net.au 2.IV2006

Cestování. Health Spa Tours / Eva Santo
Ak Vam zalezi na zdravi rezervujte si pobyt do kupelov.Piestany / Luhacovice / Karlove Vary / Budapest
Skupinovy odchod: Maj, December
Ph.02 9449 1786, 0419 999 565. 18/VIII/04

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@internode.on.net 17/VIII/06

Lékaři Zubaři
Dr.Beata Rumianek:
Ashfield 3/17 The esplanade, ph.97970334
Surry Hills – 426 Crown Street, ph. 9380 2872
Zubná lékárka z dlouhodobou praxou ponúka profesionálné zubarské služby širokého rozsahu. 27/VIII/06

Řemeslníci a služby Ubytování pro studenty
Hledáte ubytování - plne vybavené byty blízko vlakových stanic, rychle dostupné z centra, přijatelné ceny? Rádi vám zdarma pomůžeme.
Kontaktujte: Patricie Soukupová 0410 115 031
Australian Centre For Education Services Pty.Ltd
Level 5, 285 Clarence Street,Sydney 2000,NSW
Tel:92836683, Fax:92837117,
patricie@austay.com.au , www.austay.com.au.

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím?
VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE {rozbor osobnosti dle data narození}
Marie Malina - telef. 96764646
mobil 0405506392.. 09/IV/03

Auto - Moto
vyzkoušeli jsme automechanika a byli jsme velice spokojeni:
Eric's Service station (GAS N'GO)
10 Botany Rd., Alexandria NSW 2015
tel: 02 9319 7151
Specialist in All Motor Repairs.

POČÍTAČE
Koupili jste si právě počítač nebo se ho chystáte koupit? . Poradíme, též Přátelské a příjemné vyučování pro "middle aged" a "seniors" ve východní Sydney. Zavolejte Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:
Tel. 02 9086 3150 Fax: 9086 3155
Grow your website with the new Smart Web Package.
Ring to Ms. Šipka for details. 22/V/03

http://www.aspectsofaustralia.com/target
TARGET - Informace pro Čechy a Slováky.
Chcete se dozvědět, kdy bude další koncert, zábava a co je nového mezi Čechy a Slováky? Jsme nezávísli. Pavel Kyrál, 105/3 Bruce St., Crows Nest, NSW 2065; tel. 9955 7990, Mob. 0414 463 452 Tyto stránky jsou publikované firmou „Animation Allsorts". /

Služby pro studenty
WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme “z gruntu všechno” ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/X/05

Australian Centre for Education Pty. Ltd.
Je mezinárodní poradenská firma. Pomůžeme Vám s výběrem studia na Colleges, Universities i se studiem angličtiny. Nabízíme pomoc s ubytováním, s hledáním práce a jiné služby, které souvisí s vaším pobytem v Austrálii.
Naše adresa: Level 5, 285 Clarence Street, Sydney 2000 (u zastávky Town Hall), tel.: 02 9283 6683, 0433 405 997. , neb Josef Kysilka mob.: 0414 454 557, jkysilka@austudies.net.au, anebo Roman Škrabák mob.: 0401 909 976, roman@australiainfo.net.au. 25/VI/06

Renata Morgan v Sydney Vam pomoze vybavit studium pre znamich ci rodinu v Cesko+Slovenskej republike. Ponukam Anglictinu, Odborne Diploma kurzy, pracovne-studentske polrocne az dvojrocne viza a tiez poradim/ pomozem s pracou a ubytovanim. Ponukam skoly, za velmi vyhodne ceny.
Webside:www.renatamorgan.com.au
Email:renatamorgan@yahoo.com
Sydney:Renata Morgan Tel/Fax:+ 61 2 9314 1650
Mob:0402 034 409 25/VI/05

Reseni vystehovaleckych zalezitosti
Poradime vam, jak sponzorovat pribuzne do Australie, vyresime problemy se studenskym vizem a pomuzeme s vasi zadosti o trvaly pobyt. Registrovavy vystehovalecky agent a pravni zastupce 25/VII/05
Sarah Gillis & Associates MARA reg.no.59588
Volejte, prosim: Beata Steiner 041744 7819

ČSR CHCETE KOUPIŤ - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?
Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218, mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman
Kompletní stěhování včetně prvotříní balicí služby. Poradíme vám i ze stěhováním z Austrálie do Čech
Tel.: 420 2 5732 1600 Fax.: 420 2 5732 1602
Mobil: 420 602 343631

AIRPORT CARS **:** Jan Študent:
Ph. 0011 420 2333 23 673 neb 603 430 103
Vyzvedneme Vás z letiště, Budeme Vás vozit po Praze i okolí po dobu vašeho pobytu. 21/IV/04

HOTEL u JEZIRKA
Masarykova 44, 460 01 Liberec,
fax 0011 420 48271 0254 tel 48270 430-2
Cena za pokoj 560/930 KC na den a noc. 21/VI/04

Czechoslovak Club of ACT,
P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St., Queanbeyan
vydává měsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ CCQ , P.O.Box 4213 , Forest Lake Qld.4078
Předseda Karel Ulvr Tel / Fax: (07) 3355 0109
Jednatelka Stáňa Bílková Tel / Fax: (07) 3271 1646
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**"
Redakce Jana Humlová Tel: (07) 3802 0942; Fax: (07) 3271 1646
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171, tel. 02 9606 0904
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
PO Box 8013, Sterling Street, Perth, WA 6849; Mobile: 0419 009417; Tel.: 08 9250 4124, porada behem roku ruzne akce - tanecni zabavy, zabijacku, prednasky, spolecenske vecery, Mikulasskou zabavu atp. Nas krajansky casopis "KLOKAN" vychazi 11 x do roka.
Český a Slovenský klub na Novém Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník Štírkpy Čriecky
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,

Orel
1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník **“Orel” Czech Pensioners Association Inc.** ukončila činnost k 1.dubnu 2004
Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughanm, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydáva dvomesiačník „ **Slovenský štít“ Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii**
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583
Združenie Slovenskov v Queenslande
P.O.Box 2304, Southport Qld 4215
Vatra@dingobluue.net.au
Vydávají Vatru.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“ Sokol Melbourne,**
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
kontakt :Eva SITTA,
email: mini_theatre@yahoo.com

Generální konsulát České republiky,
ing.Jaroslav Doleček, generální konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: 02 9371 0860 fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalniho konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze nahradni cislo}.
Konsuláty Slovenské republiky,
adresa nieje.
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Australská Slovenská Obchodná Komora. nefunguje
Česká obchodní komora v Australii.
198 Greenhill Road, Eastwood, SA 5063
tel: 08 8172 9669 fax: 08 8373 5793
email:ccca@picknowl.com.au

Kanadské listy, mají 8 stran, předplatné Can \$ 19.00. Vydává Mirko Janeček. e-mail: mirko388@attcanada.ca tel. 905-278-4116. 388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Vězeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.com
Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com! Naleznete v něm příspěvky nejen kmenových autorů, nýbrž i výběr zajímavých článků z více zdrojů. Vychází vždy 21. dne každého měsíce. Přístupný je zdarma, včetně všech dosud vyšlých čísel

Katolícké mše v Austrálii.

P. Jaroslav Simek, 70 Homebush Rd., 2135 Strathfield, NSW, , tel.: 02 9746 6131, mob.: 04 03 92 07 27. , e-mail: misiepater@seznam.cz

webstranka: <http://czmisie.unas.cz/>

Kostel sv. Marty ve Strathfieldu se nachází na rohu ulic Churchills Av. a Homebush Rd. Je to deset minut chuze od železniční stanice Strathfield. Po Churchil Av. se tam dostanete opravdu za deset min. klidnou chuzí.

Bohoslužby:

25. září 2005 v 11.30 česká národní pout' ke sv. Václavu u Mulgoa

1.října 2005 v sobotu mse sv. v 15.30 hod s nedelní platností v Country klubu

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St. Queanbeyan www.beseda.org.au
otevřeno v sobotu 1 - 5pm

V sobotu 1.10.2005 od 15 hod.

v klubu Beseda proběhne povídání s Janou a Vládou Gottwaldovými o jejich cestě na Havaj. Součástí odpoledne bude i promítání filmu o Honolulu a v případě zájmu též filmu o polynéské kultuře

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,
každou pátek, sobota a neděle ping pong,
pan Jano Danihel 9832 1946 večer
Každou první sobotu v měsíci je brigáda na zvelebení klubu.
Pro informaci zavolejte na 0414 921 816

v sobotu 24. září – 19.00 hod. singing Karioky
český konsulat pořádá fotografickou výstavu o Exilu.

G8M8 Great Mate

(studentská agentura)

v pondělí 10. října - septembra – od 8 hodin

Párty DISKOTÉKA

Zaciatok 20:00 v Star Bare (600 George Street, oproti CINEMAS).

Dievcata VSTUPNE ZDARMA do 22:00. .Pre vsetkych pivarov: JUGS ARE BACK! Od 8 do 11 hodiny jug piva za \$9. Dj Mefisto a Dj Xpace zahraju zmesku nasich a zahraničných piesni. Vstupne \$10.

Amenity Crew (Slovakia) a ich host Dj Biz (Australia)

Vas pozývajú na jedinecnu

CLUB PARTY v Sydneyskom Suzie Q's.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedeľu od 10,15 hod. Omša svätá

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: Jarda Krejčík, 9807 4468, Petr Brčák 9988 4887, Petr Čermák 9981 4765. Večery: pondělí kolová, úterý aerobics, středa nohejbal, pátek volejbal, každou druhou sobotu odpoledne volejbal. Pátek večer v knihovně půjčování českých a slovenských knih/videofilmů. y. Pro zájemce se koná výuka češtiny. Česká večere v restauraci každý pátek a sobotu, tel 9452 5617, 8812 5875, Jerry 0438 680 575. Veřejná doprava: vlakem Chatswood + autobus 136 nebo autobus 169 Wynyard – Frenchs Forest. Autobusy 136 a 169 vás dovezou na roh Waringah Road a Wakehurst Parkway, pak pěšky 15 minut na Bantry Bay Road a vpravo na Grattan Crescent

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

Neděle 25.9. od 13 hod. - Václavské posvícení ve valašském stylu

Pátek 7.10. od 20 hod—Večer s kytarou

Neděle 23.10. 15 hod - Oslava Národního dne České Republiky

Víkend 29 -30.10. Klubovní piknik v lese Mt Crawford

Každou neděli v 15 hod během jarních měsíců -

Promítání českých filmů

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých

10 dolarů. **Každé první úterý v měsíci je** Dopolední

posezení u kávy. Dotace "malé zlaté mince" (\$2) na

úhradu kávy, mléka a režie klubu. Informace: Líba Henry

Tel: (07) 3823 4919

V sobotu 10. září 2005

Večer s Josefem Ivaštou

V sobotu 24 září- Taneční zábava

Hraje populární skupina "ECHO"

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Klub mění své působíště, pro další informace volejte na Mobil: 0419 520164.

In Hellenic klub, Stirling St., Sir James Mitchell Park

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin

a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na

celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
----------	----------	----------	---------

Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.9
----------	----------	--------	----------

Hobart	FM 105.7
--------	----------

Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
-----------	-------------------

Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
-----------	---------	-------	---------

Sydney	FM 97.7 a AM 1107
--------	-------------------

Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7
------------	---------	-------------	---------

Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin,

pouze na vlnách Sydney, pouze česky.

Slovensky

Adelaide	FM 92.9	Každú nedeľu v 9.00
----------	---------	---------------------

Brisbane	AM 1053	Utorok o 13.30 hod.
----------	---------	---------------------

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1

MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne.

Vedoucí: Petr Zámečník Tel: (07) 3245 5780

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

TELEVIZE SBS :

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 metrů čtverečních), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí). Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci). Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně. Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosim volejte (08) 97611047 nebo (02) 9816 2026 pro bližší informace a booking.

Jak ten čas letí.

Je to presne celych 5 let co jsme se sesli a oslavili nasich prvnych 20 let od prichodu do Australie. 25 let nebo ctvrt stoleti,take neni k zahozeni. Ono bude uz ted lepsi schazet se casteji,abychom nezapomneli jak vypadame.

Sejdeme se opet na farme U Rusky (Little Forest) a takovy rozumny datum pripada na dlouhy vikend v rijnu.

1 Rijna 2005

Vitame vsechny nase pratele a kamarady,kteri tady jsou

bud vice,ale i mene let.Dejte vedet i tem,kterym se

nedostalo do rukou nase pozvani.Pocasi snad bude

rozumne,ale nezapomente na teple pradlo.

V kazde kapse je dobre mit neco dobreho na zahrati.

Vetsina pratel vi,kde se farma nachazi.Pro ty,kteri by se

rozhodli prijet a nikdy tam nebyli, maji prilozenou mapku a pokud potrebuj dalsi vysvetleni,neni problem mi cinknout,nebo napsat.

Vezmete sebou dobrou naladu,vzdyt kazdy den je vlastne svatek a tak se musi oslavit.Kdo neprijede,nemu

si odjizdet,take vyhoda.

Za vsechny vas zdravi Jirka (Esus) Tel: 9824 7696

Mob: 0407 928906 E-mail: esus@tpg.com.au

Korektorka má vždycky pravdu

Jan Kovanic
NevPes

Toto léto bylo pro mě dosti pracovní: Na začátku července jsem měl dovolenou, při které jsem za krásného jizerskohorského deště dělal autorské korektury své čtvrté knížky, na konci srpna jsem si vzal dovolenou, ze které jsem zase tři dny věnoval dopisování páté knížky, do které jsem právě teď vložil první korektury. A zdá se, jako by větší práce, než samotné psaní, bylo dodatečné obrušování slovních špon a vyhlazování češtinských patvarů.

Po zhlédnutí zkorigovaného rukopisu mé první knížky před šesti lety se o mě pokoušely mdloby. Do té doby jsem si o sobě myslel, že český pravopis ovládám celkem slušně. Ale člověk se pořád učí - a pořád dělá nové omyly. Ale někdy je v tom i nevinně, protože jen opakuje špatné tvary, které se linou z televize.

Například "standartní situace". Přičemž situace je "standardní", obvyklá. Neboť "standarta" je prapor... Tohoto poučení se mi dostalo okamžitě po nástupu do praxe. Moje první firma, Závody elektrotepelných zařízení, měla své technické "standarty". Ó, jak jsem se hloupě smál - než jsem nahlédl do Pravidel českého pravopisu.

Druhé překvapení mě čekalo, když jsem zvěděl, že protektorátní oslovení "můj vůdce" je patvar, a správně mělo znít "můj vůdce", a to podle vzoru "soudce", nikoli podle "vzoru" "blbec"!

"A protože ani já nejsem vyjímečný" (jak zpíval Jiří Suchý), dlouho jsem psal (a dodnes k tomu někdy sklouznu) "vyjímečný stav", "vyjímka" - a ono je to jinak. Má být: "Výjimečný stav, výjímka." Zase nevěříte? Tak se podívejte do Pravidel!

Jako většinu národa i mě dostal Svěrák v diktátu "lyžinami" - správně "**li**zinami. Nevěřil jsem, tak jsem se podíval do Pravidel - je to tam. Nelíbí se mi to, ale respektuji tento tvar, i když jsem si vždycky myslel, že "ližiny" jsou od "lyží". Abych se pomstil Svěrákovi, pravopisu i korektorům, udělal hrdina v mé marťanské sáze ten naschvál, že vzal *ližiny* z držáku měsíčního roveru a vyrobil si z nich *lyže* k lyžování (nebo ližinování?) na Měsíci...

Ovšem hned kousek dál jsem učinil novou originální chybu, když jsem psal o "radiovém spojení" ... Krátký tvar "radiový" skutečně existuje - pro slova, která popisují vlastnosti prvku radium. Ale radioamatéři mají **rá**dia, a na nich se domlouvají dlouhým **rá**diovým spojením. Před touto fintou kontrola pravopisu Wordu selhává...

Na podobnou věc jsem narazil, když jsem psal o "infúzní pumpičce". Ona je totiž "fúze" mezi firmami, nebo ve sci-fi máme "fúzní motory" či "jadernou fúzi", ale halt infuze nebo transfuze krve se píše krátce, takže jsem ještě včas přepsal na infuzní pumpičku...

Už jsem napsal stovky článků, desítky povídek, pět knih - ale až letos jsem se dovzdělal, neboť jsem se dověděl, že pro oběžnou dráhu můžeme použít slovo "orbit" nebo "orbita". Ano, mužský či ženský rod, obojí je správně. Pokud je správně obojí, musíme si vybrat jedno a to v celém textu dodržovat, abychom nepletli čtenáře. A korektorky.

No korektorka toho mého čtvrtého (třisetstránkového) románu si zoufá, že je v něm prý příliš technický slovník. Ale to není pravda - všechna ta slůvka jsou pěkně napsaná v oněch zlořečených Pravidlech. Pátá knížka je kratší, jen sto pět stran, až její text dostane korektorka do ruky, tak ho za den, dva upraví. To jsem sám žádostiv, co v něm odhalí. A jestli se zase budeme přít.

Maminka a korektorka mají vždycky pravdu, ale někdy přece ne. U první knížky jsem si vybojoval vycházející Slunce s velkým S, oproti zapadajícímu Měsíci. Měsíc, ten se bere normálně s velkým počátečním písmem, vždyť je to jméno našeho měsíce, ale Slunce má smůlu. Až po konzultacích s Ústavem pro j.č. a Štefánikovou hvězdárnou korektorka ustoupila. Když někdo leží "na sluníčku", tak je jasné, že se asi neopaluje na povrchu Slunce, ale když zapadá nebeský objekt, tak zapadá Slunce - a i nadále bude, alespoň v mých knížkách. Aby se vědělo, že když zapadá slunce na Alwogiře, tak zapadá s malým, protože se jmenuje Alwaid - a je sluncem jasným světů jiných, jak trefně napsal kolega Mácha.

Ještě jeden boj mě čeká - a to boj o čůrání. Ono je slovo "čůrek", ale z jakýchsi podivných důvodů současná Pravidla dovolují pouze "čurat" s krátkým! A přitom, když člověk čůrá, tak mu to trvá trochu déle. Pryč s čuraním! I když je pravopisné.

NOVINY Kultura

Pravopis totiž nedělají jen akademická pravidla - ale i pisatelé různých textů.

Ještě poznámku ke korektorkám - ta jedna, co znám (ale nekoriguje mě), teď dostává od stránky 50,- Kč. To už je na uváženou, jestli se spíše nevyplatí dělat raději korektora, než spisovatele. Ale v mém případě je to vyloučené. Trpím totiž interpunkcí dyslexií: nerozeznám, kdy je spojka "a" užitá jako spojovací a kdy ne, a tedy, kdy jest dlužno psáti za ní čárku a kdy ne. Za "než" píšu čárky i když se to nemá; píšu čárku v každém místě, kde bych jako vypravěč učinil pomlku.

A pak - neměl bych čas na psaní!

Psáno v Praze dne 7. září 2005

Jazykovědce trápí "volování"

Analogie populárního českého oslovení "vole" není podle odborníků v žádném moderním jazyce.

ČESKÉ BUDĚJOVICE 16. září 2005 | 07:31 Zatímco řada moralistů dnes kritizuje vulgární výrazy používané účastníky televizních "reality show" Velký bratr a VyVolení, je televizní zábava zároveň tím nejlepším důkazem o zřejmě nesmrtelné úloze slůvka "vole" v českém jazyce. Naprostá většina účastníků soutěže, včetně žen, totiž těmito slůvky prokládá prakticky každou holou větu, aniž by zároveň chtěla někoho urazit či někomu nadávat. "Vyvolení" přitom nepředstavují v národě žádnou výjimku, ale spíše pravidlo. Stejným způsobem totiž už několik desítek let takzvaně "volují" i tisíce dalších Čechů. Proč? Jak se slůvko "vole" vlastně dostalo do jazyka a proč v něm tak zdomácnělo? Nad těmito otázkami si jazykovědci v Česku marně lámou hlavu.

"Rozhodně neznám jiný žádný jazyk, v němž by název vykastrovaného býka či vůbec nějakého zvířete fungoval jako konverzační vsuvka," říká známý český lingvista Václav Huňáček. Čeština podle něj představuje v tomto směru naprostý unikát.

Vůl přežil i nástup módní vlny anglistů Podobný názor mají i další odborníci. Slůvko "vole" se podle nich začalo objevovat v masovějším měřítku v češtině až po druhé světové válce, pravděpodobně v padesátých či šedesátých letech. "Tahle vsuvka vystřídala z nějakých neznámých příčin pojem člověče, zkráceně čéče, které se do vět vkládalo v době mého mládí," říká čtyřiasedmdesátiletý profesor Václav Konzal ze Slovanského ústavu Akademie věd.

Osobně si ale také nedovede vysvětlit, proč zrovna slůvko "vole" zdomácnělo v češtině natolik, že přežilo nejen celou dobu komunismu, ale i současnou módní vlnu vulgarismů anglického původu. "Všímám si, že tohle slůvko začaly v mnohem širší míře používat i ženy a dívky," tvrdí Konzal. "I můj vnuk, když chtěl před časem projevit radost z dárku, prohlásil: babi, ty vole, to je krásný. Přitom si vůbec neuvědomil, že řekl nějaké sprosté slovo," dodává lingvista.

Někteří divadelní vědci připomínají, že oslovení "vole" či "milý vole" začali už za první republiky používat Voskovec s Werichem. "Titulovali se tak mezi sebou, když chtěli jeden druhého na jevišti pochválit. Slůvko si ale šeptali, aby je diváci neslyšeli," říká teatrolog Vladimír Just. O tom, zda právě Werich s Voskovcem nechtěně rozšířili "volování" do běžného jazyka, lze však jen spekulovat.

Stejně tak se podle Justa pohybuje v rovině spekulací i možný vliv známého studentského sloganu "Servít je vůl", který se v reakci na metody neoblíbeného profesora začal od padesátých let objevovat na zdech domů.

Heslo pak rozšiřovali i studenti, kteří s dotčeným profesorem neměli vůbec nic společného. "Já tenhle nápis našel dokonce na pařížské Eiffelovce," tvrdí Just.

Marek Kerles LN

Šifra mistra Leonarda se Vatikánu nelíbí

V Hollywoodu vypukla neviditelná bitva. Příčinou je film, který by měl být největším kasovním trhákem příštího roku. Už jeho románová předloha - Šifra mistra Leonarda od amerického spisovatele Dana Browna - vyvolala bezpočet vědeckých polemik i prostých hádek.

Ačkoli základní dějová linie napínavého příběhu, podle něhož byl Ježíš Kristus ženatý a nechal po sobě potomka, vyšla na papíře ve čtyřiceti jazycích a v téměř čtyřiceti miliónech výtisků, není zřejmě definitivní a může se změnit.

Firma Sony, která zakoupila práva na zfilmování knihy, se totiž radí s náboženskými experty a organizacemi, co si může dovolit převyprávět divákům v kinech a televizi a co by měla raději vystříhnout.

Román pobouřil římskokatolickou církev, která jej považuje za škodlivý, bezmála svatokrádežný. Natáčení filmu ovšem přijde přinejmenším na 70 miliónů dolarů a kdo z investorů by si chtěl proti sobě popudit tak silné protivníky...

Například konzervativní katolické uskupení Opus Dei už rozhovřením bouchlo pěstí do stolu, že si nepřeje, aby bylo zobrazeno ve stejné nepříznivém světle jako v knize.

"Román zobrazuje Opus Dei zcela nesprávně a byli bychom znepokojeni, kdyby film činil totéž," varoval mluvčí uskupení Brian Finnerty.

Filmuje se v utajení

Tlak vyvíjí i americká Katolická liga. Žádá, aby se autoři filmu od zápletky zcela distancovali a jasně deklarovali, že příběh je pouhá fikce a nic víc. Ukázalo se totiž, že mu mnoho lidí třeba i v silně katolické Latinské Americe věří často víc, než kazatelům.

Intervenoval i samotný Vatikán. Jak informovala televizní stanice CBS, Svátý stolec vyslal jednat o natáčeném filmu jednoho ze svých nejvlivnějších kardinálů. Jak mise dopadla, zůstává utajeno.

Mluvčí Sony odmítají, že by se jejich firma dala ovlivnit protesty a film chystá v naprosté tajnosti. Natáčení je zcela uzavřené před veřejností, nikdo cizí se jej nesmí účastnit. A všichni povolání zase museli podepsat doložku ke smlouvě, která je zavazuje mlčet.

Studio ovšem naznačilo, že film bude více sledovat napínavý příběh než s ním spojené náboženské úvahy. A proti honičce a hledání vrahů Vatikán jistě protestovat nebude.

Jenomže scenáristé musejí dávat pozor i na to, aby proti sobě neobrátili samotné příznivce románu. Není jich málo a z nich se bude zřejmě rekrutovat většina diváků, až v květnu 2006 přijde film do kin.

Rovněž řada amerických feministických sdružení knihu vítá jako projev odporu proti tomu, že se bible a její Nový zákon orientuje téměř výhradně na mužskou část lidstva.

Do Westminsterského opatství nesměli

Odpor proti natáčení přichází i z jiných stran. Například spisovatel Lewis Perdue žádal zastavit natáčení a obvinil Dana Browna z plagiátorství. Prý mu ukradl myšlenky z jeho dvou knih *Dcera Boží* a *Da Vinciho dědictví*. Soud však jeho žalobu odmítl s tím, že podobnost se Šifrou spočívá v myšlenkách, které nelze ochránit ani autorským zákonem.

Méně úspěšná byla snaha filmařů natáčet ve Westminsterském opatství, v katedrále, kde jsou korunováni britští monarchové. Tamní opat, byť protestanti ke knize přistoupili mnohem tolerantněji než katolici, odmítl román jako teologicky nezdravý a filmaře dovnitř nepustil.

Naopak Winchesterská katedrála na jihu Anglie a Rosslynská kaple u Edinburghu, stejně jako pařížský Louvre, potřebná povolení ochotně vydaly. Našel se i chrám v Lincolnu, který za milodar ve výši sta tisíc liber zaskočí Westminsterské opatství jako filmový dvojník.

Ostatně Rosslynská kaple ve Skotsku, záhadami ověřená stavba templářů, kde se má ukrývat Svátý grál, teď čelí doslova invazi zvědavců, kteří si tam přijíždějí ověřit, zda nakonec onen proklínaný Brown alespoň v něčem neměl pravdu.

Jaroslav Höfer, Právo

Vzpomínka na politruka Adámka

Jan Beneš NevPes

Nevím, čím byl politruk Adámek původně. U 22. výsadkové už jsme ho poznali jen jako majora a pilného uvědomovatele a poučovatele. Byl nezapomenutelný a nutně jsem si ho musil připomenout i dnes, po padesáti létech. Či byl mi připomenut, vzpomínkami na bombardování Hirošimy a Nagasaki a ovšem i Czech Tek a následnými reakcemi. Neb obé nese neklamné znaky mentality soudruha majora a ostatně všech soudruhů až po soudruha Grebeníčka, případně údajného nesoudruha Koháka obecně. **Nikdy se nedat pomýlit realitou.**

V rozhovoru s naší o dvě generace mladší kamarádkou Aničkou (40) osobou rozhodně nikoli nevzdělanou ba dokonce pečující o výchovu jiných generací, náhle vyplynulo, že tato rozhodně nikoli nevzdělaná osoba díky výchově a vzdělání nadobutému v socialistickém Československu, nic neví o tom, že ona válka (kterou jsme vyhráli) se odehrávala také v Pacifiku. Podle informací ve škole jí vštípených, ta válka skončila 9. května 1945 a v srpnu pak Američané, jen tak pro nic a za nic, shodili na Japonsko ty dvě atomovky.

S Aničkou to prostě její vychovávatelé měli o značný díl jednodušší, než to měl soudruh major Adámek s námi; my jsme válku dosud pamatovali a jeho výklad těch událostí se tudíž omezoval na tvrzení, že to máme brát selským rozumem a uvědomit si, že USA válčily s Japonskem čtyři roky, aniž je dokázaly porazit, Sovětský svaz s tím byl hotov za dva týdny. Což kalendářově samozřejmě odpovídá. Odpor k atomu a strach z něj tehdy ještě nepřišel do módy, takže do argumentace soudruha majora, zoceleného dvouletým učilištěm pro politické zástupce velitelů, nevplynul. Naším pravidelným cvičením ostatně bývala aktivita po povelu: "Atomový útok zleva." A nýbrž jsem tam tehdy zastával funkci kresliče operačního oddělení štábu brigády (ač základák, nikoho jiného, kdo by to uměl, neměli) pilně jsem do map zakresloval (v rámci celkového boje za mír) nasazení brigády v prostoru jižně od Mulhouse k zajištění přemostí na Rýnu a stranou sovětského atomového úderu tamtéž.

Oblíbený terminus technicus soudruha majora pak se týkal meziválečného Československa (všimli jste si, že se vžil i u lidí, jichž ze sympatií k vládě jedné strany nemůžeme podezřívát, komunistický propagandistický termín předmnichovské?) Nazýval tu dobu "hrůzovláda presidenta Masaryka". Nu a já znal od starších generací tuto dnes už zapomenutou tramskou píseň:

*Zakazuje se, v hustém lese stavět boudy!
Zakazuje se, na paďoury házet hroudy!
Chodit vedle cestíček, v lese dělat ohníček!
Toho sřezte se, to zakazuje se!*

Dále se tam pak pšlo cosi o zákazu provokovat hakenkreutzlery (což byl z doby oné hrůzovlády výraz pro vyznavače hákového kříže). To se nás jaksi už moc netýkalo, ale repertoiru uctívané generace trampských bardů jsme se účastnili. Trampy jsme se stávali proto, že nám bolševik zakázal Junáka i Sokol, aniž je dokázal čímsi nahradit. V té době arciť bývala ještě sobota (socialismus se teprve budoval) pracovní a tak závadová mládež, které se provokování hakenkreutzlerů už netýkalo, vzala za svou píseň (dnes už opět zapomenutou)

Anglická sobota

*My jezdíme do přírody a tam u vody, stavíme stan.
Co nám schází - nás nerozhání, když hoří plán.
My kašleme na robotu, na tu slotu,
My chcem, my chcem, anglickou sobotu -
za rachotu !
A soudruzí z plánování, zapomněli na ní.*

Pokračovalo se, v tomto duchu zcela cizímu budovatelskému nadšení našeho lidu, dokonce s útokem na budovatele, respektive jejich ekvivalent majorů Adámků, který si bral trampy a pásky na mušku. (Slovo chuligán se vynořilo až roku 1957 v souvislosti s profackováním jakéhosi majora ČSLA, který potkal v pražské Zlaté huse svatbu a ženich v uniformě mu nezasalutoval ... Nejtěžší vynesení trest byl tehdy 11 let.)

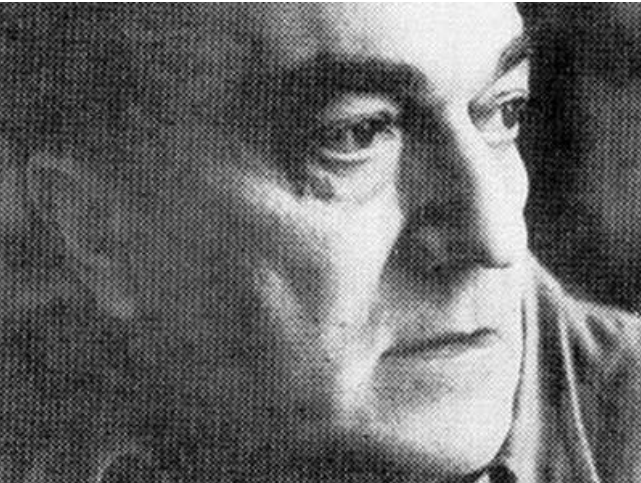
Nu, a jsme tím u Czech Teku a údajně opět závadové mládeže dnešní, vzpírající se uctívání obecně uznávaných penátů. Což i samotného předsedu vlády vyděsilo. Že čas

oponou trhnul budiž usuzováno z toho, že tehdejší prezident Zápotocký, ba ani předseda vlády (Viliam Široký) za onoho času na rozdíl od času soudobého, nepocítili potřebu vstoupit do hry. Že mentalita věrchušky však nezná příliš variací, zase možno mít za jisté z petic veřejně publikovaných přání pracujících (všech pokrokových lidí měst i venkova, dělníků, rolníků a pracující inteligence) na podporu Řádu, jakož naší bezpečnosti a ochrany pořádku vůbec.

Takže tu vlastně nemáme nic, co by jednoho překvapilo. Snad jen to, že ona czechteková mládež má zajisté o minulosti nejvýše přehled naší Aničky. Nezajímá ji a nezajímá se ani o ni. Kletě. Chce se nejvýše vrtět, cosi do sebe nacpat a prostě se jaksi odreagovat od světa, který je kolem. Což jsme měli ve své době i my, a před námi zase ti, kterým bylo proti mysli nechávat na pokoji hakenkreutzlery.

Stoletý Vladimír Holan

"Ovšem, ani nevědomost neznamená štěstí. / Ale báseň je dar!" končí skladbu Noc s Hamletem (1956) básník Vladimír Holan. V pátek uplyne sto let od chvíle, kdy se v Praze Holešovicích-Bubnech narodil. (eg-Právo)

Pro Jaroslava Seiferta byl "černý anděl" Holan nejlepším českým básníkem, "z jehož pevnosti vyletovaly krásné básně jako žhavé plameny". Jakoby jeho druhá sbírka *Triumf smrti* (1930) předznamenala jeho poetiku i hořké vidění světa.

Díky editorovi a znalci jeho díla Vladimíru Justlovi existují jeho *Sebrané spisy*, a Holan tak žil i v době, kdy měl být zapomínán.

Několika generacím byl připomínán jen sbírkou *Dík Sovětskému svazu* (1945). Po roce 1945 totiž vstoupil do KSČ, ale skončil po pěti letech návratem ke katolické církvi. Po únoru 1948 byl veřejně jen trpěn, prakticky přestal psát.

Jeho verše z let 1939 - 1948 pojmenované *Bez názvu*, tak vyšly až v roce 1963, po dvou letech pak i soubor *Bolest* (1949-1955). Ale už v roce 1968 byl Holan jmenován národním umělcem a o rok později nominován na Nobelovu cenu.

Ženatý byl od roku 1932, v roce 1949 se mu narodila dcera Kateřina, trpící Downovou chorobou. Holan ji velice miloval a po její smrti v roce 1977 přestal psát. Jeho život a dílo připomíná až do konce října výstava Hlídka srdce v muzeu Hvězda v Praze na Bílé hoře. Holan zemřel 31. března 1980, byl pohřben do rodinné hrobky na Olšanech.

Vážený pane redaktore,

Tentokráte sedám ku svému obstarožnímu počítači, abych Vám poděkovala za otištění „odpovědi“ vážené paní Jahodové, která mě nejen potěšila, ale i pobavila. Tedy, „odpovědi“? paní Jahodová ji sice takto nazvala, ale vlastně mi na nic neopověděla. Zato mi ale dala důvod k nostalgickému „výletu“ do mého vysokoškolského mládí, kdy jsem se před únorovým pučem potýkala se svými marxistickými spolužáky, kteří v debatách uplatňovali dialektický materialismus: „Já o voze a oni o koze.“ Pravda, paní Jahodová mi laskavě vysvětlila, že „Povídka je literární útvar, kde spisovatel vypráví příběh“. A dodává, že snad i bývalá členka výboru může psát povídky. To je přece samozřejmé, že může. Je moje chyba, že jsem nepochopila, kdy spisovatelka paní Jahodová píše podle své fantazie a kdy podle skutečnosti. A zato se omlouvám. Já ovšem nejsem spisovatelka jako paní Jahodová. Jako čtenářka ale vím, že v povídkách vypravěč spojuje

skutečnosti s fantazií a je tedy těžko rozpoznat co je co. Budu tedy považovat povídku paní Jahodové za výplod její fantazie. Jen nevím, proč ji vlastně napsala. Ani zdaleka nemíním paní Jahodovou poučovat, jen si dovolím malou radu. Možná, že paní Jahodová by si měla trochu prostudovat literární teorii, povídka se nestane povídkou jen tím, když ji autor „povídkou“ pojmenuje. V Melbourne žije, doufám ještě stále, vynikající češtinářka sestra Šustková, vynikající sokolka, bývalá cvičitelka a náčelnice. Jsem si jistá, že sestra Šustková ji velice ráda poradí, vždy byla velice ochotná laskavě pomoci a pomáhala komukoliv. Možná, že se mylím, když předpokládám, že paní Jahodová je jedním z mluvčích tzn. „Support Group“. Mohu to jen předpokládat, protože prý nikde nebylo uvedeno, kdo vlastně je ve vedení, kdo jsou členové. Také prý nikde nebyla uvedena jména 200 (kdo ví kolik jich tedy vlastně je) podepisovatelů petice, což je u peticích zcela běžné. A tak tedy nevím.

Dočetla jsem se ale, že pod stížnostmi posílanými různým australským úřadům je i podpis paní Jahodové. Na ten nelaskavý citát „co můžeš urvi, co nemůžeš“, jsem si vzpoměla právě nad touto činností. Nebo paní Jahodová spolu s ostatními odesílateli stížností je tak naivní, že si myslí, že zmíněné úřady snad přijdou řešit vnitřní spory nějaké organizace? Maximálně to odloží do “to hard basket” a dotace odeberou a již je nikdo nedostane zpět. Zejména teď, když je multiculturalism pod útokem. Na nic z toho (o stacking ani nemluvě) spisovatelka paní Jahodová nereaguje. Zato ve stylu „já o voze a ona o koze“ mi klade dvě otázky. Nač se prý dotace používá a kde jsou finance zapsány.

Již skoro dvacet let nežiji v Melbourne. Paní Jahodová to ví (psala jsem o sobě posledně) a položila tedy otázky, na které odemne odpověď neočekává. A to mě upřímně rozesmálo. Vždyť to jsou otázky, na které by měla znát odpověď sama paní Jahodová. Jsou-li moje informace správné, paní Jahodová byla členkou výboru od roku 1995. Vznáší stížnosti na údajné „nepravosti“ (to necituji, tímto laskavým slovem pojmenovávám to, o čem ona píše) ve vedení Sokola, tedy organizace, v jejímž výboru byla a kterou měla řídit. Nebo se ty údajné „nepravosti“ začly dít až potom, co přestala být členkou výboru? Jak vykonávala svoji funkci, když by o údajných „nepravostech“ nic nevěděla?

Tak trochu pod vlivem článků pana Nebeského o historii Sokola Melbourne (pan Nebeský nikdy k podporovatelům Sokola nepatřil, nikdy o jeho činnost neměl zájem a nikdy nepomohl, což sám mnohokrát přiznal, a najednou takový zájem!, že by také patřil k oné Support group?), jsem si začla prohlížet neúplnou sbírku časopisů, které tu mám schovány. A ejhle, v říjnovém Kvartu z roku 1996 je uveřejněna zpráva tehdejšího výboru (jehož členkou paní Jahodová byla), který projednával jakési stížnosti na nesrovnalosti v účetnictví Sokola jakéhosi pana B. Kubeše. Je zajímavé, že od okamžiku, kdy Sokol začal prosperovat, o Sokol vzniknul velký zájem. Ve zprávě je napsáno, že pan Kubeš ještě s několika nejmenovanými přáteli byl na schůzi výboru pozván a po předložení účtů přijali vysvětlení výboru a že pan Kubeš na uveřejnění svých stížností v Kvartu netrval.

Hned na začátku spisovatelka paní Jahodová píše, že členkou výboru byla a že “k tomu nenám, co dál psát”. Měla by, za řízení Sokola je před členy i před zákonem odpovědný celý výbor. Jak paní Jahodová a někteří další členové výboru vykonávali své funkce když připustili údajné „nepravosti“? Nebo všechny ty údajné „nepravosti“ (jako v roce 1996) jsou jen neprokázané dojmy? U.B.Semerádová Srpen 05

Dobrá zpráva od Jandáka

Ministr kultury Jandák vyhodil tiskového mluvčího a bude s médii komunikovat sám, jelikož je mediálně zdatný. Vyhodil už prý několik klíčových pracovníků ministerstva. I to je dobrá zpráva.

Po jeho nástupu jsme zde konstatovali, že aspoň bude sranda. Bylo by jí méně, kdyby mezi Jandákem a publikem stála Kateřina Besserová. "V pondělí mě tu nikdo neuvidí," pravila Besserová, odcházejíc z úřadu. Uvidíme Jandáka. Nesud'me Jandáka, dokud nic nepředvedl. Ale ten trend, ten je pozitivní. Vyhodil tiskovou mluvčí. Možná, že by měl ve vyhazovech pokračovat a zaměřit se přímo na post ministra kultury. Už Pavel Tigrid výborné paměti po nástupu do funkce nadhodil, že by bylo nejlépe ministerstvo zrušit. Třeba k tomu Jandák směřuje...

Nesměřuje. On chce být ministrem. A na veřejnosti se nechce krčit za nějakou Besserovou. Tohle představení bude trvat ještě tři čtvrti roku a chce si ho užít. Třeba se při něm pobavíme, aspoň to. **Aston**

Věk adrenalinového počasí

Klima se mění, přírodní katastrofy má však na svědomí jen zčásti

Ničivé hurikány ve Spojených státech, katastrofální sucha a požáry na jihu starého kontinentu, v Asii i Austrálii, devastující povodně a vlny veder ve střední Evropě: píšeme další „obyčejný rok“ plný neobyčejných rekordů počasí. Co se to s pozemským klimatem děje? A jak můžeme jeho nebezpečným rozmarům čelit?

Teplí a jasní bývali časové

Ani ten největší klid as dnes nemůže popřít, že počasí začíná být v posledních letech všude na světě „divné“. Prakticky ve všech koutech planety každoročně padají historické teplotní rekordy. Evropany i obyvatele severní Ameriky začínají trápit neobvykle dlouhé a tuhé zimy, po nichž zpravidla následuje nadprůměrně teplé jaro vystřídané vlnami abnormálních letních veder a suchem, jež nakonec vyústí ve smršťe, deště a povodně. Jak ale ukazuje pohled do starých letopisů, nejde o jev tak bezprecedentní, jak se na první pohled může zdát. Kosmas například ve své kronice připomíná povodeň z roku 1118, kterou charakterizuje jako „potopu“, při níž česká kotlina připomínala jedno velké jezero. Záznamy z roku 1186 zase uvádějí: „Hned zpočátku roku tak teplí a jasní byli časové, že měsíce ledna stromoví a štěpí kvěsti počalo a měsíce února byla jablka tak hrubá jako prostřední vlašský ořech. Víno, také i obilí, velmi časně kvetlo.“ O necelá čtyři staletí později, roku 1520, kronikáři poznamenali, že „nebyla žádná zima, nebyl žádný sníh ani mráz. Počasí bylo celou zimu jako na svatého Václava a bylo sucho, až se na cestách prášilo.“

V jednom ohledu se však historické výkyvy počasí od těch současných přece jen podstatně liší – mírou způsobených škod. Podle údajů OSN totiž dnes v Evropě lidé obydlují nebo alespoň přímo obhospodařují devět z každých deseti čtverečních kilometrů, a jakákoli přírodní pohroma je proto vždy velmi citelně zasáhne. Tisícům nových staveb, které pokrývají dříve volnou krajinu, padá za obět' mnoho zeleně a na obnažené půdě se pak každý prudší déšť rychle změní v záplavy. V severní Americe je zase drtivá většina lidských sídel a rekreačních zařízení soustředěna do vzdálenosti sta kilometrů od pobřeží, tedy v místech, která jsou prakticky bez jakékoli naděje na ochranu vydána všanc působení hurikánů a tajfunů vznikajících nad oceány. A je tu ještě jedna věc: ztráta historické paměti. Staré vesnice i jádra měst bývaly například povodněmi téměř netknuty. Kolem řek zůstávaly zdánlivě nelogicky volné parcely. Časem se ovšem ukázalo, že šlo o plochy, kde by jakoukoli stavbu strhla první větší povodeň. Dnes je ale vlivem hektického životního tempa kolektivní paměť krátká. V Evropě dosahuje zhruba třiceti let a v severní Americe ovlivněně častou migrací obyvatel přibližně poloviny. V Kalifornii si tak dnes lidé často stavějí domy v zemětřesných zónách, v Evropě zase zastavují říční údolí a mění koryta řek. O to větší škody pak přírodní pohromy nadělají.

Nehas, co tě pálí

Co tedy tváří v tvář nové situaci dělat? Pesimisté mají za to, že mnoho toho podniknout nelze. Citují přitom závěry těch nejrespektovanějších klimatických modelů, které předpovídají, že nečekaných výkyvů a různých extrémních projevů počasí bude přibývat. Kupříkladu tři roky stará zpráva o klimatické budoucnosti Evropy vypracovaná na univerzitě v anglickém Norwichi předpokládá, že oteplování kontinentu poroste v intervalu 0,1 až 0,4 °C za dekádu a přinese citelné změny. Oproti dnešku by pak prý mělo víc pršet v zimních měsících, o to horší však budou letní sucha. Zvlhčování během zim vytvoří předpoklady pro častější zimní a jarní povodně. Celkově tedy podle studie budou klimatické rozdíly v Evropě spíše růst, což by se pak mohlo projevit zejména ničivými suchy a lesními požáry v jižní Evropě, zejména Španělsku, Itálii a Řecku. Detailnější pohled ovšem ukazuje, že řada katastrof vůbec nemá tak fatální příčiny a že zdaleka nejsou tak neovlivnitelné, jak by se na první pohled mohlo zdát. Jako dobrý příklad mohou posloužit letošní požáry v Portugalsku či ničivá sucha ve Španělsku nebo třeba americké Kalifornii.

Portugalsko letos postihla druhá nejničivější vlna lesních požárů za poslední čtvrtstoletí. Plameny tam už strávily na 180 tisíc hektarů lesa a o život připravily 15 lidí. Jen před dvěma roky přitom politici slibovali, že něco takového už nedopustí. Stalo se tak poté, co oheň zabil 18 lidí a zničil bezmála půl milionu hektarů lesa. Frekvence i rozsah požárů jsou totiž v Portugalsku hrozivější než ve srovnatelných státech jižní Evropy. Bližší zkoumání přitom ukazuje, že Portugalci nemají oproti svým sousedům jen

NOVINY - Z RESPEKTU

smůlu. Zatímco Řekové nakoupili už 23 specializovaných kanadských vrtulníků, které jsou celosvětově považovány za nejúčinnější v souboji s lesními požáry, a třeba Italové vlastní těchto strojů 16, nemají portugalští hasiči stále ani jediný. V zemi se navíc stále nepovedlo zavést centrální registr pozemků, a úřady tak nemají přehled o tisících drobných vlastníchích lesních parcel a tím pádem ani účinnou páku, jak je donutit k čištění lesa a hloubení protipožárních příkopů. Navíc se ukazuje, že podobně jako třeba ve Španělsku nebo Řecku za některé požáry nemůže ani tak sucho a vedra způsobená globálním oteplováním, jako spíše investoři toužící po levných pozemcích či požárníci prahnoucí po mimořádných odměnách za přesčasy. Jakkoli to zní neuvěřitelně, španělská média připomínají případ z galicijské Celanovy, kde byl zatčen velitel hasičů a několik jeho podřízených pro podezření z úmyslného zakládání ohňů. V Řecku zase nejhorší letošní požáry vypukly „překvapivě“ zrovna na pozemcích poblíž prudce se rozvíjejícího předměstí na východním okraji Athén, kde investoři již delší dobu usilují o zisk půdy na úkor lesa. Že s největší pravděpodobností nešlo o přírodní katastrofu, dokládají kroky řecké policie, která už zatkla několik lidí důvodně podezřelých ze zhárství.

Kdo vysušil studně

Podobné je to v mnoha případech i s nedostatkem vody. Na některých místech je stále jeho příčinou spíše bezpříkladné plýtvání či nepochopitelně megalomanské projekty než extrémní výkyvy počasí. V Evropě nabízí ukázkový příklad španělská politika. „Suché“ oblasti jižního Španělska, nikterak bohaté na srážky, totiž na první pohled překvapivě vzkvétají. Na pobřeží se zelenají svěží golfová hřiště a na pustých pláních se pod plastikovým příkrovem skleníků rozpínají zeleninové plantáže. V písku bují záhony brokolice, rajčat a jižního ovoce. Zázrak rajske zahrady v poušti je ovšem zaplacen vysokou a špatně regulovanou spotřebou podzemní vody. Masivní odčerpávání jejích zásob pro zavlažování způsobuje zasolování a degradaci půdy a na jihu Španělska se tak současně rozšiřuje i poušť. To připomíná fakt, že 75–80 % sladké vody, jež je lidem k dispozici, dnes s velmi sporným výsledkem „utopí“ zemědělci v nevyhovujících závlahových systémech. I dnes totiž lidé – stejně jako před tisíciletími – nechávají v mnoha případech téct vodu přes pole a čekají, kolik si z ní polní plodiny vezmou. Ty toho však dočerpají jen menšinu a zbytek „modrého zlata“ pak napáchá více škody než užitku. Voda, která odtéče, s sebou odnáší z polí úrodnou půdu a ta, která se odpaří, po sobě zase zanechá zbytky rozpuštěných solí a mění půdu v neúrodnou hmotu. Systémy, které by s lepším efektem spotřebovávaly v průměru o 70 % vody méně, jsou přitom už k dispozici. Jejich většímu rozšíření však zatím brání poměrně vysoká cena. Že se situace musí změnit, je však jasné při pohledu na fakt, že bezedné zavlažovací systémy dnes dokážou bez problémů zlikvidovat i celé toky mohutných řek. Důkazem může být třeba Rio Grande, jež před pěti roky vlivem odčerpání vyschlo dříve, než dospělo do Mexického zálivu. A jak připomíná kalifornský deník The Examiner, o mnoho lépe na tom není ani řeka Colorado, která je životodárným zdrojem vody pro celý americký jihozápad, především však pro farmy kvetoucí v poušti kalifornského Imperial Valley. Experti ovšem upozorňují, že dokud bude voda pro farmáře k máni prakticky zadarmo, těžko se něco změní. Ekonomové proto navrhují, že jedním z prvních opatření v boji proti „suchu způsobenému výkyvy klimatu“ by mohlo konečně být zavedení rozumných poplatků za vodu.

Josef Greš

Porno v Brně

Městské podnikání s erotikou v metropoli Moravy

U brněnského nádraží zastavuje oranžová tramvaj s velkým reklamním nápisem na karoserii: „Práce: www.lipstick.cz.“ Nikdo z cestujících si černého písma nevšimá, ale mladá žena s lehkým kočárkem s úžasem zírá na velká písmena a zapomíná nastupovat. „No to snad ne! Tahle firma přece podniká na internetu s pornografií a erotikou!“ Kateřinu Szczepanikovou nábor k prodejnému sexu na městských reklamních plochách tak rozhořčil, že se kvůli němu vydala na válečnou stezku.

On ji vidí, ona jeho ne

„Chceš vypadat jako já? Vydělávat 1000 korun denně?

Zavolej!“ verbuje reklama s fotografií spoře oblečené dívky, umístěné nad okny ve většině brněnských tramvají. Hlas na inzerovaném čísle nechce říct, v čem práce spočívá, ale nabízí schůzku. V podkrovním bytě činžáku nedaleko centra pak na zájemce čeká nenápadná firma Eurolive. Na zazvonění otvírá drobná, civilně oblečená dívka s drdůlkem. „Hledáme děvčata kolem dvacítky, ale podívat se k nám může úplně každý, jen vstupte,“ zve slečna Jitka s milým úsměvem. „Tady jsou pokojíčky, kde právě děvčata pracují. Uvidíte je na obrazovce počítače,“ ukazuje sympatická manažerka na dvojce zavřené bílé dveře a prochází světlou, sanitárně působící chodbou do své jednoduše zařízené kanceláře. „Na inzeráty odpoví asi deset děvčat týdně, z nich přijmu tak tři. Všechny vědí, o jakou práci jde. Požadují dobrou angličtinu a hezký vzhled,“ vysvětluje Jitka ochotně. S každou pracovnící uzavře legální smlouvu o díle, která stanoví výši platu, počet pracovních hodin a další podmínky. Pak už jen každého patnáctého posílá děvčatům na účet smluvený plat. Jitka otvírá na internetu firemní stránky, kde každý přihlášený uživatel (firma má zájem hlavně o klienty z anglicky mluvících zemí, protože platba naskakuje rychleji) nakukuje do tajemství pokojíčku: blondatá dívenka sedí nahá na divanu pouze se svou klávesnicí a „laškuje“ s klientem. „Každá dostane svou přezdívkou, krajkové prádlo a botičky a kamera spustí. Sex probíhá pouze na virtuální rovině, on ji vidí, ona jeho ne,“ říká manažerka. „Během směny je stále sama, má zakázané cokoli o sobě říkat. To aby se tu neobjevil nějaký kanadský ctitel s bouchačkou.“ Jitka vede firmu čtvrtým rokem a sama si práci nezkusila nikdy, říká, že není erotický typ.

Duševní činnost přes koleno

„Klidně nabízí mladým holkám práci na sexuálním videochatu. Copak město neumí jinak podnikat?“ ptá se Kateřina Szczepaníková, která nábor děvčat do sexuálního průmyslu na městských plochách považuje za šokující. Před pár lety, v době svých studií na JAMU, prošla kurzem genderové sociologie na Masarykově univerzitě, a proto je – jak říká – na „společenské jevy týkající se znevýhodňování některého z pohlaví“ citlivější než okolí. A zvýšenou citlivost k brněnským praktikám jistě umocnil i pobyt v západní Evropě, kde Kateřina už třetím rokem pracuje jako překladatelka. „Za těch pár let, co tu nebydlím, se Brno stalo velkým nevěstincem s hromadou heren, nonstopů a pornovideochatů,“ říká mladá žena, která proti pornoagitaci v tramvajích vystoupila spolu s lektorkou Masarykovy univerzity Lucií Jarkovskou poprvé před čtyřmi lety. Stěžovaly si na brněnském Dopravním podniku, Radě pro reklamu v Praze a psaly články do regionálních deníků. Přesto počet reklam stoupá. Letos je Brňané najdou nejen v každé tramvaji, ale už i na vozech, jiné plakáty visí ve městě po desítkách na billboardech soukromých reklamních společností. „Je to mnohem horší než například v Amsterdamu, protože leták nabízí práci v pornoprůmyslu, ale tváří se, jako by šlo o práci stejně hezkou a normální, jako je třeba programátor nebo učitelka,“ říká socioložka Jarkovská. Zda počet podnikatelů s erotikou v Brně skutečně vzrostl, ale žádný živnostenský úředník nepotvrdí: podnikání v erotice totiž v Česku legislativně neexistuje. Řadí se do šuplíku tvůrčích – duševních – činností, stejně jako třeba fotografování nebo psaní románu. A žádný umělec v Česku nemusí mít živnost. Podnikání na internetu eviduje Český telekomunikační úřad na stejném principu.

Brněnští politikové se k tomuto podnikatelskému oboru staví podobně a tvrdí, že erotická reklama v tramvajích neexistuje. „Já o ničem nevím,“ odmítá říct svůj názor na „městskou“ reklamu sexuálních služeb primátor Richard Svoboda (ODS). Jeho náměstek Radomír Jonáš (ODS) o poutačích v městské dopravě ví, ale je přesvědčen, že magistrát za to nemůže: „Reklamní agentura si v našich tramvajích pronajala plochu, na ni může dát vše, co zákon dovoluje.“ Podle náměstka je podstatné to, že letáky nepropagují pornografii, ale jen neškodnou erotiku. „Na letácích není, pojd'te dělat porno, ale přijd'te si vydělat – a to nikomu neublíží,“ říká Jonáš. „Když dívka zjistí, oč jde, může si snadno vydělat 70 tisíc, nebo může odejít. A co bych dělal, kdyby něco takového chtělo dělat děvče z mé rodiny? Přehnul bych ji přes koleno a seřezal.“ Zatímco práci erosenky náměstek Jonáš schvaluje, k prostitutkám je ukázkově tvrdý: nedávno na magistrátu prosadil vyhlášku zakazující lehkým ženám nabízet se v ulicích lidem na očích. „Ony pohoršují,“ říká náměstek. „To reklama v tramvajích nikomu nevadí.“

Mravná slova, hezké fotky

Vedení městské akciovky Dopravního podniku považuje reklamy v tramvajích za skvělý způsob, jak si vydělat na opravu vozového parku. „Souhlas s vylepováním letáků na internetovou erotiku je správný, chováme se tržně,“ říká

mluvčí firmy Hana Pohanová. „Tu práci přece nenabízíme my, to ten inzerent! My jen pronajímáme plochu. V tramvajích nejedzí žádné nahotinky, každý plakát totiž před vylepením pečlivě zkoumáme. Musí obsahovat mravná slova, fotky hezké, a vkusné,“ dodává. Jaký má podnik z těchto reklam zisk, tisková mluvčí tají. „Jsou to miliony,“ konstatuje.

Brněnský aktivista Svatopluk Bartík (Strana zelených) ale tvrdí, že by v brněnských tramvajích nemusel být žádný sex, a ještě by dopravní akciovka vydělala. Chyba je prý v tom, že reklamu pro Dopravní podnik zajišťuje pouze firma SNIP & CO jako monopolista. Nemá konkurenci, a tak může cpát do vozů všechno. Když před rokem pan Bartík protestoval proti proradniční reklamě na přesun brněnského nádraží, dozvěděl se, že plochy na karoserii městských tramvají si agentura SNIP pronajímá od Dopravního podniku za pouhou korunu ročně. Další smlouva zase garantuje pro SNIP 40 procent zisku z letáků visících ve vozech. „Reklamní agentury berou za zprostředkování inzerce nanejvýš polovinu, a protože má SNIP u Dopravního podniku monopol, odpovídal by tomu zaručený zisk 10 procent. Město prodělává,“ tvrdí Svatopluk Bartík, který v oboru reklamy pracuje. „Když začala Brno brázdít šalina s reklamou na pornostránky, to už bylo silné kafe. Požádal jsem Dopravní podnik o předložení smluv, ale ten to odmítl,“ líčí svůj pokus o protest aktivista, který před několika dny podal stížnost i Radě pro reklamu.

No nekupte to – polonahý baby

Obsah smlouvy mezi agenturou SNIP a městskou akciovkou Dopravního podniku kupodivu neznají ani brněnští politikové. „Byla podepsána dávno předtím, než jsem nastoupil do funkce,“ říká primátorův náměstek Jonáš a hned se dušuje, že ji brzy prozkoumá. Přesně to slibuje i opoziční zastupitel Jeroným Tejc (ČSSD). „Netušil jsem, že smlouva může být pro město nevýhodná,“ říká. „Ale teď sedím v dozorčí radě Dopravního podniku, tak se zeptám na schůzi.“

Nejvíc je ochoten sdělit sám majitel agentury SNIP Jiří Morávek. Monopol své firmy nijak nepopírá, ale tvrdí, že na něj má právo, protože projekt reklam v brněnských tramvajích vymyslel. „Je to naše know-how,“ říká. A za umístění inzerce dáváme městu tu větší část zisku.“ Pan Morávek si je jistý, že jeho firma nedělá nic špatného. „Reklamu na práci nezakazuje žádný zákon. A pokud někdo tvrdí, že se v té práci pak dívka svléká, je to jeho spekulace,“ pokračuje ředitel. Dbá na to, aby na letácích nebyly neslušné obrázky nebo slova. „Jednou jsem odmítl na tramvajích reklamu na erotický veletrh, protože na obrázku byly polonahý baby. Ale to nemohu dělat paušálně. Kdybych kšeft nevzal, vyfoukl by mi ho někdo jiný,“ říká. Pan Morávek si myslí, že reklama nemůže nikomu uškodit. Výzva na letácích sice zveřejňuje choulostivou internetovou adresu, ale ta stejně není veřejně přístupná. Na erotické stránky se dostane jen ten, kdo si je předplatil. Ani Radě pro reklamu nábor erotických pracovnic v Brně nevadí. Když k ní paní Kateřina podala opakovaně před dvěma lety stížnost, označili sice radní některé letáky za závadné a nechali je stáhnout, ale na prázdném místě se hned objevily jiné a jsou tam dodnes.

Měli by to vědět

České socioložky a feministky považují za nejhorší rozměr veřejného náboru do erotických služeb v Brně zjevné pokrytectví radnice. „Nejvíc mi ale vadí to vychytralé kličkování: erotická reklama je zakázána, ale reklama náboru na práci erotické povahy ne. To znamená, že lákat ženy do této práce je povoleno, protože se na tom dá vydělat, ale pak už je zakázáno, aby ženy svou práci veřejně nabízely,“ říká brněnská socioložka Lucie Jarkovská. „Kdyby reklamy otevřeně a pravdivě sdělovaly, co nabízejí, nic bych proti nim neměla,“ dodává s tím, že pokrytecká agitace v tramvajích a na plakátech městského mobiliáře by navíc podle ní mohla být nebezpečná pro naivní děvčata. „Jde o lživou reklamu, která slibuje dobré výdělky za snadnou práci, jenže některé firmy třeba zadržují brigádníkům platy, a pak je nutí dělat něco, co nechťjí. K tomu ještě zneužívají společenských poměrů, ve kterých platí, že nejatraktivnější povolání je modeling. A mnohé dívky podlehnou slibům firem, provozujících erotické videochaty, že od nich je k modelingu už jen krůček,“ vysvětluje socioložka. Svatouškovství zodpovědných úředníků považuje za hlavní potíž i její pražská kolegyně Jiřina Šiklová, zakladatelka genderových studií na Karlově univerzitě. „Videochat jsem nikdy neotevřela, takže nevím, zda je spojen s pornografickými obrázky,“ říká. „Ale ti, co inzeráty povolili ve veřejných prostorách, by to vědět měli. A pokud se tváří jako nevinátka, mohou být buď dočista

hloupí, nebo od reklamních agentur zkorumpovaní. Ale v každém případě nesou odpovědnost.“

Autorka je spolupracovnicí Respektu.

Tento text vyšel díky laskavé podpoře OSF Praha.

Pavla Hobstová

Volání divočiny

Pár poznámek k dalšímu kolu války o Šumavu

Zkušenost praví, že památky lidové architektury zachrání spíš přivandrovalý chalupář z města než místní jezeďák. Podobné je to i s cennými přírodními lokalitami. Také v jejich případě překvapivě platí, že nejlhostejnější k nim zpravidla bývá domorodé obyvatelstvo. Dobře je to možné ilustrovat na příkladu šumavského národního parku, o nějž se po období relativního klidu opět začínají zajímat politici i média.

Faktor přírodní přepěknosti

V čerstvě zpracované koncepci Národního parku Šumava se objevily návrhy na nové vymezení zón přísné ochrany, jež by měly být prakticky ušetřeny lidských zásahů. Rozparcelování parku není žádnou novinkou, platí od jeho vzniku. Jenže v polovině 90. let se tehdejšímu vedení podařilo bezzásahovou zónu prakticky „zneškodnit“ a rozbít ji do 135 nepatrných částí. Nový plán teď nepočítá s ničím větším (ani menším) než opětovným sloučením některých jejich úseků.

To však stačilo k tomu, aby lesnická sdružení, starostové šumavských obcí i regionální politici začali bít na poplach. Tloukli přitom zjevně dost hlasitě a účinně, neboť v příštích dnech se celou věcí bude na zvláštním zasedání zabývat i Senát.

Oč ve sporu jde? Pokud bude nová koncepce ochrany přírody schválena, přinese podle svých kritiků zkázu šumavských lesů a zánik „zelené Šumavy“, na jakou jsme zvyklí, zkrátka zhoubu a zmar. Ve snaze něčemu takovému zabránit vznikla podivná aliance drsných zastánců mysteriózního „rozvoje“ s lanovkami a bazény, a lidí, kteří mají přírodu tak nějak rádi (zhruba v duchu Přátel zeleného údolí) a představují si, že národní park je prostě park, a když je národní, měl by být co nejpěknější. Myšlenka, že by příroda měla být ponechána sama sobě, jim přitom připadá nepřijatelná především proto, že dosažení dostatečného faktoru „přírodní přepěknosti“ takovou cestou zjevně není zaručeno.

Jasně se tak ukazuje, že ochrana přírody je především politikum a že se to nakonec bude řešit hlasováním. Je to víceméně dobře – není totiž žádný objektivní důvod, proč na Šumavě stromy postižené kůrovcovou kalamitou nekácet, stejně jako není žádný důvod, proč Pražský hrad nezateplit polystyrenem. Obhospodařovaná Šumava by jistě zalahodila lesníkovu oku a do Španělského sálu by určitě tolik netáhlo; v obou případech bychom však za takové vymoženosti zaplatili ztrátou fenoménů, které jinde nelze nalézt.

Ochránáři se ocitají v oprávněném podezření, že chtějí přírodu chránit pro její vlastní, vnitřní hodnoty, protože s nimi není rozumná řeč. Vzhledem k mnohonásobné a mezinárodně jištěné ochraně celé oblasti přitom mají v rukou opravdu silné karty, a je tedy čas podívat se na výhody bezzásahovosti, které domorodcům evidentně unikají.

V první řadě stojí za připomínku, že přírodu chráníme především sami pro sebe a že i na chráněné přírodě se dá a má vydělávat stejně jako na chráněných památkách. Vyrazí-li někdo do národního parku, předpokládá, že tam najde divočinu řídící se vlastními zákony. Pro tohle mnozí lidé neváhají křížovat kontinenty, trpět nepohodlím, a zejména platit.

Rozumí se, že přírodu bez lidských zásahů potřebujeme mít na dostatečně velkých plochách – pět hektarů rašeliniště obklopeného stejnověkými vysokokmennými smrky, seřazenými jako vojáci na přehlídce, iluzi divočiny nevytvoří. Pokud návštěvník z Holandska či Liberce najde standardní lesní závod, byť v kopcích, podruhé už nepřijede.

Obhospodařování Šumavy prostě znamená orientaci na ty návštěvníky, kterým je vcelku jedno, kde dovolenou tráví, jen když je tam pěkně, na úkor mnohem spolehlivější kategorie, která na Šumavu (do Českého Krumlova, do Slavonic) dorazila záměrně, poněvadž chce být právě tam. Nalákat takové lidi, to se ovšem musí umět. Srovnání se sousedním Bavorským lesem, kam při poloviční rozloze a mnohem vyšších cenách přichází podstatně víc návštěvníků, ukazuje, že potenciál Šumavy zdaleka není vyčerpán. Jedním z důvodů přitom může být přehnaně prudivá aktivita ochránářů – snaha chránit Přírodu před ideologicky neblahou kontaminací byznysem. A také chronická

neschopnost hierarchizovat ekologické zájmy, takže se nakonec stejným způsobem argumentuje proti zvěrstvům, jakým je například touha zdevastovat Smrčinu velesjezdovkami, i proti investičním akcím, které vlastně ničemu neškodí. Hlavním limitem Šumavy je však především to, že zatím stále nedokáže být dost neobvyklá.

Datlík tříprstý, a. s.

Čímž se dostáváme k biologickému opodstatnění bezzásahových zón. V debatách se šermuje ochranou „přírodních procesů“, ale jde prostě jenom o to, nechat vodu, vítr, sníh i kůrovce, aby na vymezených plochách přeměnily dnešní uniformní porosty v mozaiku stanovišť, na nichž závisí rozmanitost rostlin a živočichů. Veřejnost si bohužel pořád neuvědomuje, že husté a stinné smrčiny jsou na Šumavě stejně umělým výtvorem jako pšeničná pole o něco níž. I když se to skládá ze smrků, les to není, stejně jako pole není step, i když je zarostlé stepní trávou (pšenicí). Lesníci usilující o co nejvyšší výnos vytvořili jakousi umělou pseudotajgu, násilím udržovanou ve středových stádiích přirozeného procesu – ani fáze počáteční (přirozeně zmlazující stromky), ani pozdní (mrtvé dřevo) nejsou povoleny. Jak finančně a energeticky náročné je takové trvalé zamrazení v určitém stadiu vývoje, by mohla vyprávět mnohá hvězda pop-music.

Navíc se v umělých smrčínách samovolně spouští obnova porostů sibiřského typu. Lesy se už neobnovují na malých ploškách po pádu jednoho či několika starých stromů, nýbrž v grandiózním měřítku. Požáry, vichřice či dřevokazové způsobí, že stejnověký a jednodruhový starý les vcelkoplošně zkolabuje a je nahrazen stejnověkým a jednodruhovým mladým lesem. Přesně to se teď odehrává, minulým kolapsem byla např. klostermannovská větrná spoušť (1868–1870), teď zažíváme další, totiž kůrovcovou kalamitu. Kdo se pokouší vytvořit umělou tajgu, nesmí se divit, že se příslušný produkt v leccem jako tajga chová. Mají pravdu ti, kdo tvrdí, že šumavské smrčiny nejsou žádné pralesy, ale vesměs bývalé smrkové plantáže. Právě proto zažívají periodické katastrofy, přičemž dřevorubci a lesníci usilují o to, aby opět mohlo co nejdříve proběhnout jejich další kolo.

Původně byly zdejší lesy mnohem řidší – asi takové, jaké známe z Mrazíka. Měly mnohem víc světlin, potůčních niv, doupných stromů a mrtvého dřeva v nejrůznějším stadiu rozkladu. O tom, že taková mozaika zdarma spontánně vzniká, se lze přesvědčit prostou vycházkou do přírody, budeme-li se tam – dle návodu konzervativního (tj. nezeleného) bavorského premiéra Stoibera – dívat nikoli nahoru na suché stromy, nýbrž dolů, na mozaikovitě bujení nové generace smrků na trouchnivém dřevu jejich předchůdců. Na rozdíl od vykáčené paseky rozježděné těžkou technikou je ten suchý les tak překvapivě živý, že vyžaduje zvláštní slepotu to nevidět.

Právě na mozaice různých, někdy i extrémních stanovišť závisí většina vzácných lesních živočichů. V normálním „zdravém“ lese nic zajímavého nežije a neroste, jak se lze rovněž snadno přesvědčit. Zhruba polovina druhů evropských lesních živočichů například nějak závisí na mrtvém dřevě. Drtivá většina samozřejmě připadá na hmyz, což návštěvníka nedojme, ale mrtvé dřevo potřebují i mnohem atraktivnější tvorové, třeba celoevropsky ohrožený datlík tříprstý. Ten by se klidně mohl stát erbovním ptákem Šumavy a na ukazování takového unikátu se jistě lze i docela slušně přizivit. Na prosvětlených lesích závisí i tetřev, pro jehož přežití jsou polootevřené, věkově rozrůzněné porosty s bohatým bylinným patrem a množstvím hmyzu důležitější než ochrana před rušením ze strany člověka. A rozvolněnější lesy potřebuje i řada motýlů, z nichž někteří na Šumavě přežívají již od dob ledových.

Ta láková možnost

Zastánci obhospodařování šumavských lesů mluví o nezodpovědném experimentu s bezzásahovostí, což navozuje představu, že se jaksí neví, co bezzásahový režim udělá. V dlouhodobém měřítku lze nicméně s vysokým stupněm věrohodnosti předvídat, že tento režim v rozšířených prvních zónách rozhodně nepovede k zániku lesa.

Šumavu, „na jakou jsme zvyklí“, to pochopitelně změní, ale není čeho litovat. Nebudou-li Šumavané zcela neschopní, měla by je malá česká divočina uživit rozhodně líp než úmorná drvoštěpská dřina či točení klikou lanovky, k čemuž je hodlá odsoudit lokální politická reprezentace. Lidé totiž rádi navštěvují místa, kde mohou potkat tetřeva, losa nebo rysa, i když je většina pochopitelně nespatří. Pseudolesy, kde je v žádném případě spatřit nelze, má každý z nás hned u domu či přinejhorším za konečnou tramvaje.

Autoři jsou biologové.

Jan Zrzavý, Martin Konvička

Za Pavla Němce jako za Alexeje Čepičky??

PhDr. Vališ Zdeněk

„Kdo zná jen jedinou pravdu, musí moc lhát.“
Gabriel Laub

Těžce budovaná parlamentní demokracie v českých zemích, pro niž je charakteristické rozdělování zákonodárných a výkonných mocí při dominantním postavení parlamentu, stále naráží na kostlivce z dílny právního (ne)řádu komunistického režimu, díky kdysi přijaté kontinuitě práva. Až případ katarského prince Hamita Abdalla Al Sáního veřejnosti „odhalil“ další vymoženost v současnosti platného trestního řádu, jenž ministerstvu (ne)spravedlnosti dávají nebyvalou pravomoc, byť jen formálně, přesto mravnost a morální vědomí opět dostaly přes ústa... A právě v tom vynikala takzvaná socialistická zákonnost, jejímž spoluautorem byl první komunistický ministr spravedlnosti v Československu JUDr. Alexej Čepička. Činnost justičních orgánů, přes ústavně deklarovanou nezávislost soudců byla **prakticky zcela** závislá na závazných pokynech několika vedoucích pracovníků ministerstva spravedlnosti - především ministra spravedlnosti JUDr. Alexeje Čepičky (od března 1948 do dubna 1950), JUDr. Štefana Raise (od května 1950 do konce roku 1952) a jejich náměstka JUDr. Karla Klose. Systém „kabinetní justice“, jenž se hluboce zakořenil v justiční praxi komunistického režimu, byl vytvořen právě za éry Čepičky a spočíval na těchto principech:

- a) zásadní vliv na rozhodovací pravomoc soudů se soustředil v rukou ministra spravedlnosti, včetně přísného schvalovacího systému a stanoviska k trestům;
- b) odstranění kontroly justičních orgánů nad vyšetřováním, zrušením vyšetřujících soudců;
- c) prokuratura vůči soudu získala zvláštní postavení - návrhy prokurátora byly pro senát závazné;
- d) podstatné omezení práva obhajoby;
- e) vědomé porušování zásady objektivní pravdy (tzv. notoriety).

A tak u soudů bylo zajištěno „vítězství“ jen **jednoho jediného** právního názoru. Podle psaného práva bylo vše formálně v pořádku, že ve skutečnosti byla pošlapána základní lidská práva – s tím si mimo odsouzených a jejich příbuzných nikdo starosti nedělal. Byť později, při prvních nesmělých rehabilitacích, se objevil dosud neznámý termín „porušování socialistické zákonnosti“. Známy JUDr. Josef Urválek, kdysi „špičkový“ státní prokurátor a pak soudce, známý z monstprocesů počátku padesátých let 20. století (například s JUDr. Miladou Horákovou), se stal v roce 1957 předsedou československého Nejvyššího soudu a tak je opět podepsán pod mnoha rozsudky, tentokrát však už i rehabilitačními jeho původních, jako v případě „R. Slánský a spol.“ Výrok českého Nejvyššího soudu z 22. srpna 2005 je také „formálně správně“. Tak citlivý resort jako je spravedlnost si jistě vyžaduje osobní důvěryhodnost ministra, což Pavel Němec příliš neprokázal tvrzením o „diplomatických zájmech“ a hlavně pak zneužitím paragrafu komunistického trestního řádu, jenž nepochybně odporuje české ústavě! Ovšem ani soudci Nejvyššího soudu se příliš nevyznamenali, když **před projednáváním věci** veřejně podpořili právní názor ministra Němce. Tito by se při platnosti „starého“ rakouského-uherského zákona **č. 8/1863 ř.** dopustili trestného činu, protože jeho články VII. a VIII. **zakazovaly** uveřejňovat obžalobu tiskem dříve, než byla přednesena v hlavním přelíčení, a rovněž zakazovaly rozbírat moc průvodců a pronášet domněnky o tom, jak řízení dopadne, před vynesením rozsudku. V době jeho platnosti v „republice Československé“ jej po druhé světové válce porušovali především komunisté v „Mladé frontě“ či „Rudém právu“ ve svém „svatém“ boji proti „reakci“. Snad i proto se do nového trestního řádu (zákon č. 87/1950 Sb.) v duchu „socialistické zákonnosti“ už podobná ustanovení nedostala. Zato vypukla úplná hysterie s rezolucemi „**rozhořčeného pracujícího lidu**“ při vykonstruovaných procesech s „třídním nepřítelem“, „špiony Vatikánu“ apod. Každé předčasné hodnocení viny má jistě vliv na smýšlení veřejnosti a tím i na pozdější rozhodování soudců. Podobné stanovisko zaujal ministr spravedlnosti JUDr. Prokop

Drtina v plénu Ústavodárného Národního shromáždění dne 29. května 1947, když se projednávaly výsledky výjimečného – retribučního soudnictví. (*"Toto předčasné hodnocení viny musilo mít vliv na smýšlení veřejnosti a tím i na pozdější rozhodování předsedících..."*) Proto se také americký soudce před zahájením hlavního přelíčení ptá poroty, zda její členové se neseznámili se zprávami ve sdělovacích prostředcích...

Tedy stále platí známý a staletími ověřený Senecův výrok: „*Doufej ve spravedlnost, ale buď připraven i na bezpráví.*“ Snad se nyní sluší říci: „***Privatum commodum, latens odium, inexpertum iuvenile consolium, haec tria perimunt regna omnia***“ – „*Soukromý prospěch, utajená nenávist a mladické rady nezkušených, toto tré máří každý stát*“ - ovšem až na Českou republiku! Ministr Pavel Němec, na rozdíl od ministra zahraničních věcí Cyrila Svobody, není „žádný šmudla“, jak uvádí MF Dnes z 27. srpna 2005; možná jen „objevil“ dalšího nespolehlivého... Nejdříve to byl JUDr. Jaroslav Fenyk v souvislosti s případem „disidenta“ Vadana Kočího, aniž si někdo položil otázku, jak se tento „disident“ dostal do sdělení VONS. Petr Uhl sice v Právu (16.8.2005) přiznal spoluautorství sdělení (druhým byl PhDr. Václav Benda), avšak už nesdělil, proč zrovna Kočí a ne ostatní odpůrci vojenské služby, jichž tehdy bývávalo v ČSSR tak asi 100 ročně! Většina z nich – vysokoškoláků – totiž už ani nenavštěvovala takzvanou vojenskou katedru na své škole, což zrovna nebyl Kočího případ, protože ji úspěšně absolvoval – dokonce povýšen do hodnosti svobodníka. Při povolání k jednoroční prezenční službě se však z něho stal zásadový odpůrce vojenské služby z morálních a náboženských důvodů... I podle vyjádření jeho tehdejšího obhájce JUDr. O. Motejla se však jednalo o jeden „z *mnoha případů odmítání vojenské služby.*“ (MFDnes, 9.8. 2005). Pravděpodobně právě jemu, jako známému advokátovi chartistů, se ocitl Vladan Kočí v pozornosti VONS. Jistě by jako již nadaný violoncellista měl na tehdejší poměry „fešáckou vojnu“ v Armádním uměleckém souboru, jako před tím jiní umělci – například J. Grossmann či M. Šimek. V regestu k Sdělení VONS č. 787 z 24. srpna 1988 se také uvádí: „*Navzdory přesvědčivé obhajobě a návrhu*

prokurátora *vyměřit trest při dolní hranici sazby byl Vladan Kočí odsouzen k třináctiměsíčnímu trestu a nadále setrvá ve vazbě.*“ (in: Informace o Chartě, Doplněk, Brno 1998, s. 423-424). Rozsudek pak potvrdil Vyšší vojenský soud v Příbrami, jenž později zamítl jeho odvolání „s ohledem na platné právo a původní rozsudek nabyt právní moci“ (tamtéž s. 431). Trest mu byl „z *větší části prominut díky amnestii prezidenta republiky. V březnu t. r. [1989] obdržel Vladan Kočí povolávací rozkaz. Jelikož odpirá základní vojenskou službu z důvodu svědomí a náboženského přesvědčení, bylo proti němu opět zahájeno tr. stíhání*“ (tamtéž s. 506). 11. června 1989 Nezávislé mírové sdružení podalo petici prezidentu republiky ve prospěch odpůrců vojenské služby (tamtéž, s. 512). „*Vojenský obvodový soud v Praze uznal Vladana Kočího vinným spácháním tr. činu nenastoupení služby v ozbrojených silách a odsoudil ho k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců.*“ (tamtéž s. 524) „*Vyšší vojenský soud v Příbrami zamítl odvolání Vladana Kočího proti rozsudku Vojenského obvodového soudu v Praze, jímž byl odsouzen k šestnácti měsícům odnětí svobody za nenastoupení služby v ozbrojených silách. Tím se rozsudek stal pravomocným...*“ (tamtéž, s. 524) Později VONS oznámil nástup výkonu trestu „***dvou politických vězňů –odpírače vojenské služby Vladana Kočího, jemuž nebyl povolen požadovaný odklad, a mluvčího Charty 77 Saši Vondry***“ (tamtéž, s. 531). „*Dne 25. listopadu 1989 prezident republiky zastavil tr. stíhání proti sedmnácti čs.*

občanům a nařídil jejich propuštění z vazby a některým prominul zbytky trestu.“ (Tamtéž s. 553).

Česká tzv. investigativní žurnalistika se soustředila jen na informaci, že současný náměstek na Nejvyšším státním zastupitelství JUDr. Jaroslav Fenyk jako vojenský prokurátor „stíhal politické vězně“... Ve skutečnosti se jako elév účastnil jen prvního procesu, avšak účel světlí prostředky, že ano? Váleční veteráni z Československé obce legionářské (nikoliv jak uvádí autor – san – „ze svazu československých legionářů a zahraničních letců z druhé světové války“, in: MF Dnes 26.8.2005) kritizují ministra spravedlnosti Němce, že umožnil vydání katarského prince. Na jejich oprávněnou otázku: „*Můžeme ještě nazvat naše soudnictví za etické a funkční?*“, odpovídá tiskový mluvčí ministerstva spravedlnosti Petr Dimun, že „*bez informací to nemohou posoudit. Vyzýváme je, aby nedělali prázdná gesta, která nakonec mohou poškodit je samé...*“ Zastrahování? Pokud generál František Fajtl a další nemají „dostatečné“ informace, je otázkou či vinou? Pokud existuje funkce tiskového mluvčího, jenž je v daném případě placen daňovým poplatníkem, je snad odpověď dostatečně jasná - proto na místo skrytého ataku na veterány by Petru Dimunovi spíše slušela omluva, ale to dnes není zrovna „in“.

I když si lidská komunita ve své několikatisícové historii většinou vážila názoru „rady starších“, v současném českém absurdistánu lze spíše vidět návrat začátku padesátých let 20. století, kdy se děti ve školách začínali učit: „*Dědeček a babička – ujdají nám chlebička...*“ Tito veteráni jsou přitom jedni z mála našich občanů, kteří pamatují právní řád první Československé republiky a za druhé světové války se seznámili s právním vědomím v Polsku, ve Francii, ve Velké Británii i v Sovětské svazu, stejně jako po „vítězném únoru 1948“ poznali „socialistickou zákonnost“ v „ústavech nápravného zařízení“, uranových dolech i táborech nucené práce komunistického režimu. Tedy mají nebyvalé zkušenosti i morální právo k svému protestu!

Váleční veteráni ve svém prohlášení též oceňují nejvyšší státní zástupkyni Marii Benešovou i soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 2 Moniku Křikavovou za „*jejich čestný a odvážný postoj*“ v kause katarského prince. Ministr Němec, jehož už tak vysoké podvědomí ještě posílilo „formální“ rozhodnutí Nejvyššího soudu z 22. srpna 2005, volí jiný postup - reaguje návrhem na odvolání nejvyšší státní zástupkyně pro údajné nezvládání funkce. I „nezasvěcenému“ jsou jasné základní kupecké počty: zatímco se za vlády současné koalice vystřídalo několik ministrů spravedlnosti, Marie Benešová ve funkci působí již více než 6 a ½ roku, což snad dostatečně prokazuje její způsobilost....

V sobotním rozhovoru se ministr Němec označil za „liberála“ (MF Dnes 27. srpna 2005). Autor hesla v Masarykově slovníku naučném (Lidové encyklopedii všeobecných vědomostí) uvádí, že „v *širším smyslu liberální znamená svobodomyslný a pokrokový – proti konservativnímu a reakčnímu*“ (díl IV, , Praha. 1929, s. 447). Tím překvapenější je shoda v jednání „liberála“ Němce s jeho komunistickým předchůdcem ve funkci ministra spravedlnosti, již zmíněného A. Čepičky. Ten některé soudce a prokurátory, kteří neztratili své svědomí, také odvolával, případně je „zajistil“ i jiným způsobem. Například JUDr. R. Hartych byl odsouzen na 18 let odnětí svobody, protože „nesoudil třídně“ a odmítl plnit příkazy generálního tajemníka KSČ R. Slánského; dále z justice museli odejít „nespolupracující soudci“ JUDr. R. Ritt, E. Pelhřimovský, J. Řehák, J. Prášek, L. Engelsman. V roce 1950 byl odsouzen za známou činnost za nacistické okupace předseda senátu Státního soudu v Praze JUDr. J. Solnař k 5 letům odnětí svobody, když nebyl ochoten vynášet nařízené rozsudky... To už dnes, doufajme, není možné, byť některé soudní procesy vyvolávají nejrůznější pochybnosti, jako například ten s bývalým kapitánem BIS Vladimírem Hučínem.

Snad i v české kotlině opět začne platit ono latinské – „***Privatum commodum publico cedit***“ čili „*Soukromý (osobní) prospěch ustoupí prospěchu veřejnému*“!

Slavia porazila Cork 2:0 v zápase plném trefených tyčí

Martin Latka ze Slavie v hlavičkovém souboji s Horganem z Cork City foto: ČTK/Michal Doležal .

Fotbalisté Slavie Praha porazili v úvodním zápase prvního kola Poháru UEFA irský Cork City 2:0 a vytvořili si dobrou pozici před odvetou. V zápase na Strahově několikrát zaduněly tyče na brankových konstrukcích obou mužstev, ale více štěstí měli nakonec domácí. Po bezbrankovém prvním poločase zařídili góly Slavie Tomáš Hrdlička a Karel Piták

PRAHA-tv - Slávisté se museli obejít bez zraněného Gedeona a tak kapitánskou pásku převzal Karel Piták, jehož trenér Jarolím vysunul až na hrot útoku. Že by měl zároveň převzít roli lídra týmu Piták předvedl v páté minutě, kdy se proháčkoval přes tři irské obránce a vypálil těsně vedle branky Corku.

Domácí hráli aktivně. O chvilku později utekl po pravé straně Lukáš Jarolím, zasekl míč až u autové čáry a přihrál zpátky do ideální pozice Krajčíkovi. Ten však v dobré šanci přestřelil. Ale ani Cork se nechtěl nechat zahanbit. Kozáčík měl co dělat, aby vytáhl hlavičku O'Flynnna po centru O'Donnovana z pravé strany.

Útočné manévry pak pokračovaly především před brankou Irů. Nejprve po levé straně utekl obráncům Švento, o chvíli později Piták. Oba před svými pronásledovateli dokázali vystřelit, ale míč pokaždé skončil těsně vedle tyče Devineovy branky.

Před irským gólmanem bylo pořádně horko před koncem prvního poločasu. Jarolím nejprve krásně přihrál Hrdlíčkovi, jehož tvrdou střelu zastavila až tyč. Vzápětí už málem domácí fanoušci zvedali ruce nad hlavu po centru Hubáčka na Pitáka. Devine ale jeho hlavičku nejprve vyrazil rukou na břevno, pak se míč odrážel mezi tělem gólmana a tyčí, a nakonec skončil mimo branku.

Kolem Kozáčíka duněly tyče

Devineova neprůstřelnost definitivně skončila přesně po hodině hry. Hrdlička z trestného kopu trefil přesně pravý růžek jeho branky a napravil slávistické trápení v koncovce. Irové zareagovali nápirem, po kterém by brankář Kozáčík měl nechat svou branku posvětit. Tyč neprve orazítkoval hlavou Murray, a následně i Gamble a Fenn.

Že se štěstěna k irskému týmu definitivně otočila zády se ukázalo v 79. minutě. Na pravé straně vybojoval míč Krajčík, odcentroval před bránu na Pitáka a ten hlavou zvýšil na 2:0. Po akci nového kapitána Slavie v závěru mohli domácí ještě skóre vylepšit, ale viditelně vyčerpaný Krajčík se v dobré pozici ukopl. Naopak už v nastaveném čase Kozáčík se štěstím reflexivně vyrazil rukou střelu O'Donovana z bezprostřední blízkosti.

Slavia Praha - Cork City 2:0 (0:0)

Branky: 62. Hrdlička, 78. Piták. **Rozhodčí:** Širič - Novosel, Slivar (všichni Chorv.). **ŽK:** Suchý, Švento - Kearney. **Diváci:** 4694.

Slavia: Kozáčík - Zábojník, Latka, Hubáček - Krajčík, Suchý, L. Jarolím (69. Fořt), Hrdlička, Švento - Pešír (79. Kratochvíl), Piták. Trenér: K. Jarolím.

Cork: Devine - Murphy, D. Murray, Bennett, Horgan - Kearney, O'Donnovan, O'Callaghan, Gamble - O'Flynn, Fenn (71. O'Halloran). Trenér: Hill.

Výsledky českých týmů v 1. kole Poháru UEFA:

Teplice - Español Barcelona 1:1

Slavia Praha - Cork City 2:0

Baník Ostrava - Heerenveen 2:0 **grg, Sport.cz**

Slovácko vyškolilo Spartu 2:0

Brankář Sparty Praha Jaromír Blažek vyráží míč před Thomasem Sowunmim z 1. FC Slovácko (v bílém) v utkání první fotbalové ligy, které se hrálo 17. září v Uherském Hradišti. Vlevo přihlíží akci Petr Lukáš a vpravo Michal Kadlec ze Sparty Prahafoto: ČTK/Lukáš Machalínek **Bez tahouna mužstva Sivoka přijela Sparta dobýt v utkání šestého kola Gambrinus ligy Slovácko. V Uherském Hradišti se jí však tradičně nedaří a padají tu i trenérské hlavy. Naposledy se odtud vracel jako nezaměstnaný kouč Kotrba. Spartě se nepodařilo porazit Slovácko ani v sobotu. Naopak dostlo se jí již třetího školení v řadě označeného 0:2**

PRAHA - Trenér Sparty Jaroslav Hřebík po zápase první bezbrankový poločas hodnotil jako velice bojovný "na hranici pravidel." Soupeř byl nicméně podle jeho mínění kvalitní a srdnatě bojující. Celý zápas v úvodu rozhovorů zhodnotil jako plný nevyužitých šancí. Hráči však do zápasu dali vše, byl Hřebík přesvědčen.

Fotbalisté pražské Sparty tak letos utrpěli již druhou porážku. Ze vzájemného souboje se Slováckem odcházejí poražení 0:2 dokonce již po třetí v řadě. Před zbylými zápasy šestého kola jsou spartané v tabulce na čtvrtém místě, Slovácko se posunulo na devátou pozici.

Snaha Letenských o ofenzivní hru nevedla k šancím, po kombinačních nepřesnostech a neproduktivní hře do šířky se přes pozornou domácí obranu často ke střele nedostávali. Slovácko spoléhalo na rychlé protiútoky. Po nich se v úvodu zápasu dostával nejčastěji k zakončení další maďarský novic Róth. Poprvé vyzkoušel brankáře Blažka už ve čtvrté minutě, po čtvrt hodině hry mířila jeho tvrdá střela do gólmanovy náruče. I když měla Sparta častěji v držení míč, akce nedokončovala. Na brankáře Drobisze mířily pouze tři střely a Matušovičovu ránu z trestného kopu, Doškovu hlavičku i Petroušovu dělovku z velké dálky domácí brankář s přehledem kryl. V závěrečných pěti minutách úvodního poločasu si Slovácko vypracovalo dvě slibné šance. Míč z Malárovy hlavy padl ve 42. minutě obloučkem na břevno a o chvíli později se ocitl sám před Blažkem Sowunmi, jenž se ale šance lekl a ve snaze přehodit brankáře jen špatně trefil míč.

Dva góly pro Spartu

Thomas Sowunmi překonal spartánského gólmana hlavičkou ve čtyřicátéšedmé minutě zápasu, tedy velmi krátce po přestávce. Od té chvíle jakoby Sparta dostala studenou sprchu a domácí fotbalisté začali stále více vystrkovat růžky zcela podle rčení s jídlem roste chuť.

Mezi tím fanoušci hostujícího týmu dávali svou nespokojenost najevo menšími potyčkami s policií. To už se před Blažkem blýskalo. Šance střídá šanci a domácí jsou stále při chuti. V 68. minutě navíc kapitána Sparty Karla Poborského střídá Ondřej Herzán.

O 12. minut později vystřídal Poláčka Pergl a Ordoš střelce prvního gólu zápasu Sowunmiho. To už ale každou chvíli mělo před spartánskou brankou pořádně zahřmít. Necelou minutu před konce zápasu využil chyby brankáře Blažka Malár a zpečetil nelichotivou bilanci letenského týmu.

1. FC Slovácko - Sparta Praha 2:0 (0:0)

Branka: 47. Sowunmi, 89. Malár, **Rozhodčí:** Jech - Holub, Košec, **ŽK:** Lička - Došek. **Diváci:** 6228

Sestavy:

Slovácko: Drobisz - Švejnoha, Rajnoch, Šuškováčevič, Palínek - Malár, Lička, Pavlík, Róth (46. Petržela) - Sowunmi (80. Ordoš), Ivana. Trenér: Molnár.

Sparta: Blažek - Zd. Pospěch, Petráš, Lukáš, Kadlec - Poborský (68. Herzán), Kisel (85. Jeslínek), Petrouš, Poláček (80. Pergl) - Došek, Matušovič. Trenér: Hřebík.

Před zápasem

"Kéž by se nám podařilo zachovat tradici vítězství z posledních dvou let," přál si Luděk Zajíc, asistent trenéra týmu z Uherského Hradiště. "Na Spartu si věříme, ale zároveň víme, že mírný pokles formy Pražanů v úvodu sezóny je pouze dočasný. Nesmí nás to ukolébat. Snad se mistr nechytne zrovna u nás," doufal. Recept na

solidní výsledek spatřuje Zajíc v aktivní hře. "Nesmíme jen čekat, s čím na nás spartané vyrukují. Na druhé straně ovšem nepřipadá v úvahu, abychom se proti tak silnému soupeři vrhli bezhlavě do útoku. Chybět bude nemocný Polách, k dispozici už jsou Petržela, Ordoš a Maďar Sowunmi," dodal Zajíc.

Kromě Sivoka je na letenské marodce také útočník Slepíčka. Útočníci Sparty se v dosavadních pěti ligových kolech ještě netrefili... Velký otazník visí nad Haškem, který má problémy se svalem a až před utkáním se rozhodne, zda nastoupí. Znamenalo by to další hýbání se sestavou. "Jedu prakticky domů, z Uherského Hradiště jsem na Letnou přišel, takže mám obrovskou motivaci. Po Ajaxu víme, že umíme hrát fotbal. Chceme tři body," říkal odhodlaně obránce Sparty Michal Kadlec.

Právo, Sport.cz, ČTK

Liberec uhájil neporazitelnost gólem z 93. minuty

Ve třetí minutě nastaveného času zápasu šestého kola Gambrinus ligy v Ostravě uhájil fotbalový Liberec svou letošní neporazitelnost. Vládce nejvyšší soutěže byl navzdory vytrvalému tlaku vinou vlastního gólu Janů blízko první porážky, ale tu po Klimplově ruce odvrátil přesnou ranou z penalty Zápotočný. Hosté přitom dohrávali bez vyloučeného Košťála

OSTRAVA - Liberec prožil v Ostravě na trávníku zlý sen. Lídr tabulky soupeře sice intenzivně svíral v útočných kleštích, ale snahu Lavičkova týmu devastoval nulový efekt. Baník stíhal jen v několika úvodních minutách, kdy Čecha protáhli Papadopoulos s Zeherem.

Jak ovšem přibýval čas, silil tlak Severočechů. Hosté panovali prakticky na všech místech hrací plochy, a když se míče zmocnil některý z jeho útočníků, Bazaly trnuly v obavách. Ztělesněním hrozby byl především Hološko. V 16. minutě mu po rohu sudí gól neuznal pro ofsajd, pak slovenský fotbalista šikovně uvolnil Pospěcha a jeho střelu šajtl se štěstím zpacifikoval Raška.

Jediný přehmat Liberce Slezané tvrdě ztrestali. V 29. minutě zaskřípala komunikace mezi gólmanem Čechem a Janů a liberecký zadák před dotírajícím Rajtorem korunoval smůlu v řadách týmu vlastním gólem.

I pak se liberecké úsilí bortilo o brankáře Rašku. Domácí gólman se ve 32. minutě významenal proti gólové hlavičce Pospěcha, a tak jediným vyjádřením poločasové nadvlády Slovanu bylo vedení 9:1 na rohy.

Totální ofenzíva

Baník po pauze dokázal alespoň otupit útočné hroty soupeře. Pospěch s Hološkem už nedostávali tolik míčů, obraz hry však dále kreslili hosté. Jen střídající expres Žůrek chvílemi přerušil liberecký diktát a po dlouhých minutách zahnal protivníka do nouze. Málem přichystal druhý gól Baníku, jenže Rajtoral Žůrkův centr ideálně netrefil a dobíhající Papadopoulos se neprobil k dorážce. Liberec v závěru vzýval vysněný zvrat totální ofenzívou. Útočilo až sedm hráčů a odkrytá obrana dostávala zabrat.

Metelkův výpad zastavil na hranici pokutového území nedovoleně Košťál a domácí tak mohli bránit hubený náskok v početní převaze. Žůrek ale vypálil jen do boční tyče, a to se domácím vymstilo v třetí minutě nastaveného času. Ostravští ztratili míč na půlící čáře, bleskový protiútok hostů se odrazil o Klimplovu ruku a Zápotočný zachránil pro své barvy alespoň bod.

Nakonec nechybělo málo, aby o něj ještě přišli. Liberec v euforii ztratil koncentraci a domácí ještě gólově zahrozili, ale Rajtoralovi před opuštěnou brankou nevyšlo zakončení.

Baník Ostrava - Slovan Liberec 1:1 (1:0)

Branka: 29. vlastní Janů - 90.+3 Zápotočný z penalty. **Rozhodčí:** Jiřík - Petřík, Kordula. **ŽK:** Bystroň, Čížek - Zápotočný, Abrahám. **ČK:** 84. Košťál (Liberec). **Diváci:** 6203.

Sestavy:

Ostrava: Raška - Hoffmann, Klimpl, Besta, Čížek (72. Čoupek) - Rajtoral, Bystroň, Magera (65. Žůrek), Metelka - Zeher (57. Staněk), Papadopoulos. Trenér: Hapal.

Liberec: Čech - Šinglár, Zápotočný, Košťál, Janů - Papoušek (80. Hamouz), Abrahám, Tuma (72. Blažek), Pudil - Pospěch, Hološko. Trenér: Lavička. **ČTK**

Falling waters, rising troubles

As federal agencies fumble, ordinary people rise to the task and carry on

By Martin J. Stránský
Prague Post

The story of the greatest natural disaster in the history of the United States is now well-known. As Hurricane Katrina bore down on the city and whites fled in their cars, the blacks without transportation were left behind to face death. All previous predictions proved correct — the levees broke, the waters flooded in, the power failed. In the ensuing darkness, a spotlight emerged to disclose a huge divide — one of class and race. As *The New York Times* wrote, "Hydrology joined sociology throughout the story line."

Brian Adcock

And so, in the United States of America, despite several days of warning, several hundred thousand men, women and children were left stranded to fend for themselves surrounded by death, looting and chaos. Five days went by with no relief in sight. People died in the streets, in their homes and in the putrid Superdome that they went to in the thousands as a last resort. Their bloated bodies floated in the waters as the death toll reached into hundreds. Thirty-three people were left to die in a single nursing home.

In the tragedy of 9/11, a compact tragedy with a foreign enemy, the mayor of New York City, Rudi Giuliani, by his sheer force of command and personality, rallied the nation and was able to provide a sense of purpose and hope. In New Orleans the tragedy was incremental, progressing over five days and eventually forcing New Orleans Mayor C. Ray Nagin to resort to tears and obscenities before the president and the administration took notice. As Donald Green, professor of political science at Yale stated, "This was a massive administration failure."

The tragedy of New Orleans has laid bare the fact that there is much more wrong with the United States than meets the eye. To be fair, in history it is always the poor who get the brunt, from a berth below decks in the *Titanic* to being first on the conscript list. But as one BBC reporter noted, the disaster in New Orleans produced negative behavior unseen in other natural disasters in other parts of the world, such as December's tsunami, which took place in the Third World. "It's painful to be witness to someone else's shame," he added.

In the United States, that "wrong" and the shame it produces comes from two sources. The first is the homegrown dogma of the Bush clan, a dogma that has been embraced by the ignorant as well as the intelligent to foster callousness (e.g., Donald Rumsfeld's comment on the looting in Iraq: "stuff happens"), self-righteousness and incompetence. Resources and rewards are now allocated via partisan lines — be it Halliburton in Iraq or a highway project at home. Meanwhile, the funding for much-needed social and educational programs, particularly those that target the poor, is being cut back or has disappeared altogether. The result is the city of New Orleans, where 28 percent of the people, including 50 percent of all children, live below the poverty line.

The second source is the growing failure of America's major national institutions, a failure over which the administration is presiding. The CIA, the FBI and now FEMA (Federal Emergency Management Agency) are but three examples. Prior to 9/11, the CIA and the FBI ignored recommendations regarding the possibility of terrorists flying planes into buildings; prior to New Orleans, warnings by engineers that the levees would burst, as well as pleas by Louisiana state officials for congressional help to repair the levees, also fell on deaf ears. With FEMA remaining consistently out of pace, the federal government failed to keep its pledge following 9/11 that it will face domestic emergencies as a coherent force. Though the president and his secretary did fire FEMA Director Michael Brown, it was at least a week too late.

Though the waters are now receding, the bitterness is not. One million people have been displaced. The inquiries into what went wrong are just beginning, and they are sure to continue. From San Francisco to Prague, the new price of gas at the pump will continue to remind all of us of New Orleans for some time to come.

Mr. Bush should know that his recent failure will add to the already growing malaise that Americans are feeling as a result of his handling of Iraq and of his inability to find Osama bin Ladin. More and more Americans are now asking themselves just how

effective their institutions and their government really are. This, along with the president's transformation of a record surplus into a record debt, may explain why G.W. Bush — chosen by the U.S. Supreme Court and not by popular vote — may end up being regarded as one of the worst U.S. presidents in recent history.

Nevertheless, the history of the United States is one in which tragedy has spawned positive social change, such as the Great Depression leading to the creation of the New Deal. The question now is: Will Mr. Bush and his administration see it that way, and will they be able to change their ways? Luckily, the American people themselves have stepped up in dramatic fashion. All major networks have held TV telethons, a first in U.S. history. Record amounts of monies have been collected. Individual cities, communities and citizens from virtually all the states have taken in over 100,000 refugees directly under their roofs. It seems that most of them will not return to New Orleans.

In a sense, today it is the water that is testing the caliber of people and their governments and that is giving us a true reflection of what both are capable of. From the great floods in the Czech Republic and in Europe several years ago to the recent tsunami in Asia and now the disaster in New Orleans, nature continues to remind us that we should be more respectful of it — and also of ourselves.

—The writer is a physician, commentator, and publisher of *The New Presence* (www.new-presence.cz)

Back to škola

Not all foreigners have kids in exclusive private schools; some brave (and value) the Czech system

By Cólín O'Connor
The Prague Post

On Tommy Vaughan's first day at a Prague public primary school, most of the other young students brought the teacher a flower, in keeping with an old Czech tradition. Vaughan, whose British father and German mother weren't aware of the custom, didn't bring anything.

René Jakl/The Prague Post

Tommy Vaughan, like 41,000 other foreigners, makes friends and learns Czech at public school.

"We didn't have it ingrained in us that that was what we're supposed to do," says David Vaughan, his father and a journalist based here in Prague. "Things like: You're meant to have a certain kind of slipper for wearing in the classroom. Of course, we had no idea about that sort of thing. ... As parents, we felt we were on almost as quick a learning curve as Tommy was."

Such are the cultural adventures expatriate parents are in for when they decide to place their children in the Czech public school system. But they're learning fast, it would seem: The trend is gaining momentum with children of elementary school age, with a substantial number of foreign nationals choosing the local state system over the more elite — and far more expensive — international private schools.

More than 41,000 children of non-Czech nationals attended elementary schools, known as basic schools or *základní škola*, in this country last year, according to the Education Ministry. Officials anticipate a similar number this year.

For many expat parents who reside here long-term, the public schools in fact represent the only option, since international schools may well be out of reach for those without international-level salaries.

"I did look into the international schools but can't afford it," says American Jenn Vala, whose daughter has just entered the fifth grade of a Czech public school. "I decided, with my Czech husband, to send our daughter to Czech school because we were planning on staying here permanently."

The elder Vaughan says economics were also a factor when he and his wife Katrin decided to send their son Tommy to a local Czech-German school in Prague. Technically the school is a private institution, but it remains affordable because it receives a large subsidy from the state.

"I'm on a Czech salary, so we couldn't have dreamed of sending him to an international private school, because it would have been out of the question

financially," he says. "I don't think we would have wanted to anyway. We are settled here and the children were born here. They feel at home here. I wouldn't have seen any reason for

wanting to separate the children from the environment they are growing up in."

That view is echoed by Tess Slavíčková, a British communications and media studies lecturer at the University of New York in Prague. "Apart from financial reasons, my Czech husband and I are here long-term so our kids are effectively Czech kids," she says. "There was no question really of sending them to an international school, even if we could afford it. If kids are here long-term, it can be distressing for them to be in a school where their friends leave every couple of years because their parents are only here on short-term placements. Sending them to Czech schools offers them a more stable environment."

Prague-based American consultant Bill Cohn says that he and his Czech wife also sent their two children to a Czech public school, primarily for social reasons. "We wanted to send them to a neighborhood school so that they could make friends in the neighborhood," he says. "So far it's been great in this respect and we've encountered no problems."

One factor that does concern some expat parents is the style of learning their children are exposed to in public schools.

"Generally speaking, the curriculum is quite old-fashioned," says David Vaughan. "They have a fairly traditional idea about teaching the three R's — reading, writing and arithmetic. There's also the traditional way the children learn a very precise sort of handwriting and they are taught a lot of facts and information."

Jenn Vala's also been struck by the somewhat literal style of Czech primary education. "My daughter has had about half a dozen writing assignments in all her four years of school," she says. "There is no creative writing time. It's basically all Czech grammar."

Some parents also find themselves fazed by the way in which the school day is structured. "The kids are out of school at 11:30 and some days at 12:30," says Vala. "Most of the kids in my daughter's class attend the after-school program called *družina*. It is basically a place for the kids to stay and be supervised until parents can pick them up. There is no tutoring done here or organized sports, just a place for the kids to hang out."

Slavíčková points out, however, that it all depends on the after-school supervisor. Last year, her son had an enthusiastic *družinářka*, which ensured that he got "to do all kinds of stuff," including theater visits, and didn't just sit around watching television, as did the children of some parents she knows.

Cohn points out that elementary schools are also set up in a way that's quite accommodating for working parents. "You can send them to school as early as 7 in the morning," he says. "After they've done their academic classes in the morning, you know they'll be supervised until you pick them up around 5:30 p.m. And they love being there."

Interaction between parents and teachers is also something that has come as a shock for some parents. "I was surprised by how much parents are supposed to be involved," says Slavíčková. "Things were expected of me that I wasn't aware of. Once, I forgot to sign my son's notebook with his grades one week, and I got a stern note from the school in red pen ticking me off!"

David Vaughan recalls being struck by how his son's teacher reacted when he engaged her in a discussion on what he perceived to be too much focus on the children's grades (they were only 6 years old at the time).

"She was extremely defensive of the system of marking," he says. "I think the idea that the 'teacher knows best' is perhaps something that is deeply ingrained in the Czech education system. Critical feedback is quite often seen as a threat."

Cohn describes parent-teacher consultations as perfunctory. "Happily for us, though, we've had no problem with their schooling, so there's no need for us to go beyond that," he says.

As for academic standards, an issue many of the private schools emphasize strongly, most parents interviewed seem relatively satisfied with Czech elementary schools. But that may be as far as they're prepared to go in the system; many are less convinced of the merits of sending their children to Czech high schools.

"I'm a bit worried about my daughter's chances of getting into a *gymnázium*," says Jenn Vala. "This is the kind of school that prepares students who will compete to get into very limited spaces at university. I imagine the slots for *gymnázia* are also limited, which is why they only accept the best test scores."

Cohn thinks that his children's later schooling might be in a different setting. "I believe that universities in the United States offer a greater diversity of choice," he says. "I'd like to give them the opportunity to avail themselves of that type of education at some point."

Other parents aren't worried that a Czech secondary education might diminish their children's chances of getting into universities abroad. "I think now that we are in the European Union, there's going to be a convergence over time anyway," says Slavíčková. "By the time it becomes an issue for my children, their school-leaving qualifications will probably be recognized elsewhere in the European Union. They'll also have the added advantage of being bilingual."